

സാരസ്വതചരിത്രം.

2664

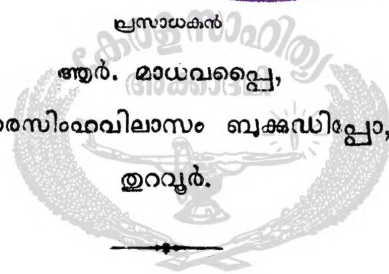
മവിലാസം ഗുണമാവലി, നമ്പർ ൫.

സാരസ്വതചരിത്രം.

ഗുണമാവലി,
രാമപ്പെട്ട, എം. എ. ബി. എൽ.

പ്രസാധകൻ
ആർ. മാധവപ്പെട്ട,
ശ്രീനരസിംഹവിലാസം ബുക്കഡിപ്പോ,
തൂറവൂർ.

സനാതനധർമ്മം അച്ചുകൂടം, പെരുമാനൂർ, എറണാകുളം.

ഒന്നാംപതിപ്പ് കോപ്പി ൫൦൦.

—

മുദ്രൻ.

1൦൦൦ പ്രസാധകൻ]

[വില്പന അണ വു.

വിഷയവിവരം.

ജാതി അനാദിതോ?	1
വിരാട്ടിന്റെ അവയവസംസ്ഥാനം.	6
ഗീതയും ചാതുർണ്യവും.	10
ജാതിയുടെ ഉത്ഭവം.	12
ഏകജാതിയും ചാതുർണ്യവും.	13
ഗൗഡദ്രാവിഡവിഭാഗം.	15
തൃശ്ശദ്രാവിഡസമാഗമം	20
ചുരുന്മാരുടെ ആദിമവാസസ്ഥാനം.	24
ചുരുന്മാരുടെ ദക്ഷിണാപഥപ്രവേശം.	26
സാരസ്വതന്മാർ.	29
'ഗൗഡ'സാരസ്വതർ.	31
കുടുംബശബ്ദത്തിന്റെ വ്യുൽപ്പത്തി.	33
സാരസ്വതരുടെ കൊങ്കണപ്രവേശം.	49
സാരസ്വതന്മാരുടെ കലദേവതമാർ.	55
രണപികൾ.	62
ശബ്ദപിശബ്ദത്തിന്റെ വ്യുൽപ്പത്തി.	65
പ്രാസംഗികാർ.	71
പ്രഭാൽക്കാരം ബാർദേശ്കാരം.	72
ദക്ഷിണാത്യസാരസ്വതന്മാരുടെ ഉപവിഭാഗങ്ങൾ.	72
രണാപൈലൈ.	75
ശബ്ദവൈഷ്ണവഭേദം.	81
ലോചനസപികാരം.	83
ശാി, ഗോകണ്ഠ, മന്ദാകണ്ഠയുടെ ഉത്ഭവം.	85
പ്രാപുർവ്വത്തിന്റെ ഉത്ഭവം.	88

സാരസ്വതചരിത്രം.

അദ്ധ്യായം ൧.

ജാതി അനാദിയോ?

ജാതി എന്ന ഏപ്പാട് മിനുസത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട അംഗങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടാണല്ലോ ഇപ്പോൾ വിചാരിച്ചുപോരുന്നത്. ആത്മാവ് ഇഹലോകം, പരലോകം, ബന്ധം, മോക്ഷം മുതലായ സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സനാതനതത്വങ്ങളുടെ സമുഹമാണ് മിനുസമെന്നുള്ള നാമധേയംകൊണ്ട് നാം ധരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അത് അനാദിയാല ഒരു മതമാണ് എന്നു വന്നു ചൂടുന്നു. അങ്ങനെയൊന്നിൽ ആദ്യമുതൽക്കുതന്നെ ജാതിയും മിനുസത്തിന്റെ ഒരു അംഗമായിരുന്നു എന്നു ധർമ്മാചിന്താവാൻ വളരെ വിഷമിക്കേണ്ടിവരും. ലോകസൃഷ്ടിമുതൽക്കുതന്നെ ജാതിയും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നു കാണിക്കാൻ ചിലർ ചിലപ്പോൾ ചില പ്രമാണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അവ അതി പ്രബലങ്ങളാണെന്നു തോന്നില്ല. പ്രത്യുത, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉൽപത്തിയെപ്പറ്റി പുരാണങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചു പരിശോധിച്ചാൽ ആ വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉൽപത്തിക്കുശേഷം എത്രയോകാലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണു വർണ്ണവിഭാഗം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എന്നു മനസ്സിലാകുന്നതാണ്.

പ്രാണിവർഗ്ഗശാസ്ത്രമുതലായ ആധുനികശാസ്ത്രങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നോക്കിയാലും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉൽപത്തികാലത്ത് ഇപ്പോഴത്തെ വണ്ണവിഭാഗത്തെപ്പോലെയുള്ള യാതൊരു വിഭാഗവും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാൻ ഇടവിലെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ നേടിക്കിയാലും ജാതിവിഭാഗം ഇടയ്ക്കു വന്നുകൂടിയുള്ള ഒരു ഏല്പാടാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. ഇടയ്ക്കു എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അതിപ്രാചീനമായ ഒരു കാലമല്ല എന്നു അർത്ഥമാകുന്നില്ല. അതിരിക്കട്ടെ. വേദത്തിന്റെ അപൗരൂഷേയത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ആളുകൾക്കു ശ്രുതിവിരുദ്ധമായ ചരിത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളും ആധുനികശാസ്ത്രതത്വങ്ങളും സമ്മതമായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ആദ്യമായി ജാതി അനാദിയാണെന്നുള്ളതിനു വേദത്തിൽ വല്ല ആധാരവുമുണ്ടോ എന്നു നോക്കാം. ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന വേദപക്ഷപാതികൾക്ക് ഉദ്ധരിക്കാൻ ഉള്ളതു് പുരുഷസൂക്തത്തിലെ ഒരു ലൂക്കു മാത്രമാണ്.

ബ്രാഹ്മണോന്യ മുഖമാസീത്

ബാഹു രാജന്യഃ കൃതഃ

ഉത്ര തദന്യ യദൈശ്വര്യഃ

പദ്ഭ്യാം ശുഭ്രോ അജായത

വിരാട് പുരുഷന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണൻ കൈകളിൽനിന്ന് ക്ഷത്രിയനും തുടകളിൽനിന്ന് വൈശ്യനും കാലടികളിൽനിന്ന് ശൂദ്രനും ഉണ്ടായി എന്നാണ് ഈ ലൂക്കിനു സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരുന്ന അർത്ഥം. ലൂഗപദത്തിൽ ദശമമണ്ഡലത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു

ഒരു സൂക്തമാകുന്നു പുരുഷസൂക്തം. ആധുനികപാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം ദശമമണ്ഡലത്തിലെ സൂക്തങ്ങൾ മറ്റു സൂക്തങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു വളരെ അർത്ഥഹീനമായ ഒരു കാലത്ത് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ് എന്നാകുന്നു. അവയിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള ആശയങ്ങളുടെ നവീനത, അവയുടെ ഛന്ദസ്സിന്റെ വൈലക്ഷണ്യമീനത മുതലായ സംഗതികളേയും സർവ്വോപരി ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തിൽ ഉള്ള വ്യത്യാസത്തേയും മേൽപ്പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തിന് ആധാരമായി അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വൈദികസംസ്കൃതം ക്രമേണ വ്യാകരണരൂപങ്ങളിലും മറ്റും വ്യത്യാസങ്ങൾ പ്രാപിച്ചു ഒടുവിൽ കാവ്യങ്ങളിലും മറ്റും കാണുന്ന ലൗകികസംസ്കൃതമായിത്തീർന്നു എന്നാകുന്നു ഭാഷാചരിത്രസിദ്ധാന്തം. ഈ സിദ്ധാന്തം സാധുവാണെങ്കിൽ പുരുഷസൂക്തത്തിലെ ഭാഷ ലൗകികസംസ്കൃതത്തിന്റെ ആരംഭത്തിന് അടുത്തതായ ഒരു കാലത്ത് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ് എന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. ലോകത്തിൽ പ്രചാരമില്ലാത്ത അനേകം ശബ്ദങ്ങളും ശബ്ദരൂപങ്ങളും വേദത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു വൈദികകോശവും വൈദികവ്യാകരണവിധികളും പ്രത്യേകം അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കല്ലാതെ വേദമന്ത്രങ്ങളുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നത് അത്ര എളുപ്പമല്ല. എന്നാൽ ലൗകികസംസ്കൃതത്തിൽ നല്ല വ്യത്യാസത്തിുള്ളവർക്ക് ഋഗ്വേദത്തിലെ ദശമമണ്ഡലത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പല സൂക്തങ്ങളുടേയും അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാൻ വലിയ പ്രയാസമുള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി മേലുദ്ധരിച്ച “ബ്രാഹ്മണേന്ദ്ര്യ” ഇത്യാദി ഋ

കുതന്നെ നോക്കുക. രണ്ടും നാലും പാദങ്ങളിൽ സന്ധിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രത്യേകത കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ചെങ്കുകിടപ്പാകരണവിധികൾക്കു വിരുദ്ധമായ ഒരു ശബ്ദരൂപമൊ, അമരകോശം മുതലായ കോശഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തതായ ഒരു ശബ്ദമോ അതിൽ കാണുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള യുക്തികൾകൊണ്ടു പുരുഷസൂക്തത്തിന്റെ അർത്ഥചീനതയെ സ്ഥാപിച്ചശേഷം ജാതിവിഭാഗത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവം ഋഗ്വേദത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ കാണാതിരിക്കെ പ്രസ്തുത സൂക്തത്തിൽ മാത്രം കാണുന്നു എന്നുള്ള സംഗതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ജാതിവിഭാഗത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ദശമമണ്ഡലത്തിൽപ്പെട്ട സൂക്തങ്ങളുടെ ഉത്ഭവത്തിനു കറേക്കാലം മുമ്പായിരിക്കണമെന്ന് അവർ സമർത്ഥിക്കുന്നു. ജാതിവിഭാഗം അതി പ്രാചീനകാലത്തുതന്നെ സർവ്വസാധാരണമായ ഒരു ഏല്പാടായിരുന്നു എങ്കിൽ ഋഗ്വേദത്തെപ്പോലെ വിപുലമായ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ മറ്റനേകം ഭാഗങ്ങളിലും അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവം ഉണ്ടായിരിക്കുമായിരുന്നു എന്നാണ് ഈ ഉൾക്കൊള്ളിയുള്ള യുക്തി. പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ വേദമന്ത്രങ്ങൾ ഓരോകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ഓരോ ഋഷികളുടെ കൃതികളാണ് എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരായാൽ ഈ യുക്തിവാദത്തിൽ അവർ യാതൊരു ധർമ്മസങ്കടവും നേരിടുന്നില്ല. എന്നാൽ വേദം അനാദിയും അപൈതൃഷേയവും ആണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ആളുകൾ എങ്ങനെയാണ് ഈ വാദത്തെ അംഗീകരിക്കുക? വേദത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾ ഓരോകാലത്തു ഉണ്ടായവയാണ് എന്നു വിശ്വ

സിക്കുന്നത് അനാദിതപത്തിന് നേരെ വിപരീതമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു സംഗതി ഓർക്കാനുണ്ട്. വേദമന്ത്രങ്ങൾ അപൗരൂഷേയങ്ങളാണെങ്കിലും അവയെ ഓരോ കാലത്തും ഓരോ ഋഷിശുപരന്മാർ ദർശിച്ച്, അതായത് യോഗദൃഷ്ടികൊണ്ടു കണ്ടു, ലോകോപകാരത്തിനായി വെളിപ്പെടുത്തി എന്നാണല്ലോ നാമു വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഋഷികൾ മന്ത്രരചയിതാക്കളാണ് എന്ന് പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നു. അതല്ല വേദമന്ത്രങ്ങൾ ആരും ഉണ്ടാക്കിയതല്ല, ഋഷികൾ മന്ത്രദൃഷ്ടാക്കൾ മാത്രമാണ് എന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഓരോ മന്ത്രങ്ങൾ ഓരോ കാലത്താണ് വെളിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു ബാധകവും കാണുന്നില്ല. പ്രളയാന്തമുള്ള പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും കാരണരൂപമായി പരബ്രഹ്മത്തിൽ ലീനമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഓരോ കാലത്തും വരാനിരിക്കുന്ന ഭാഷാരൂപങ്ങൾ ഉള്ള മന്ത്രങ്ങൾ അനാദിയായിട്ടുതന്നെ ഈ ശുപരനിൽ ലേന്തിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിലും ക്ഷതിയില്ലല്ലോ. ഒരു യഥാർത്ഥതാദിമാനിയും പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനുമായിരുന്ന എ. ആർ. റാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകൾ, വൈദികഭാഷ പല ഭാഗങ്ങളിൽ കൂടി കടന്ന് സംസ്കൃതഭാഷയായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതാണെന്നും വേദത്തിലെ പല സൂക്തങ്ങളും പല കാലങ്ങളിൽ ദർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിന് ഫിന്റക്കളുടെ മതവിശ്വാസം ഒരുവിധത്തിലും പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലഘുപാണിനീയമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വൈദികവ്യാകരണപ്രകരണത്തിൽ

പ്രസ്താവിടുന്നു. അതിനാൽ ജാതിവിഭാഗം എത്രതന്നെ യുക്തിയുക്തവും പ്രയോജനകരവും ആവശ്യകവും ആയിരുന്നാലും അത് ലോകസൃഷ്ടി മുതൽക്കേ നിലനിന്നുവരുന്ന ഒരു ഏല്പാടല്ലെന്നും കാലക്രമേണ ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽ ഉത്ഭവിച്ചു വളർന്നുവന്ന ഒരു ഏല്പാടാണെന്നും വെളിവാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൨.

വിരാട്ടിന്റെ അവയവസംസ്ഥാനം.

മേൽപറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തിന് ഒരു വലുതായ ആക്ഷേപം പുറപ്പെടാൻ ഇടയുണ്ട്. വേദത്തിന്റെ പരമ പ്രാമാണ്യത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നപക്ഷം, “ബ്രാഹ്മണോ സ്വ മുഖമാസീത്” എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഞ്ജ്ഞാനസരിച്ചു വിരാട് പുരുഷന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായി എന്നും മറ്റും വിശ്വസിക്കേണ്ടയോ എന്നുള്ളതാണ് ആ ആക്ഷേപം. ആ മന്ത്രത്തിന്റെ അർത്ഥം സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരുന്നതിനെ മേൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മമായി നോക്കുന്നപക്ഷം അർത്ഥം താഴെ പറയുംപ്രകാരമാണ്: — “ബ്രാഹ്മണൻ ഇവന്റെ (വിരാട് പുരുഷന്റെ) മുഖമായിരുന്നു. ക്ഷത്രിയൻ ഇവന്റെ ബാഹുക്കളായി ചെയ്യപ്പെട്ടു. വൈശ്യൻ ഇവന്റെ ഉരക്കുളായും ചെയ്യപ്പെട്ടു. പാദങ്ങളിൽനിന്നു ശൂദ്രൻ ജനിച്ചു.” ഇതിൽ ‘ആയിരുന്നു’, ‘ചെയ്യപ്പെട്ടു’, ‘ജനിച്ചു’ എന്നിങ്ങ

നെയ്യുള്ള മൂന്നു ക്രിയാപദങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇവയെല്ലാം “ഉണ്ടായി” എന്നുള്ള അർത്ഥം കല്പിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ആ മന്ത്രത്തെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാതെ അലങ്കാരഭംഗിയിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പുരുഷസൂക്തത്തിൽ ഈ പ്രക്കിൻ മുന്തിലുള്ള പ്രക്കുകൾ നോക്കുന്നപക്ഷം ഈ പ്രക്കിനെ അലങ്കാരരീത്യാ വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ദൃഢപ്പെടുന്നതാണ്. വേദത്തിൽ സർവ്വത്ര പൊന്തിനില്ക്കുന്നത് ‘യജ്ഞം’ എന്ന ഒരു ആശയമാകുന്നു. യജ്ഞത്തിന്റെ ഫലമായിട്ട് നമുക്കെ അഭീഷ്ടങ്ങൾ സാധിക്കുന്നു എന്നാണ് വൈദിക മതം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഈ ലോകത്തിൽ നാം കാണുന്ന യാതൊരു പദാർത്ഥത്തിനും ഫേതുവായി ഒരു യജ്ഞം ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നാണ് വന്നുകൂടുന്നത്. ധനം, ധാന്യം, ഗൃഹം, പശുക്കൾ, പുത്രന്മാർ മുതലായ പ്രേയസ്സാധനങ്ങൾ യജ്ഞംകൊണ്ടല്ലാതെ സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. ഈ ആശയം വെച്ചുകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ, ഈ ലോകം തന്നെ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി, ഏതൊരു യജ്ഞത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഇതുണ്ടായത്, ഇതിനെ ആത്ം ഏതു പശുവിനെ ഹോമിച്ചാണു നിർമ്മിച്ചത്, എന്നും മറ്റും ഉള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഇട കിട്ടുന്നു. ഈ ചിന്തകളേയും അവയ്ക്കുള്ള സമാധാനത്തേയും ആകുന്നു പുരുഷസൂക്തത്തിൽ അലങ്കാരരീത്യാ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്. “പുരുഷനെ” തന്നെ പശുവായിക്കല്പിച്ചു ദേവന്മാർ ഒരു യജ്ഞം നടത്തി എന്നും അതിൽനിന്നു “വിരാട്” ഉണ്ടായി എന്നുമാണ് ആ വിവർണത്തിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം. സൃഷ്ടിവ

ഗ്ലും മുഴുവൻ ഉൾപ്പെട്ടതിനേയാകുന്നു വിരാട് എന്നു പറയുന്നത്. വിരാട്ടിനെ ഈശ്വരശരീരമായി കല്പിക്കുമ്പോൾ അതിനെ അനുപ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന ഈശ്വരൻ വിരാട് പരമനായി. ധ്യാനസൗകര്യത്തിനായി സത്യലോകത്തെ വിരാട് പരമശങ്കരൻ ശിരസ്സായും പാതാളത്തെ വിരാട് പരമശങ്കരൻ പാദതലമായും മറ്റും സങ്കല്പിക്കാറുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി ശ്രീമഹാഭാഗവതം ദ്വിതീയസ്കന്ധം ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ “പാതാളമേതസ്യ ഹി പാദമൂലം, പരന്തി പാർണ്ണിപ്രപദേ രസാതലം” ഇത്യാദി ഭാഗം നോക്കുക. ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു ആലങ്കാരികവിവരണമാണ് പരമശങ്കരനുള്ള “ബ്രാഹ്മണോത്സവ” ഇത്യാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ചാതുർവർണ്യവും, ചന്ദ്രൻ, സൂര്യൻ, ഇന്ദ്രൻ, അഗ്നി, വായു, അന്തരീക്ഷം, ജ്യോത്സ്, ഭൂമി, ദിക്കുകൾ എന്നിവയും പരമശങ്കരൻ ഓരോ അവയവങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടായി എന്ന് അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വേദത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലും സൂതികളിലും പുരാണങ്ങളിലും ഇവയിൽനിന്നു ഭിന്നങ്ങളായ സൃഷ്ടിവിവരണങ്ങൾ കാണുന്നതിനാൽ ഈ വിവരണങ്ങൾ കേവലം യഥാശ്രുതമായ അർത്ഥത്തിൽ ഗ്രഹിക്കേണ്ടവയല്ലെന്നു സ്വതസ്സിദ്ധമാകുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സൃഷ്ടിവർഗ്ഗത്തിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗം പ്രധാനമാകയാൽ അതിനെ പരമശങ്കരൻ മുഖവും ബാഹുക്കളും ഉരുകൾക്കും പാദങ്ങളുമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സൂര്യചന്ദ്രാദികളെ കണ്ഠ്, മനസ്സ് മുതലായ അംഗങ്ങളായും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യസമുദായത്തെ ഒരു ശരീരമായി കല്പിക്കുന്നതായാൽ അതിൽ മുഖത്തിന്റെ സ്ഥാനം ബ്രാഹ്മണനും, ബാഹു

ക്കളുടെ സ്ഥാനം ക്ഷത്രിയനും ഉരക്കളുടെ സ്ഥാനം വൈശ്യനും പാദങ്ങളുടെ സ്ഥാനം ശൂദ്രനും കൊടുക്കാവുന്നതാണ്. ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്യുക മുതലായ പ്രവൃത്തികളാൽ ബ്രാഹ്മണൻ പ്രധാനഭൂതമായ മുഖത്തിന് സാദശ്യംവഹിക്കുന്നു. കൈകൾ ശരീരത്തെ എന്ന പോലെ ക്ഷത്രിയൻ സമുദായത്തെ അനുബാധയിൽനിന്നും മറ്റും രക്ഷിക്കുന്നു. വൈശ്യൻ കൃഷിവാണിജ്യാദികളിൽ ഏറ്റെടുത്ത് ധനം സമ്പാദിച്ച് ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ എന്നീ വർണ്ണങ്ങളെക്കൂടി സംരക്ഷിക്കുന്നതിനാൽ, തുടക്കമുള്ള തുണികളിൽ ഉടൽ മുഴുവനും സ്ഥിരമായി സ്ഥിതിപെയ്യുന്നതുപോലെ, ദൈശ്യൻ മറ്റു രണ്ടു വർണ്ണക്കാർക്കും ആധാരമായി നില്ക്കുന്നു. പാദങ്ങൾ എത്രതന്നെ താഴ്ന്നവയായാലും അവ ശരീരത്തെ മുഴുവനും താങ്ങിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നതുപോലെ ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണാദിവർണ്ണങ്ങളുടെ സേവാവൃത്തിചെയ്ത് അവരെ സ്വകൃത്യങ്ങൾക്കു ശക്തരാക്കുന്നു. അതിനാൽ ബ്രാഹ്മണാദിവർണ്ണങ്ങളെ വിരാട് പുരുഷന്റെ മുഖാച്ഛവയവങ്ങളായി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു സമഞ്ജസതന്നെ. പുരുഷസൂക്തദർശനകാലത്തു നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന വർണ്ണവിഭാഗത്തെ ഉപജീവിച്ചുള്ള ഈ വിവരണം ലോകാഭിമുഖ്യതന്നെ ജാതിവിഭാഗവും ഉത്ഭവിച്ചു എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ നമ്മെ നിർബുദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമായല്ലോ.

അദ്ധ്യായം ൩:

ഗീതയും ചാതുർണ്യവും.

ശ്രീഭഗവദ്ഗീതയിൽ ൪-ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ
“ചാതുർണ്ണ്യം മയാ സൃഷ്ടം ഗുണകർമ്മവിഭാഗശഃ”

എന്നുള്ള ശ്ലോകാർത്ഥത്തെയാണ് “ജാതിയും ഈശ്വരനാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണ്” എന്നു വാദിക്കുന്നവർ പിന്നെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്. ലോകത്തിലുള്ള സകലസംഭവങ്ങളും ഈ ശ്വരന്റെ അവലംബിച്ചും ഈശ്വരശക്തിയുടെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും ഉണ്ടാകുന്നവയാകയാൽ ഭഗവാൻതന്നെയാണ് ചാതുർണ്ണ്യത്തേയും സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ ആർക്കും വിപ്രതിപത്തി ഉണ്ടാകാൻ കാരണമില്ല. എന്നാൽ ലോകാദിയിൽതന്നെ ഈശ്വരൻ പ്രത്യേകപ്രത്യേകമായി ഓരോ ജാതിക്കാരെ സൃഷ്ടിക്കുകയും അവർക്ക് ഓരോ ഗുണകർമ്മങ്ങളെ വിധിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ല. മേൽക്കാണിച്ച ശ്ലോകാർത്ഥത്തിന് ആ അർത്ഥവുമില്ല. ഗുണങ്ങളേയും കർമ്മങ്ങളേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഭഗവാൻ വർണ്ണങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നാണല്ലോ അതിന്റെ അർത്ഥം. അതിനാൽ “ജന്മംകൊണ്ടു ജാതി” എന്നുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായത്തെയല്ല താൻ സൃഷ്ടിച്ചതായി ഭഗവാൻ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ഗുണകർമ്മങ്ങൾ പിതാവിൽനിന്നു പുത്രനിൽ എന്നുള്ള ക്രമത്തിൽ സംക്രമിക്കുന്നവയാകയാൽ ഗുണകർമ്മങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള വിഭാഗം കാലക്രമേണ ജന്മത്തെ അടിസ്ഥാന

പ്പെടുത്തിയുള്ളതായിത്തീരുന്നതു സ്വാഭാവികമെന്നു. എ
ന്നാൽ ഗുണകർമ്മങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി താൻ
വണ്ണങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു ഭഗവാൻ മുക്തകണ്ഠം അ
രുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, ജന്മനാ ക്ഷത്രിയനായിര
ുന്ന വിശ്വാമിത്രൻ ഗുണകർമ്മങ്ങളുടെ സാമത്വംകൊണ്ടു
ബ്രഹ്മവർഷിയായിത്തീർന്നതും ശുക്രമഹർഷിയുടെ പുത്രിയെ
യയാതിരാജാവു വേട്ടതും മറ്റനേകം സൂതിവാച്യങ്ങളും
പണ്ട് ജാതിപരിവർത്തനം സാധ്യമായിരുന്നു എന്നുള്ള
തിലേക്കു തെളിവായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഗുണകർമ്മങ്ങ
ളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള വണ്ണധർമ്മാ നമ്മാൽ അഭ
രണീയമാണ് എന്നുള്ളിടത്തോളമേ മേലുദ്ധരിച്ച ഗീതാ
വാക്യത്തിനു താൽപര്യമുള്ളു എന്നു മനസ്സിലാക്കാവു
ന്നതാണ്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ജാതിവിഭാഗ
ത്തേയും വണ്ണാത്രധർമ്മങ്ങളേയും അനാദരിച്ചുകയറുന്ന
മെന്നു സ്ഥാപിക്കാനാണ് ഇതെഴുതുന്നയാളുടെ സംരംഭ
മെന്നു മാനുവായനക്കാർ ധരിച്ചുപോകരുതെന്നുവേ
ക്ഷിക്കുന്നു. ചില ഭാഷകളിലുണ്ടായിരുന്ന സാരദേവിയ
പല ഗുണങ്ങളും ജാതി എന്നുള്ള ഏറ്റുവാർച്ചയിന്നു
ഹിന്ദുസമുദായത്തിനു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ധനതത്വശാ
സ്ത്രജ്ഞന്മാരും മനുഷ്യവർഗ്ഗശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുംകൂടി സമ്മ
തിക്കുന്ന സംഗതിയാണ്. പക്ഷെ, ഇന്നു കാണുന്ന
വികൃതരൂപത്തിൽനിന്നും “ജാതി”യെ മോചിപ്പിക്കു
ത്തിന്റെ ആവശ്യത്തെപ്പറ്റിയും അതിനായി അനുവർത്തി
ക്കേണ്ടതായ രീതികളെപ്പറ്റിയും ഭിന്നഭിന്നപ്രായമുണ്ടാ
കാം. എന്നാൽ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരുടെ ചരിത്രത്തെ
പ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിൽ പൊ

തുവീൽ ജാതിയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ചെറിയ വിചാരം അസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കുകയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചുമാത്രം ഇത്രയും ഉപന്യസിച്ചുരാണ്.

അദ്ധ്യായം ൪.

ജാതിയുടെ ഉത്ഭവം.

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ കാലം വെല്ലുതോറും വളർച്ചവരുന്നതുകൊണ്ട് ഓരോ ആളുകളും, അതിനെ തുടന്ന് ഓരോ കുടുംബങ്ങളും ഓരോ തൊഴിലുകളെ ജീവിക്കോപായമായി സ്വീകരിക്കുന്നതു സഹജമാകുന്നു. ഓരോ സ്ഥലത്തും ഓരോ വർഗ്ഗത്തിലുമുള്ള ആളുകൾ, മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലും മറ്റു വർഗ്ഗങ്ങളിലുമുള്ള ആളുകളെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടന്മാരാണ് തങ്ങൾ എന്നു വിചാരിക്കുന്നതും നാം കണ്ടുവരുന്ന സംഗതിയാണ്. ചീനയും ശ്രീവിതപം, ആഹാരത്തിന്റെ സ്വഭാവം, മനസ്സംസ്കാരം മുതലായ ഉപാധികളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും ഓരോ പ്രത്യേകത മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഉളവാകുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള അന്യകൾക്കു കാരണങ്ങളാണ്—അതായത് ഗുണകർമ്മങ്ങളാണ്—വണ്ണവിഭാഗത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിക്കു കാരണം എന്നാകുന്നു ചരിത്രസമ്മതമായ അഭിപ്രായം. പുരുഷസൂക്തത്തിലെ ചാതുർവർണ്യത്തിനു പരമെ എത്രയോ ജാതികളാണ് പിന്നീടുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു നോക്കുക. ഇവയിൽ പലതിനേയും സങ്കരജാതിക

ഭായി കല്പിക്കുകയാണ് മനുസ്മൃതികാരൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നാം കാണുന്ന ജാതികളുടെ സംഖ്യയോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ മനുസ്മൃതിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളവയുടെ സഖ്യം എത്രയോ തുല്യമാണ്. അനവധി തലമുറകളായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കാരവിശേഷങ്ങൾ ജാതിവിഭാഗത്തിന് ആധാരമായി ഇന്ന് നിലനില്ക്കുന്നതിനാൽ വണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളെ ആസക്തം പരിഗ്രഹിക്കണമെന്ന് ഇവിടെ വിവക്ഷയില്ലെന്ന് ഒന്നുകൂടി എടുത്തു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൫.

ഏകജാതിയും ചാതുർവർണ്യവും

“പൂർവ്വം കൃതയുഗേ വണ്ണോ നൃണാം ഹംസ ഇതീരിതഃ”

എന്നു പുരാണവചനമുള്ളതിനാൽ ആദ്യകാലത്തു “ഹംസൻ” എന്ന ഒരു വണ്ണം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നും ഓരോ സംഗതികൾക്കുമുൾക്കൊണ്ടും ചാതുർവർണ്യവും പിന്നീട് സങ്കരാദികളായ മറ്റനേകം വണ്ണങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചുവെന്നുമുള്ള അഭിപ്രായം പൗരാണികന്മാർക്കുകൂടി സമ്മതമായിരിക്കുമെന്ന് അനുമാനിക്കാം. വണ്ണവിഭാഗത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തു വണ്ണങ്ങൾതമ്മിലുള്ള ധൃത്യാസം അത്ര നിഷ്കൃഷ്ടമല്ലായിരുന്നുവെന്നും, പിළക്കാലത്തിലും ഒരു വർണ്ണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടയാൾ ഉൽകൃഷ്ടമോ നികൃഷ്ടമോ ആയ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു വർണ്ണത്തിൽ ഉയ

രുകയും താഴുകയും ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു എന്നും സിദ്ധമാണല്ലോ. ഇതിലേക്ക് സൂതികളിൽ അനേകം പ്രമാണങ്ങളും പരാണങ്ങളിൽ അനേകം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുംകൂടിയുണ്ട്.

ബുദ്ധമനിയുടെ അവതാരത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹത്താൽ സ്ഥാപിതമായ മതം ഇന്ത്യയിൽ വ്യാപിച്ചതുകൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ പലതും ഹിന്ദുമതത്തിലേക്ക് സാക്ഷ്യമിക്കുകയുണ്ടെന്നു ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്. ആ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്ന് മനുഷ്യരെല്ലാവരും സമന്മാരാണെന്നും ജാതിനിമിത്തമുള്ള ഉച്ചനീചത പരമാത്മികമല്ലെന്നും ശീലവും കർമ്മവുംകൊണ്ടാണ് യഥാർത്ഥബ്രാഹ്മണത്വം സിദ്ധിക്കുന്നത് എന്നാകുന്നു. ഈ തത്വത്തിന്റെ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ ഉള്ള അംഗീകാരംകൊണ്ട് ബുദ്ധമതകാലത്തു വർണ്ണവ്യവസ്ഥ ഏറ്റക്കുറവു ശിഥിലമായിത്തീരുന്നതിനും, അക്കാലത്തു് ഇന്ത്യയിൽ പ്രഭവശിച്ച യവനന്മാരായിട്ടുപോലും ഹിന്ദുക്കൾ ചില സാഗതികളിൽ സമത്വത്തോടുകൂടി പെരുമാറുന്നതിനും ഇടയായി. അശോകവർണ്ണനേരവും മറ്റും പരിശ്രമത്താൽ ബുദ്ധമതത്തിനു ബഹുമാനം, ചൈനാ മുതലായ ദേശാന്തരങ്ങളിൽപോലും പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചപ്പോൾ ആ ദേശത്തിലെ ജനങ്ങളും ഹിന്ദുക്കളുംതമ്മിൽ സമ്പർക്കം ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഇടയായി. കുറേക്കാലംകൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബുദ്ധമതം ഉത്കൃഷ്ടമായ മതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ വിട്ട് ജനസാമാന്യത്തെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും മാത്രം ഉപകരിക്കുന്ന ലോകയാത്രകളിലും പ്രതിമാരാധനത്തി

ലുംമറ്റും ഭൂമിച്ച് വലുതായ അധോഗതിയെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ അതിലെ ഭോഷങ്ങൾ ജനസമുദായത്തിൽ കൂടി സംക്രമിക്കാതിരുന്നില്ല. സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠ ഏറ്റവും ശിതിലമായിത്തീർന്നു. മരധരാജ്യത്തിലും സമീപപ്രദേശങ്ങളിലും ഉള്ള ബ്രാഹ്മണർ പോലും സ്വജാതിയിലുള്ള ധർമ്മപതിക്കു പുറമേ ഒന്നോ അധികമോ പരദേശസ്ത്രീകളെ കൂടി വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക മിക്കവാറും സർവ്വസാധാരണമായിത്തീർന്നു. ഇവരെ ഭാര്യമാരെന്നു റ്റുവഹരിക്കാറില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഭാസിമാർക്കുള്ള സ്ഥാനമാണ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതെന്നു വിചാരിച്ചുപോകരുത്. അവരെ “ശക്തികൾ” എന്നു പറഞ്ഞുവന്നു. ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽ പൊതുവെയുള്ള സഭാചാരനിഷ്ഠയും സാമുദായികഘടനയും അത്യന്തം ഭോഷകരമായ ഈസ്ഥിതിയെ പരിഹരിക്കാനായി പല മഹാനാമം ചെയ്ത പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ബ്രാഹ്മണവർണ്ണത്തിൽത്തന്നെയും വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻതുടങ്ങിയത്.

അദ്ധ്യായം ൩.

കൌഡദ്രാവിഡവിഭാഗം

നമ്മുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലുള്ള വിഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി ആദ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നത് സ്കാന്ദപുരാണത്തിലുള്ള സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിലാകുന്നു. അതിൽ ബ്രാഹ്മണരെ അവർ അധിവസിക്കുന്ന

ദേശത്തിന്റെ ഭേദമനുസരിച്ച്, പത്തു വർത്തുളായി വിഭജിക്കുകയും ഓരോ വർത്തിനും ഉള്ള അനാചാരങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഒരു ദിക്കിലുള്ള അനാചാരങ്ങൾ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലുംകൂടി വ്യാപിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും ജനങ്ങൾ അനാചാരങ്ങളെ കഴിയുന്നത്ര വെളിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനും ഓരോ വർത്തക്കാരങ്ങളുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥതയെ പരിപാലിക്കാനായി അഥമഹമികയാ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും ഈ വിഭാഗം ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധമതം വളരെ അധോഗതിയിൽ എത്തിയിരുന്ന കാലത്തു്, അതായതു് കൃസ്താബ്ബത്തിന്റെ ആരംഭത്തിനുശേഷം വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് സ്കാന്ദപുരാണം രചിക്കപ്പെട്ടതു് എന്ന് ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സമ്പ്രദിഖണ്ഡത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരെ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നതു് സാരസ്വതർ, കാന്യകബർ, മൈഥിലർ, ഗൌഡർ, ഉത്കലർ, ഗുജറാർ, മഹാരാഷ്ട്രർ, കണ്ണാടകർ, ആന്ധ്രർ, ദ്രാവിഡർ, എന്നിങ്ങനെ പത്തായിട്ടാകുന്നു. ഇവരിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ അഞ്ചു കൂട്ടരെ ഉൾപ്പെടുത്തി ഗൌഡന്മാരെന്നും, ശിഷ്ടമുള്ള അഞ്ചു കൂട്ടരെ ഉൾപ്പെടുത്തി ദ്രാവിഡന്മാർ എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു.

“ബ്രാഹ്മണാ ദേശാ പ്രോക്താഃ
 പഞ്ചഗൌഡാശ്ച ദ്രാവിഡാഃ
 ദ്രാവിഡാശ്ചൈവ തൈലംഗാഃ
 കർണ്ണാടാ മദ്ധ്യദേശഗാഃ
 ഗുജറാശ്ചൈവ പഞ്ചൈതേ
 ദ്രാവിഡാഃ പഞ്ച കന്യതേ (?)

സാരസ്വതാഃ കാന്യകബ്ജാ
ഉത്കലാ മൈഥിലാശ്ച യേ
ഗൌഡാശ്ച പഞ്ചഡാ ചൈവ
ഭൗ വിപ്രാഃ പ്രകീർത്തിതാഃ

(സ്കാന്ദം. ഉത്തരാഖം. സ.ഖ.അ. ൧. ശ്ലോ. ൧.൨.൩.)

മേൽപ്പറഞ്ഞ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ‘തൈലംഗാഃ’ എന്ന
തു് ആന്ധ്രനാമം ‘മദ്ധ്യഭൗഗാഃ’ എന്നതു് മഹാരാഷ്ട്ര
നാമം ആകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ പത്തു വിഭാഗങ്ങൾ ഉടെ
വിചകാലത്തും ഈ പത്തു വർഗ്ഗക്കാരും തമ്മിൽ പാകതിഭോജ
നത്തിനും ഹരസ്സരവിവാഹത്തിനും വിരോധമില്ലായിരുന്നു
എന്നു താഴെക്കാണുന്ന ഭാഗത്തിൽനിന്നും നിശ്ചയിക്കാം.

“ഭോജാശ്ച ഭോജനീയാശ്ച
യോനിസംബന്ധകൃത്യവഃ (?)”

കറേക്കൂടി പ്രാചീനമായ ഒരു കാലത്തു് ബ്രാഹ്മണ
രുടെ ഇടയിൽ കാന്യകബ്ജന്മാർ മുതലായ മൂന്നു വിഭാ
ഗങ്ങൾമാത്രമേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെ
ന്നു് “സച്ചേ വിപ്രാഃ കാന്യകബ്ജാ, മാധുരം, മാഗധം വി
നാ.” എന്ന പ്രമാണത്തിൽനിന്നു കാണാം. അന്നു് ആ
ദ്യന്മാർ ഭക്ഷിണ ഇൻഡ്രയിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നിരിക്കാൻ
ഇടയില്ല. ഈ വിഭാഗപ്രകാരം സരസ്വതീതീരവാസിക
ളേയും കാന്യകബ്ജരിൽത്തന്നെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നി
രിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വിഭാഗം ഉടെവിചകാലത്തു് ഹിന്ദു
ക്കൾ ഉത്തര ഇൻഡ്രയിലും ഭക്ഷിണ ഇൻഡ്രയിൽ ത

മിഴനാടുവരെയും വ്യാപിച്ചിരുന്നു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. സാരസ്വതന്മാർ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിലും, കാന്യകബർമ്മന്മാർ ഇപ്പോഴത്തെ കന്യാകുമാരിലും, മൈഥിലർ ഇപ്പോഴത്തെ ബീഹാറിലും ഉത്കലർ ഇപ്പോഴത്തെ ഒറീസ്സയിലും താമസിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിൽ ആർക്കും തർക്കമില്ല എന്നാൽ ഗൌഡന്മാരുടെ വാസസ്ഥാനം ഏതായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നപ്പറ്റി സംശയമുണ്ട്. ഗൌഡഭേരുവർ വാണിരുന്നവരായ ചില രാജാക്കന്മാരുടെ പേരുകൾ മഹാഭാരതത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതിനാൽ ക്രിസ്താബ്ദം മൂന്നാംശതകത്തിൽതന്നെ ഗൌഡഭേരുവർ പ്രഖ്യാതമായിത്തീർന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ ഈ പേരുകൊണ്ട് അന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഭേരുവർ എവിടെയായിരുന്നു എന്ന് ഇതിൽനിന്നും നിർണ്ണയിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ക്രിസ്താബ്ദം എട്ടാംശതകത്തിൽ ഗൌഡഭേരുവർ വ്യവഹരിച്ചുവന്നിരുന്നത് ആയുർവർത്തത്തിന്റെ കിഴക്കേ അറ്റത്തു് ഇപ്പോഴത്തെ ബംഗാൾപ്രസിഡൻസിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു ഭൂഭാഗമാണ്. അതിന്റെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന ഗൌഡ എന്ന നഗരത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി ബംഗാൾപ്രദേശത്തെ മുഴുവനും ഗൌഡഭേരുവർ വ്യവഹരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഗൌഡനഗരം ഇപ്പോഴത്തെ മാർഡാസ് ഡിസ്ട്രിക്റ്റിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ക്രിസ്താബ്ദം ൯-ാം ശതകംമുതൽ ൧൧-ാംശതകംവരെ ഗൌഡഭേരുവർ ഉണ്ടായിരുന്ന പാലവംശത്തിൽ ജനിച്ച ആദിശങ്കരൻ എന്ന രാജാവ് കാന്യകബർമ്മത്തിൽനിന്നും അഞ്ചു ബ്രഹ്മണരെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ബഹുമാനിച്ച് താമസിപ്പിച്ചു.

എന്നും അവരിൽനിന്നാണ് പഞ്ചഗൗരധന്മാരുടെ ഉൽപത്തി എന്നും ചിലർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കിഴക്കേ അറ്റത്തുള്ള ഗൗരധദേശത്തുനിന്നും ബ്രാഹ്മണർ പടിഞ്ഞാറോട്ടു വ്യാപിച്ച് സരസ്വതീതീരംവരെ എത്തിയെന്നു സങ്കല്പിക്കുവാൻ വളരെ വൈചമ്യമുള്ളതിനാൽ ഈ അഭിപ്രായം ആദരണീയമല്ല. ആദിശ്വരനാൽ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട അഞ്ചുപേരൊഴിച്ചുള്ള ബ്രാഹ്മണർക്ക് എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നും ഈ അഭിപ്രായക്കാർ പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. സാക്ഷാൽ ഗൗരധദേശം ബംഗാളിൽത്തന്നെ ആയിരുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്ന പക്ഷവും ദശവിഭാഗങ്ങൾ ഏല്പട്ടുകാലത്തു് ആയുധത്തത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായിരുന്നതു് ഗൗരധദേശമായിരുന്നതിനാൽ വിന്യോത്തരവാസികളായ എല്ലാ ബ്രാഹ്മണരേയും ഉൾപ്പെടുത്തി പഞ്ചഗൗരധന്മാരെന്നു പറഞ്ഞുവന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതാണ് വ്യായമായിട്ടുള്ളതു്.) ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ പഞ്ചഗൗരധരെന്ന വ്യവഹാരം ശ്രാവസ്തിനഗരം തലസ്ഥാനമായിരുന്ന പ്രദേശത്തിൽനിന്നും ഉത്ഭവിച്ചു എന്നാകുന്നു. ഇതു് അയോദ്ധ്യയ്ക്കു സമീപമുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ ഗോണ്ഡാജില്ലതന്നെയാണ്. ഇതു് ആയുധത്തത്തിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥാനമായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഗൗരധരെന്ന ഉപവിഭാഗത്തിന്റെയും പഞ്ചഗൗരധരെന്ന വ്യവഹാരത്തിന്റെയും ഉത്ഭവം ഇവിടെനിന്നാണെന്നു് വിചാരിക്കുന്നതുതന്നെയാകുന്നു ഉത്തമം. ഇപ്പോഴും ഗൗരധബ്രാഹ്മണർ അയോദ്ധ്യ, ഗോണ്ഡാ, ജിഹാംഗിർബാദ്, പാക്പൂർ, ഗോരക്പൂർ, മീറാറ്റ്, ജൈഡ്സി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ധാ

രാജമായിട്ടുണ്ട്. ഗംഗയ്ക്കും യമുനയ്ക്കും മദ്ധ്യേയുള്ള പ്രദേശത്തു് ഗൌഡബ്രാഹ്മണരെ അധികമായി കാണുന്ന തുമില്ല.

അദ്ധ്യായം ൭.

ആയുദ്രാവിഡസമാഗമം.

ഇനി പ്രാചീനമിന്ദുക്കളുടെ ആദിമവാസസ്ഥലം എവിടെയായിരുന്നു എന്നും കാലാന്തരത്തിൽ അവർ എവിടെയെല്ലാം വ്യാപിച്ചു എന്നും ആലോചിക്കാം.

ഇൻഡ്യയിൽ ഇപ്പോൾ സംസാരിച്ചുവരുന്ന ഭാഷകളെ ആയുദ്രാഷകളെന്നും ദ്രാവിഡഭാഷകളെന്നും പണ്ഡിതന്മാർ രണ്ടായി തരംതിരിക്കുന്നു. മിന്ദി, ബങ്കാളി, മഹാരാഷ്ട്രം, ഗുജറാത്തി, പഞ്ചാബി, സിന്ധി, ഉറിയ എന്നിവ ആയുദ്രാഷാവർഗ്ഗത്തിലും, തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കണ്ണാടകം, തുളു, മലയാളം എന്നിവ ദ്രാവിഡഭാഷാവർഗ്ഗത്തിലും ഉൾപ്പെട്ട പ്രധാനഭാഷകളാകുന്നു. ആയുദ്രാഷകളെല്ലാം സംസ്കൃതത്തിന്റെ ചില രൂപാന്തരങ്ങളിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളവയും ശബ്ദങ്ങൾ, വ്യാകരണരൂപങ്ങൾ, വാക്യഘടന എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച അന്യോന്യം സാദൃശ്യമുള്ളവയുമാകുന്നു. ഈ ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന ആളുകളുടെ പൂർ്വ്വികന്മാർ ഒരു കാലത്തു് ഒരേവർഗ്ഗത്തിലുൾപ്പെട്ടവരും ഒരേഭാഷ സംസാരിച്ചിരുന്നവരും ആണെന്ന് വിദഗ്ദ്ധന്മാർ അനുമാനിക്കുക

യും അവരെ ആയുന്മാരെന്ന് നാമകരണംചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. നേരെ മറിച്ച് തമിഴ്, തെലുങ്ക്, മലയാളം, കണ്ണാടകം, തുല്യ എന്നീ ഭാഷകൾതമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യത്തെ ആധാരമാക്കി അവയെ സംസാരിക്കുന്ന ആളുകളുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ദ്രാവിഡവർഗ്ഗക്കാരും ഈ ഭാഷകളുടെ പൂർവ്വരൂപമായ ഒരു മൂലദ്രാവിഡഭാഷ സംസാരിച്ചുവന്നവരുമാണെന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദു മതത്തിന്റെ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാകയാൽ അദ്വൈതമതത്തിൽ ആയുന്മാരായിരുന്നു എന്നും അവർ രാജ്യത്തിലെ പൂർവ്വനിവാസികളായ ദ്രാവിഡന്മാരെ കീഴടക്കുകയും ദ്രാവിഡന്മാർ ആയുന്മാരുടെ മതത്തേയും സംസ്കാരത്തേയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ സമർത്ഥിക്കുന്നു. ആയുർഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്നവർ ഉത്തരഇന്ത്യയിലും ദ്രാവിഡഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്നവർ ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിലും ആണ് വസിക്കുന്നത് എന്നുള്ള സംഗതി ആചോചിക്കുമ്പോൾ ആയുന്മാർ വടക്കുനിന്നും തെക്കോട്ടാണു ഘോഷിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. പഞ്ചാബിനു പടിഞ്ഞാറും ബംഗാളിനു സമീപത്തും ഉള്ള ചില അപരിഷ്കൃതവർഗ്ഗക്കാർ ഇന്നും ദ്രാവിഡഭാഷകളോടു് അനുരൂപമുള്ള രണ്ടു ഭാഷകൾ സംസാരിച്ചുവരുന്നതിനാൽ ഒരുകാലത്തു് ഉത്തരഇന്ത്യയിലും ദ്രാവിഡന്മാർ പാർത്തിരുന്നു എന്നും അവരെ ആയുന്മാർ ആക്രമിച്ച് തെക്കോട്ടു തുരത്തുകയും എന്നാൽ അവരിൽ ചില കൂട്ടർ മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു പ്രദേശങ്ങളിൽ ഓടി ഒളിച്ച് രക്ഷപ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നും ഉദ്ദേശിക്കാം.

ആയുർമാരും ദ്രാവിഡന്മാരുംതമ്മിലുള്ള ഈ സമാഗമത്തിനിടയ്ക്കു് തങ്ങൾക്കു കീഴടങ്ങിയ ദ്രാവിഡന്മാരെ ആയുർമാർ സ്വീകരിച്ചു് തങ്ങളുടെ സമുദായഘടനയിൽ അവർക്കും ഒരു സ്ഥാനം നൽകി എന്നു വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഇവരെത്ര ശുഭം. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിൽ ഇപ്പോൾ കാണുന്ന മിക്കവാറും എല്ലാ ആളുകളിലും ദ്രാവിഡരക്തം കലർന്നിട്ടുണ്ടെന്നും ആയുർമാരും ദ്രാവിഡന്മാരുംതമ്മിൽ പരസ്പരവിവാഹവും കൂടിയുണ്ടെന്നും നടന്നിരിക്കണമെന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇന്നത്തെ ആയുർമാരിൽ കാണുന്ന ശരീരസംബന്ധമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതി, ജീവിതരീതി മുതലായവയുടെ സ്വഭാവംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സമാധാനിക്കാവുന്നതാകയാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ അഭിപ്രായം ചിന്തയായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു ഏതായാലും ഔത്തരാഹ്വന്മാരായ ആയുർമാർ ദ്രാവിഡന്മാരെ തെക്കോട്ടു തള്ളുകയും ക്രമേണ അവരെ കീഴടക്കുകയും ഒടുവിൽ തങ്ങളുടെ മതത്തേയും സംസ്കാരത്തേയും അവരിൽ ആരോപിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ള സാഗതിയിൽ പക്ഷാന്തരത്തിനവകാശമില്ല. ആധുനികചരിത്രകാരന്മാർ തമിഴ്, തെലുങ്ക് മുതലായ ദ്രാവിഡഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന ജനങ്ങളെ ദ്രാവിഡചർമ്മരായിട്ടും ഹിന്ദി, ബങ്കാളി, മഹാരാഷ്ട്രം മുതലായ ആര്യഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന ജനങ്ങളെ ആര്യവർമ്മരായിട്ടുമാണ് ഭാഗകല്പന ചെയ്യാറുള്ളത്. എന്നാൽ സമുദ്രാഭിഖണ്ഡത്തിലെ ഗൌഡദ്രാവിഡവിഭാഗം ഈ ഉപാധിയെ അനുസരിച്ചുള്ളതല്ല. ബ്രാഹ്മണരുടെ ഭരണഭാഗകല്പന നടപ്പിൽവന്നകാലത്തു് അന്ന് അവർ

നിവസിച്ചിരുന്ന ദേശഭേദങ്ങളെ ആധാരമാക്കി അവരെ പഞ്ചഗൗരവരും പഞ്ചദ്രാവിഡരുമായി തരംതിരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. വിന്ധ്യന വടക്കുള്ളവർ പഞ്ചഗൗരവരും വിന്ധന പടിഞ്ഞാറും തെക്കും ഉള്ളവർ പഞ്ചദ്രാവിഡരും ആകുന്നു. ഈ ഭാഗകല്പനയ്ക്കുള്ള അടിസ്ഥാനം താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകങ്ങളിൽ സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

“മഹാരാഷ്ട്രസ്യദ്രാവിഡാഃ
കണ്ണാടാശ്ചൈവ ഗുജറാഃ
ദ്രാവിഡാഃ പഞ്ചധാ പ്രോക്താ
വിന്ധ്യദക്ഷിണവാസിനഃ
സാരസ്വതാഃ കാന്യാകബ്ജാ
ഗൌഡാത്കലമൈഥിലാഃ
ഗൌഡാഃ പഞ്ചവിധാഃ പ്രോക്താ
വിന്ധ്യാഭ്യന്തരവാസിനഃ”

ഗുജറാബ്രാഹ്മണരും മഹാരാഷ്ട്രബ്രാഹ്മണരും സംസാരിച്ചുവരുന്നത് ഗുജറാത്തി, മഹാരാഷ്ട്ര എന്നീ ആയുർഭാഷകളാണെങ്കിലും അവരെ പഞ്ചദ്രാവിഡരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. മലയാളബ്രാഹ്മണരെ സാക്ഷാൽ ദ്രാവിഡന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചിരിക്കണമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. തമിഴിന്റെ ഒരു ദേശരൂപത്തിൽനിന്നു ക്രമേണ വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ളതാണ് മലയാളം എന്ന് ഭാഷാചരിത്രം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ദശവിഭാഗങ്ങൾ ഏപ്പെട്ടകാലത്ത് ഉത്തരദേശങ്ങളിൽ അറിയപ്പെടത്തക്ക പ്രാധാന്യമോ വളർച്ചയോ മലയാള

ത്തിന് ഇല്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളതും തീർച്ചയാണ്. ഇതു പോലെയുള്ള കാരണത്താൽതന്നെ തുളുബ്രാഹ്മണർ കണ്ണാടകരിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കണം.

അദ്ധ്യായം ൮.

ആയുർമാരുടെ ആദിമവാസസ്ഥാനം.

ആയുർമാരുടെ ആദിമനിവാസസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി ഇന്നും ഏകകണ്ഠമായ ഒരുഭിപ്രായം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കും, ഗ്രീക്ക്, ലാറ്റിൻ, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ യൂറോപ്യൻഭാഷകൾക്കും ചില സംഗതികളിലുള്ള സാമ്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഹിന്ദുക്കളുടേയും യൂറോപ്യന്മാരുടേയും ആദിപൂർവ്വികന്മാർ ഒരേവർഗ്ഗക്കാരായിരുന്നു എന്നും അവരുടെ പൊതുവാസസ്ഥലത്തു് ജനങ്ങളുടെ സംഖ്യയും ആചാരസാധനങ്ങളുടെ ഭർമ്മിക്കുവും വർദ്ധിച്ചുവന്നുപോകുവാൻ അവർ പുതിയ വാസസ്ഥലങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു പല ദിക്കുകളിലേക്കും പ്രയാണം ചെയ്തു എന്നും പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഈ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു്, പടിഞ്ഞാറോട്ടു പോയവർ ഇപ്പോഴത്തെ യൂറോപ്യന്മാരുടേയും, തെക്കോട്ടു പോയവർ ഇപ്പോഴത്തെ ഇന്ത്യന്മാരുടേയും, തെക്കുകിഴക്കോട്ടുപോയവർ ഉത്തരഇന്ത്യയിലെ ഹിന്ദുക്കളുടേയും പൂർവ്വികന്മാരായിത്തീർന്നു. ആയുർപുരാതനന്മാരുടെ ആദിമവാസസ്ഥാനം മദ്ധ്യഏഷ്യ ആയിരുന്നു എന്ന് ആദ്യം

വിശ്വസിച്ചുപോന്നിരുന്നു എങ്കിലും ഇപ്പോൾ പണ്ഡിതന്മാരിൽ അധികഭാഗവും വിശ്വസിക്കുന്നത് ആ സ്ഥാനം യൂറോപ്പിലെ ബാൾട്ടിക് സമുദ്രതീരമായിരിക്കാമെന്നും യൂറോപ്പിനും ഏഷ്യാഖണ്ഡത്തിനും മദ്ധ്യത്തിലുള്ള യൂറാൾ പർവ്വതത്തിന്റെ സമീപപ്രദേശമായിരിക്കാമെന്നും ആണ്. ഇൻഡ്യാക്കാരായ ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ഡിതന്മാരിൽ മിക്ക പേരും പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഈ മാതിരി അഭിപ്രായങ്ങളെ കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നതല്ലാതെ ഈ കാഴ്ചകളെപ്പറ്റി സ്വന്തമായി വിചാരണചെയ്യുന്നത് അപൂർവ്വമാകുന്നു. എന്നാൽ ദേശാഭിമാനികളിൽ അഗ്രഗണ്യനും പണ്ഡിതപ്രവരനും യഥാർത്ഥകർമ്മയോഗിയും ആയിരുന്ന ബാലഗംഗാധരതിലകർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ The Arctic Home of the Vedas എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ പ്രഥമവാസസ്ഥാനം ഉത്തരേന്ത്യ പ്രദേശമായിരുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രധാനമായി ജ്യോതിർശാസ്ത്രത്തെയും അതിനുപുറമെ ഭൂഗർഭശാസ്ത്രം മുതലായ മറ്റു ആധുനികശാസ്ത്രങ്ങളേയും അടിസ്ഥാനമാക്കി ചർച്ചചെയ്ത് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ഇപ്പോൾ സർവ്വസമ്മതമായിത്തീർന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തിനും ഗുണദോഷവിവേചനശക്തിക്കും മേൽപ്പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥം ഒരു ജയസ്തംഭമായിത്തന്നെ നില്ക്കുന്നു. ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ വാസസ്ഥാനമന്വേഷിച്ചു നാം ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിൽപോകേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും ഹിമാലയപ്രാന്തങ്ങളായിരിക്കണം അവരുടെ വാസസ്ഥാനമെന്നും ഉള്ള ഒരുഭിപ്രായം ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടു

വിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും നമുക്ക് അറിവുള്ളതിനേക്കാൾ വളരെ പുരാതനമായ ഒരുകാലത്തു് ആയുർമാർ പഞ്ചാബിൽ സപ്തസിന്ധുക്കളുടെ തീരങ്ങളിൽ അധിവസിച്ചിരുന്നതായും അവർ കാലക്രമേണ കിഴക്കോട്ടുകിഴക്കോട്ടു നീങ്ങി ഉത്തരഇന്ത്യ മുഴുവൻ ധ്യാപിച്ചിരുന്നതായും കാണാം. സരസ്വതി, ദുഷ്യഭതി എന്നീ നദികളുടെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള സ്ഥലത്താണു് ആയുർമാരുടെ താമസം പ്രബലമായിരന്നതു് എന്നു മനസ്സുതിയിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ഒടുവിൽ ആയുർമാർ ഉത്തരഇന്ത്യ മുഴുവനും ധ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഹിമാലയപർവ്വതത്തിനും വിന്ധ്യപർവ്വതത്തിനും മദ്ധ്യേ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും സമുദ്രങ്ങൾക്കിടയ്ക്കുള്ള ഭൂഭാഗത്തിനു് ആയുർ വർത്തം എന്ന പേർ സിദ്ധിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൯.

ആയുർമാരുടെ ദക്ഷിണാപഥപ്രവേശം.

കിഴക്കോട്ടു പ്രയാണംചെയ്ത ആയുർമാർ കിഴക്കേ സമുദ്രതീരത്തു് ഗംഗാനദിയുടെ മുഖത്തു് എത്തിയതിൽപ്പിന്നെ തെക്കോട്ടു നീങ്ങി വിന്ധ്യപർവ്വതംവരെ എത്തുകയാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഈ പർവ്വതം ആയുർമാരുടെ സ്വപ്നസ്ഥാനത്തായ് ഒരു വിപ്ലവമായി ഭവിച്ചതിനാൽ കുടുംബക്കാലത്തേക്കു് ആയുർമാർ ആത്മാവർത്തത്തിൽതന്നെ താമസിച്ചിരിക്കണം. ചന്ദ്രൻ, ചന്ദ്രാ എന്നീ നദിക

മുൻ ഉത്ഭവസ്ഥാനമായ വിന്ധ്യപർവ്വതത്തിന്റെ വടക്കും പടിഞ്ഞാറും ഉള്ള ഭാഗങ്ങളെ ആശ്രിതൻ പാരിയാത്രം എന്നു പറഞ്ഞുവന്നത്, അത് അവരുടെ യാത്രയുടെ പരിധിയാക്കുകയായിരിക്കണം എന്നാൽ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആശ്രിതൻ വിന്ധ്യനെക്കുറന്ന് ദക്ഷിണഇന്ത്യയിലും വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങി. അഗസ്ത്യമഹർഷി സൂര്യമാർഗ്ഗത്തെക്കൂടെ അതിലംഘിക്കുന്ന വിന്ധ്യനെ ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തി എന്നും അതിൽപ്പിന്നെ വിന്ധ്യൻ തല പൊക്കിട്ടേ ഇല്ലെന്നും ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്. ഇത് ആശ്രിതരിൽവെച്ച് ആദ്യമായി അഗസ്ത്യനും അദ്ദേഹത്തെത്തുടന്ന് മറ്റനേകം ജനങ്ങളും വിന്ധ്യൻ തെക്കുവശം യാത്രചെയ്തു എന്നുള്ള സംഗതിയുടെ ഒരു അലങ്കാരരീതിയിലുള്ള വിവരണമായിരിക്കാനാണിടയുള്ളത്. ആശ്രിതൻ വിന്ധ്യൻ തെക്കുവശമുണ്ടായിരുന്ന ഭണ്ഡകാരണ്യത്തിൽവന്ന് അതിനെ അധിവാസശോശ്യമാക്കി ഒരു “ദേശം” ആക്കിത്തീർത്തു. ബി.സി. ൧൦൦ നിയ്ക്കു ജീവിച്ചിരുന്ന വ്യാകരണസൂത്രകാരനായ പാണിനിയുടെ അഷ്ടാദ്ധ്യായിയിലോ, ബി.സി. ൩൦൦ നിയ്ക്കു ജീവിച്ചിരുന്ന കാർത്ത്യായനന്റെ വാർത്തികത്തിലോ ദക്ഷിണഇന്ത്യയെപ്പറ്റിയുള്ള യാതൊരു പ്രസ്താവവും ഇല്ലാതിരിക്കെ, പതഞ്ജലിയുടെ വ്യാകരണമഹാഭാഷ്യത്തിലെ പ്രസ്താവങ്ങളിൽനിന്ന് ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ ദക്ഷിണഇന്ത്യയെപ്പറ്റി സാമാന്യമായി നല്ല ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. അക്കാലത്ത് ദക്ഷിണഇന്ത്യയെ ദക്ഷിണാപഥം എന്നാണ് പറഞ്ഞുവന്നത്. അതിനാൽ ആശ്രിതൻ ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ താമസമുറപ്പിച്ചത് പതഞ്ജലിയുടെ ജീവിതകാലമായ

ബി. സി. മദ്രാസ് ഏകദേശം നൂറു കൊല്ലത്തിനു മുമ്പാ
യിരിക്കുന്നമെന്നുവരികാം. ക്രിസ്താബ്ദത്തിനു മുമ്പായിരം
കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് നടന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ട
തായ ഭാരതയുദ്ധത്തെ വർണ്ണിക്കുന്ന മഹാഭാരതത്തിൽ
ദക്ഷിണമുതലിലെ പല രാജ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും പ്രസ്താ
വിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ബി. സി. രണ്ടാംശതാബ്ദത്തി
ലോ മൂന്നാംശതാബ്ദത്തിലോ ആണോ ആര്യന്മാരുടെ
ദക്ഷിണാപഥപ്രദേശമെന്ന് ഒരു സംശയം ജനിക്കുന്ന
ത് സ്വാഭാവികമാണ്. ഇപ്പോൾ ഉപലഭ്യമായ മഹാ
ഭാരതസംഹിത മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ ഓരോകാലത്തും ഓരോ
രന്തർ ഓരോഭാഗങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചുത്ത് ബി. സി. ൨൦൦
നിടയ്ക്കാണ് അത് ഇപ്പോഴത്തെ രൂപം പ്രാപിച്ചത് എ
ന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിനാൽ മേൽപ്പ
റത്ത സാശയം അസ്ഥാനത്തിലാകുന്നു. ദക്ഷിണാപഥ
ത്തെ അധിവസിച്ച ദ്രാവിഡന്മാർ ആര്യന്മാരുടെ ഉൽ
കൃഷ്ടതയെ സമ്മതിക്കുകയും അവരുടെ വർണ്ണവ്യവസ്ഥ
അനുസരിച്ച് തങ്ങളും ബ്രാഹ്മണാദിവർണ്ണങ്ങളായി വിഭ
ജിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു എന്ന് പ്രത്യേകം പറയണമെ
ന്നില്ലല്ലോ. ദ്രാവിഡദേശത്തിലുള്ള ബ്രാഹ്മണർ ആര്യവ
ർണ്ണത്തിൽതന്നെ ഉൾപ്പെട്ടവരാണെന്നും അവരും അതനു
സരിച്ച് മറ്റു ചിലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും
ശ്രീരാമാനുജാചാര്യരുടെ കാലത്തുപോലും അനായാസം
ബ്രാഹ്മണരാക്കി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതായി ചെറുതിരുമുള
ളിനാൽ ആ അഭിപ്രായം അധികം ആദരണീയമാണെന്നു
തോന്നിപ്പി. ഏതായാലും അപ്രകൃതമായ ആ സംഗതി
യെപ്പറ്റി ഇവിടെ വിസ്തരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

അദ്ധ്യായം ൧൦.

സാരസ്വതന്മാർ.

സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ പത്തു വർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ആദ്യന്മാർ ഭക്ഷിനാപഥത്തിൽ വ്യാപിച്ചതിനു ശേഷമാണ് ഈ ദശവിഭാഗങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചതെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. സാരസ്വതദേശത്തു്, അതായതു് സരസ്വതീതീരപ്രദേശത്തു് താമസിച്ചിരുന്നവരാകുന്നു സാരസ്വതന്മാർ. അതുപോലെതന്നെ കാന്യകുബ്ജം, മിഥില, ഗൌഡം, ഉത്കലം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്നവർ ഋഗ്വേദം, കാണ്യകുബ്ജം, മൈഥിലം, ഗൌഡം, ഉത്കലം ആകുന്നു. ആയുന്മാർ സപ്തസിന്ധുക്കളുടെ തീരങ്ങളിൽ നിന്നു് കിഴക്കോട്ടു കിഴക്കോട്ടു നീങ്ങി എന്നുവരികിലും മൂലസ്ഥാനം വിട്ടുമാറാതെ അഷ്ടാദശപുരാണങ്ങളുടെ ഉത്ഭവകാലത്തും സരസ്വതീതീരത്തുതന്നെ താമസിച്ചിരുന്നവരാണ് സാരസ്വതന്മാർ. ക്ഷാമപീഡിതരായ മറ്റു ആദ്യന്മാർ വേദങ്ങളേയും നിത്യകർമ്മങ്ങളേയും വിഗണിച്ചു് ജീവരക്ഷയ്ക്കായി ദേശാന്തരങ്ങളെ പ്രാപിച്ചുകാലത്തും ജന്മഭൂമിയായ ബ്രാഹ്മാവർത്തത്തിൽതന്നെ താമസിച്ചു് ബഹുവിധങ്ങളായ കായക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു് വേദങ്ങൾ നശിക്കാനിടയാകാതെ സംരക്ഷിച്ചുപോന്നവരാകുന്നു സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ. മറ്റുദേശങ്ങളിൽ കടിയേറിപ്പാത്ത ബ്രാഹ്മണർ തങ്ങളുടെ ജീവിതക്ലേശങ്ങൾ കിടയിൽ വിസ്മരിച്ചുപോയ വേദത്തേയും വേദാന്തത്തേയും സാരസ്വതന്മാരിൽനിന്നു വീണ്ടും ഗ്രഹിച്ചു എ

നാണ് ഐതിഹ്യം. ദേശാന്തരഗതരായ ബ്രാഹ്മണർക്ക് വേദത്തെ പുനഃപ്രദാനം ചെയ്ത സാരസ്വതമഹാഷിയെ മഹാഭാരതം ശൃംഗപർവ്വത്തിൽ ഋഷികളിൽവെച്ചു അഗ്രഗണ്യനും ദിവ്യനും തേജസ്വിയും ആയി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ഉപലഭ്യമായ തജ്ജ്യേദത്തിന്റെ തെത്തിരിയസംഹിതയുടെ സ്ഥാപകനും ഈ മഹാൻ ആണത്രേ! ഇന്ദ്രൻ ആയുധമുണ്ടാക്കാനായി സ്വന്തം അസ്ഥികളെ പ്രദാനം ചെയ്തതായി പറയപ്പെടുന്ന ഭയിചിമഹാഷിയുടെ പുത്രനാണ് ഈ സാരസ്വതൻ.

സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ ഇപ്പോഴും അധികമായി അധിവസിച്ചുവരുന്നത് പഞ്ചാബിലും കാശ്മീരിലുമുമാകുന്നു. എന്നാൽ അവരിൽ പലരും കിഴക്കോട്ടും അവിടെനിന്നും തെക്കോട്ടും ധ്യാപിച്ചു. ബംഗാൾ, ഗുജറാറ്റ്, രാജപുട്ടാണ, ഡക്കാൻ മുതലായ അനേകം സ്ഥലങ്ങളിൽ താമസം ഉറപ്പിക്കുക ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇവരിൽ കൊങ്കണദേശത്തു വന്ന് താമസമുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരൊഴിച്ചു മറ്റുള്ളവർ കൊങ്കണബ്രാഹ്മണർ എന്ന സംജ്ഞയെ അർഹിക്കുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. കൊങ്കണബ്രാഹ്മണർ, സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരിൽ ഒരു പ്രത്യേകദേശത്തു വന്നു താമസിച്ചവർ മാത്രമാകുന്നു എന്നു താത്പര്യം. മറ്റു സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ അതതു ദേശഭേദമനുസരിച്ചു പഞ്ചാബി, കാശ്മീരി, ഹിന്ദി, സിന്ധി, ഗുജറാത്തി എന്നീ ഭാഷകളെയാണ് മാതൃഭാഷയായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. കൊങ്കണദേശത്തു താമസമുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽത്തന്നെയും പലരുടേയും മാതൃഭാഷ മഹാരാഷ്ട്രമാണ്. അതിനാൽ ഇയിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട

ഒരു പുസ്തകത്തിൽ കാണുമ്പോലെ അത് “സാരസ്വത ഭാഷ”യിലല്ല രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും പ്രസ്തുത കൊങ്കണഭാഷയിലാണെന്നും സിദ്ധമാകുന്നു. ഇൻഡ്യ മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന സാരസ്വതന്മാക്ക് പൊതുവിൽ ഒരു മാതൃഭാഷയില്ലാത്തതിനാൽ സാരസ്വതഭാഷ എന്ന വ്യവഹാരംതന്നെ അനുചിതമാകുന്നു. കൊങ്കണദേശത്തിൽ വസിക്കുന്ന സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരുടെ ഭാഷ എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ സാരസ്വതഭാഷ എന്നുപയോഗിപ്പാനും നിവൃത്തിയില്ല. കൊങ്കണദേശത്ത് ബ്രാഹ്മണരെഴിച്ചുള്ള അനുജാതിക്കാരും അസ്മതക്കാരുംകൂടി ഈ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരാകയാൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിന്റെ പേരുമാത്രം കൂട്ടിച്ചേർത്ത് സാരസ്വതഭാഷയെന്നു നാമകരണം ചെയ്യുന്നത് ഒരിക്കലും യുക്തമല്ലല്ലോ. ഈ പ്രസക്താനുപ്രസക്തം ഇവിടെ നില്ക്കട്ടെ

അദ്ധ്യായം ൧൧

“ഗൌഡ”സാരസ്വതർ

ഗൌഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ എന്നുള്ള വ്യവഹാരത്തെപ്പറ്റിയും രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഗൌഡർ, ദ്രാവിഡർ എന്നീ മഹാവിഭാഗങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട ഗൌഡരിൽചേർന്ന ഒരു ഉപവിഭാഗമാണല്ലോ സാരസ്വതർ. ഇങ്ങനെ സാരസ്വതരെല്ലാവരുംതന്നെ ഗൌഡരിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാകയാൽ ഗൌഡസാരസ്വതർ എന്നതിൽ ഗൌഡശബ്ദം പുനരുക്തമാകുന്നു. ഗൌഡ

മൈമിലർ, ഗൌഡകാന്യകബ്ജർ എന്നും മറ്റും നാം പഠയാറുണ്ടല്ലോ. കാശ്മീരം, പഞ്ചാബ് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഗൌഡസാരസ്വതരെന്ന പ്രാധാതം പ്രചാരത്തിലുള്ളതായിക്കാണുന്നതുമാത്രമല്ല. തങ്ങൾക്കു ചുറ്റുമുള്ള ദ്രാവിഡബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നും വ്യാവർത്തിക്കാനായി ഗൌഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണരെന്ന പരയുന്ന് എന്ന സാഹിത്യകൾക്കു ഏ. ശേഷഗിരിപ്രഭു അവർകളുടെ പ്രബന്ധത്തിൽക്കാണുന്നു എങ്കിലും ദ്രാവിഡരിൽ സാരസ്വതരെന്നൊരു വിഭാഗമില്ലാത്തതിനാൽ പുനരുകതമെന്നുള്ള ആക്ഷേപത്തിന് അതു സമാധാനമാകുന്നില്ല. ദക്ഷിണകണ്ഠാടകത്തിൽ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു വിഭാഗക്കാരെ “ഗൌഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണ”രെന്നും മറ്റൊരു വിഭാഗക്കാരെ കേവലം “സാരസ്വതബ്രാഹ്മണ”രെന്നും വ്യവഹരിക്കുന്ന ഒരു രൂഢിയുള്ളതായിട്ടറിയുന്നു. ഈ രൂഢിയുടെ ആഗമത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നത് വിചാരിച്ചാൽ രസകരമായ ഒരു അഭ്യോസനമായിരിക്കും. ഏതായാലും സാരസ്വതരെല്ലാവരും ഗൌഡസാരസ്വതരാകയാൽ ഈ രൂഢി യുക്തിയില്ലാത്തതെന്നാണെന്ന് സമ്മതിച്ചേരൂ.

ഗൌഡരെന്ന മഹാവിഭാഗത്തിൽതന്നെ സാരസ്വതരെപ്പോലെ ഗൌഡരെന്നുള്ള ഒരു ഉപവിഭാഗംകൂടിയുള്ളതുകൊണ്ട് ഗൌഡസാരസ്വതർ എന്ന സംജ്ഞ ഭരതംപ്രതീതിയെക്കൂടി ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. ഗൌഡരെന്നും സാരസ്വതരെന്നും ഉള്ള രണ്ട് ഉപവിഭാഗങ്ങൾ കൂടിക്കലർന്നുണ്ടായവരാണ് ഗൌഡസാരസ്വതരെന്നു് അന്യന്മാർ വിചാരിക്കുന്നതിൽ അതു ക്ഷന്യ

മാണല്ലോ. തിരുവിതാംകൂർ ഗൗഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണപരിഷത്തിന്റെ ആലപ്പുഴസമ്മേളനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണങ്ങൾ ചില ഇംഗ്ലീഷുവർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ടപ്പോൾ ഡൽഹിയിലെ ഗൗഡബ്രാഹ്മണസഭയുടെ സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന പണ്ഡിതശാസ്ത്രിയെ അന്ന് പരിഷത്സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ഇതെഴുന്നയാൾക്ക് അയച്ചിരുന്ന ഒരു കത്തിൽ ഗൗഡബ്രാഹ്മണരുടെയും സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരുടെയും പൊതുനന്മക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന പരിഷത്തിനെ താൻ അഭിനന്ദിക്കുന്നതായും പരിഷത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അറിയാനാഗ്രഹിക്കുന്നതായും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. ഗൗഡരെണ മഹാവിഭാഗത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഗൗഡശബ്ദത്തെ അതേപേരോടു കൂടിയ ഉപവിഭാഗത്തിന്റെ സംജ്ഞയായി അദ്ദേഹം തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. എങ്ങനെന്നോക്കിയാലും കണ്ണുകരോരമായ “ഗൗഡ” എന്ന അക്ഷരങ്ങളെ തള്ളി സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരെന്നും തന്നെ വ്യവഹരിക്കുന്നത് സുകരവും മനോഹരവുമായിരിക്കുമെന്നുതോന്നുന്നു. ഇനി പ്രകൃതത്തിൽ പ്രവേശിക്കാം.

അദ്ധ്യായം ൧൨.

കോങ്കണശബ്ദത്തിന്റെ വ്യുൽപ്പത്തി.

കോങ്കണദേശത്തിൽവന്ന് താമസമുറപ്പിച്ച സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരെയൊന്നല്ലോ കോങ്കണബ്രാഹ്മണരെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. അവരുടെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പ്ര

സ്കാവിഷ്ണുനതിനുമുമ്പ് കൊങ്കണദേശത്തെപ്പറ്റിയും അതിന്റെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയും കുറഞ്ഞൊന്ന് അറിയുന്നതു നന്നായിരിക്കും. കൊങ്കണശബ്ദത്തിന്റെ വിൽപത്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള നാലു ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളെ സരസപതീമണ്ഡലമെന്ന മഹാരാഷ്ട്രഗന്ധത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. 1. കണം എന്നാൽ ധാന്യം. കുകണം എന്നാൽ കൃത്രിമമായ ധാന്യം. അങ്ങനെയുള്ള ധാന്യത്തോടു കൂടിയ ദേശമാകയാൽ കുകണം എന്നും അതിന്റെ അപഭ്രംശമായി കോകണം, കോങ്കണം എന്നും പേരുൾ ഉണ്ടായി എന്നാണ് ഒരുഭിപ്രായം. ധാന്യം സുഖമായി ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണത്രെ ഈ പേരു സിലിച്ചത്. കോങ്കണദേശത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിക്ക് ഈ വ്യത്യാസി ഒട്ടും യോജിച്ചതല്ലെങ്കിലും ഭൂമിയിൽ അധികമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാലത്ത് ഈ നാമധേയം ഏല്പിച്ചതായിരിക്കാമെന്ന് വാദിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഭീഷ്മപർവ്വത്തിൽ കൌകണം, കൌങ്കണം എന്നുള്ള രൂപങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും കുകണം എന്ന രൂപം ഇതുവരെ യാതൊരു ഗ്രന്ഥത്തിലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഈ വ്യത്യാസത്തിനെ സ്വീകരിക്കുന്നത് വളരെ ചിന്തിച്ചിട്ടുവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തെ അധികം വിചാരിച്ചാൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്ന മാത്രമല്ല പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ ഈ വ്യത്യാസി ഒരു കൃത്രിമകല്പനയായി പ്രതിഭാസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ധാന്യസമൃദ്ധിയില്ലാത്തതിനാൽ കാലയാപനം ദുഷ്കരമായ ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു കോങ്കണം എന്നു വരികിൽ ഒത്തരാഹ്മന്മാരായ ആയുർവാർ അവിടെവന്നു താമസം ഉറപ്പിക്കുന്നതു

അസംഭവ്യമാണെന്നു ശേഷഗിരിപ്രഭു അവർകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുവെങ്കിലും കെഴുകണം, കെഴുകണം എന്നീ രൂപങ്ങൾ കുകണം, കോകണം, കോങ്കണം എന്നിവയിൽനിന്നുണ്ടായ തലിതരൂപങ്ങൾ ആയിരിക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം സമാധാനിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വ്യത്യാസത്തിന്നു സരിച്ചു നോക്കിയാൽ കോങ്കണശബ്ദത്തിൽ 'ഒ'കാരം എങ്ങനെ കടന്നുകൂടി എന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സമാധാനവും കാണുന്നില്ല എന്നുള്ളതിനെ പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതാണ്. കാമസൂത്രഭാഷ്യത്തിൽ കാണുന്ന കങ്കണം, കങ്കണം എന്നീ രൂപങ്ങളിലും മഹമ്മദീയ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള കെക്കം, കംകൻ, കൊംകം എന്നീ രൂപങ്ങളിലും പ്രഥമാക്ഷരത്തിൽ അന്നനാസികമുള്ളതുകൊണ്ടും, ക്കങ്കണമെന്നുള്ള രൂപം യാതൊരിടത്തും കാണുന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഈ അഭിപ്രായത്തിനു വലിയ പ്രാബല്യമില്ലെന്നു വീണ്ടും പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. 2. സരസ്വതീമണ്ഡലത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായം താഴെ പറയുപ്രകാരമാണ്. ശ്രീപരശുരാമന്റെ മാതാവായ രേണുകയുടെ അപരനാമധേയമാണ് കോങ്കണ എന്നത്. ശ്രീപരശുരാമൻ പിതൃനിയോഗത്താൽ, അപരാധിനിധായ മാതാവിനെ വധിച്ചപ്പോൾ പ്രീതനായ പിതാവു് അഭിഷ്ടമായ വരം ചോദിക്കാനു വശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു് മാതാവിന്റെ പുനർജീവനത്തെ സാധിച്ച ആ മഹാഷിവയ്ക്കു് മാതൃപ്രീതിയ്ക്കായി സൃഷ്ടിച്ച രാജ്യമാകയാൽ കോങ്കണമെന്നു പേരുണ്ടായിപ്പോൽ. ഇതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം കോങ്കണ ശബ്ദത്തിന്റെ വ്യത്യാസത്തിലിന്നെയും മുഗ്ദ്ധമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു എന്നു

മാതൃമല്ല വ്യക്തികളുടെ നാമങ്ങളിൽനിന്ന് ദേശനാമങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു സ്വതഃ അസംഭവ്യവും സംസ്കൃതത്തിൽ അസാധാരണവുമാകുന്നു. ചില കോശഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കോങ്കണദേശത്തിൽ ഭവിച്ചതിനാൽ രേണകയ്ക്ക് കോങ്കണാ എന്നു ചേരുണ്ടായി എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതിനാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ രേണകയിൽനിന്ന് ദേശത്തിനോ, അതല്ല ദേശത്തിൽനിന്ന് രേണകയ്ക്കോ ഈ സംജ്ഞ സിദ്ധിച്ചത് എന്നു സന്ദിഗ്ദ്ധമായും ഇരിക്കുന്നു. ഈ വ്യത്യാസത്തിലും സഹ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 3. കോങ്കണദേശത്തിലെ ജനങ്ങൾ ആലസ്യാകൊണ്ട് കണ്ണുചിമ്മിക്കോട്ടുവാ ഇടുന്നതുകൊണ്ട് ഈ പേരു സിദ്ധിച്ചു എന്നാണ് മൂന്നാമത്തെ അഭിപ്രായം. “കോംഇതികണന്തി അത്ര ഇതി കോങ്കണാഃ” എന്നാണ് ഈ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചുള്ള വിഗ്രഹവാക്യം. കോങ്കണദേശവാസികൾ സ്വതഃ അലസന്മാരല്ലായ്കയാൽ ഈ അഭിപ്രായവും സ്വീകാർത്ഥമല്ല. ദേശനാമങ്ങൾ സാധാരണയായി ഉണ്ടാകുന്നത് അതാതു കാലത്തെ ദേശവാസികളിൽ നിന്നാകയാൽ ഏതോ ഒരു കാലത്തു് ഇവർ അലസരായിരുന്നിരുന്നാൽതന്നെയും ഇവരിൽനിന്നും കാലാന്തരത്തിൽ ഈ നാമധേയം ഉണ്ടായി എന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമില്ല. 4. മേൽപറഞ്ഞ മൂന്നഭിപ്രായങ്ങളേയും തള്ളിക്കളഞ്ഞിട്ടു് സരസ്വതീമണ്ഡലകാരൻ സ്വീകരിക്കുന്നത് വേറെ ഒരു അഭിപ്രായമാണ്. ‘കോല’വർഗ്ഗക്കാർ നിവസിച്ചുവരുന്ന ദേശത്തെ കോലവണം എന്നും ‘ഗോണ്ട’വർഗ്ഗക്കാർ നിവസിച്ചുവരുന്ന ദേശത്തെ ഗോണ്ടവണമെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നതുപോലെ കോങ്കവർഗ്ഗക്കാരുടെ വനം “കോങ്കവനം”

ആയി എന്നും അത് അപഭ്രംശിച്ച് കോങ്കവണമെന്നും ഒടുവിൽ കോങ്കണമെന്നും പേരുണ്ടായി എന്നുമാണ് ഈ മതം. ആയുർവാർ ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകാലത്ത് കേവലം അരണ്യപ്രായമായിക്കിടന്ന ആ പ്രദേശത്ത് കോലർ മുതലായ അപരിഷ്കൃതവർഗ്ഗക്കാർ വസിച്ചിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല ഇപ്പോഴും മൈസൂർപ്രാന്തത്തിൽ സഹ്യാദിയുടെ സമീപത്തായി കൊണ്ടർ എന്ന അപരിഷ്കൃതജാതിക്കാർ പാതുവരുന്നതുണ്ട്. വകാരത്തോടു കൂടിയ കോങ്കവണം മുതലായ രൂപങ്ങൾ യാതൊരിടത്തും കാണുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതിലെ വകാരം എങ്ങനെ ലോപിച്ചുവെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സമാധാനവും കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ സരസ്വതീമണ്ഡലകാരൻ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അഭിപ്രായത്തെ ശേഷഗിരിപ്രഭു അവർകൾ അനുമോദിക്കുന്നില്ല. കോണ്ടന്മാർ യാതൊരു കാലത്തും കോങ്കണദേശത്തെ അഭിപ്രാപിച്ചു വസിച്ചിരുന്നതായി യാതൊരു രേഖയും ഇല്ലെന്ന് ഡാക്ടർ ചുവൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

കോങ്കണശബ്ദത്തിന്റെ വ്യുൽപ്പത്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള വേറെ ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ All India Saraswat എന്ന ത്രിമാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഡാക്ടർ ചുവൻ എന്ന പണ്ഡിതന്റെ കോങ്കണവും കോങ്കണഭാഷയും എന്ന ലേഖനപരമ്പരയിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. 5. നിരപ്പില്ലാത്ത ഭൂമി എന്നർത്ഥമുള്ള 'കൊങ്ക' എന്ന കണ്ഠാടകശബ്ദത്തിൽനിന്നു കോങ്കണശബ്ദം ഉണ്ടായി എന്നാണ് ഒരു അഭിപ്രായം. കൊങ്ക

എന്ന പദത്തിന് “വക്രമായ” എന്നുകൂടി അർത്ഥമുണ്ട്. മിക്ക ഭൂഭാഗങ്ങളും പ്രായേണ നിരപ്പില്ലാത്തവയും വക്രങ്ങളുമാകയാൽ കോങ്കണദേശത്തിനുമാത്രം ഈ ഉപാധിയെ ആധാരമാക്കി ആ പേരു സിദ്ധിച്ചുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു ഡാക്ടർ ചുവൻ പറയുന്നു. കണ്ണാടകഭാഷയിൽനിന്നും കോങ്കണദേശത്തിന് ആ പേരു സിദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ അതു സിദ്ധിച്ചുകാലത്തു കണ്ണാടകക്ക് അവിടെ പ്രാധാന്യവും പ്രാബല്യവും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. എന്നാൽ പ്രസിദ്ധജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനായ വരാഹമിഹിരൻ ജീവിച്ചിരുന്ന 6-ാംശതകത്തിന്റെ പൂർ്വ്വാർത്തിൽതന്നെ കോങ്കണശബ്ദം ധാരാളം പ്രചാരത്തിൽ വന്നിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നു. ഏ. ഡി. 584-ലെ ഒരു താമ്രശാസനത്തിൽ കോങ്കണശബ്ദവും ആ ദേശത്തിന്റെ തലസ്ഥാനത്തിന്റെ പേരായിരുന്ന പുരി എന്ന ശബ്ദവും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ആ കാലത്തു് കണ്ണാടകരാജാക്കന്മാർ കോങ്കണരാജമാക്രമിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുകപോലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. കീർത്തിവർമ്മാവെന്ന കണ്ണാടകരാജാവു് ആറാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർത്തിലാണു് കോങ്കണദേശം ആക്രമിച്ചതു്. ഈ കാരണംകൊണ്ടും കണ്ണാടകരാണു് കോങ്കണദേശത്തിനു് ആ പേരു കൊടുത്തതു് എന്നു വിചാരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു ഡാക്ടർ ചുവൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു. ചാലൂക്യരുടേയോ കിടംബരുടേയോ അധീനതയിൽ ഒരിക്കലും വന്നിട്ടില്ലാത്ത സൌരാഷ്ട്രം, ബർബരരും മുതലായ ഉത്തരദേശങ്ങളിലും ഈ പേർ എങ്ങനെ പ്രചാരത്തിൽ വന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നു. ഉത്തരകോങ്കണം

തന്നെയും 7-ാം ശതകാവരെ കണ്ണാടകേതരന്മാരായ മെരുമ്പു
 നാർ, ആന്ധ്രദ്രാവിഡന്മാർ, ക്ഷത്രപന്മാർ മുതലായ രാജവം
 ശക്കാരുടെ കീഴിലാണല്ലോ ഇരുന്നിരുന്നതും. 6. മല എ
 ന്നത്ത്മുള്ള 'കോഹ്', കഴി എന്നത്മുള്ള 'കുൻദ്', എ
 ന്നി പെഷ്വൻഭാഷയിലെ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾപേർ കോങ്ക
 ണശബ്ദമുണ്ടായി എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. "മലയ്ക്കു കീ
 ഴായിക്കിടക്കുന്ന താഴ്ന്നപ്രദേശം" എന്ന അനപത്മത
 യേയും അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ പെഷ്വ
 മുതലായ രാജ്യങ്ങളുമായി കോങ്കണദേശത്തിനു വ്യാപാര
 സംബന്ധം അധികപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലത്താണല്ലോ
 ഈ ശബ്ദം ഉത്ഭവിക്കേണ്ടത് കോങ്കണതീരത്തിലെ തുറ
 മുഖങ്ങളിൽനിന്നു മുവായിരം കൊല്ലം മുമ്പുമതല്ലേ ഇൻ
 ഡ്യയിലെ ഉൽപന്നങ്ങൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലേക്കു ക
 യറുമതി ചെയ്യാപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നുള്ളത് ശരിതന്നെ. ബി.
 സി. 1016-നും 976-നുംമദ്ധ്യേ ജീവിച്ചിരുന്ന സോള
 മൻ എന്ന യഹൂദരാജാവുപോലും ഇവിടെനിന്നും ചരക്കു
 കൾ കൊണ്ടുപോയിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ
 അക്കാലത്തെന്നുമാത്രമല്ല ക്രിസ്താബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭകാ
 ലത്തുപോലും കോങ്കണദേശം "അപരാന്തം" എന്ന നാമ
 ധേയത്താലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ക്രിസ്തുവിനുശേഷം
 അഞ്ചാംശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്ക
 പ്പെടുവരുന്ന കാളിദാസമഹാകവിപോലും രഘുവംശത്തിൽ
 അപരാന്തമെന്നുള്ള നാമധേയത്തെയാണ് ഉപയോഗി
 ക്കുന്നത്.

അവകാശം കിലോദനപാൻ

രാമായാഭ്യർത്ഥിതോ ദദേയ

അപരാന്തമഹീപാല

വ്യാജേന രഘവേ കരം.

(രഘുവംശം)

അതിനാൽ പെഷ്യയും ഇൻഡ്രയുംതമ്മിൽ വാണിജ്യം ധാരാളമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നകാലത്തു് കൊങ്കണശബ്ദം ഉത്ഭവിച്ചിട്ടേ ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന് ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. അതിനാൽ പെഷ്യൻഭാഷയിൽനിന്നും കൊങ്കണശബ്ദം ഉത്ഭവിച്ചുവെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തത്തേയും നിരാകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 7. ഗോചാരാജ്യത്തിന്റെ തെക്കുഅറ്റത്തു കാൺകോൺ എന്ന ഒരു ഗ്രാമമുണ്ടു്. അതിന് ഈ പേർ എങ്ങിനെ സിദ്ധിച്ചു എന്ന് അറിയാൻ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ഒരുവിധത്തിലും പ്രാധാന്യമില്ലാത്ത ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ നാമധേയത്തിൽനിന്നും ദേശത്തിന് കോങ്കണമെന്ന പേരു സിദ്ധിച്ചതാണെന്നു വിചാരിപ്പാനും ന്യായം കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ അപ്രകാരമുള്ള ചിലരുടെ അഭിപ്രായവും ആദരണീയമായിത്തോന്നുന്നില്ല. 8. ഡാക്ടർ ച്യവൻ സ്വന്തമായി പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പുതിയ അഭിപ്രായം രസകരമായ ഒന്നാണു്. കോങ്കണദേശത്തു് കേരവൃക്ഷങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായി ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. ആയുർവാർ ആദ്യമായി അവിടെ വന്നപ്പോൾ ഈ വൃക്ഷങ്ങളുടെ സമൃദ്ധി ഇപ്പോഴു്ത്തേതിലും കൂടുതലായിരുന്നു എന്നു ച്യവൻ ഉഘടിക്കുന്നു. ഭൂമിയുടെ കല്ലും മലയും നിറഞ്ഞ സ്ഥിതികൊണ്ടും നദികൾക്കു നീളവും ആഴവും കുറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സംഗതി

കൊണ്ടും കാലയാപനം അത്ര സുലഭമല്ലാതിരുന്ന അവിടത്തെ ആദിമനിവാസികൾ ഭോമപോഷണത്തിന് അത്രയും ഉപകരിക്കുന്നതായ മധുരക്കള്ളിനേയും ക്ഷീണം തീർക്കുന്നതായ ലഹരിയുള്ള മദ്യത്തേയും ധാരാളമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം അനുമാനിക്കുന്നു. മദ്യം പച്ചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ദ്രവ്യത്തിനു സംസ്കൃതത്തിലുള്ള പേരാണ് കിണപം. ആയുർവാർ ആദ്യമായി അപരാന്തത്തിൽ വന്ന് ആദിമനിവാസികളുമായി ഇടപെട്ടപ്പോൾ ഈ മദ്യോൽപാദകദ്രവ്യം എന്താണ് എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ “കിം കിണപഃ?” എന്നു ചോദിച്ചു എന്നും അതിൽനിന്നു കിംകിണപം, കിംകിണം, കൊങ്കണം എന്നുള്ള ഭേദനാമം സിദ്ധിച്ചു എന്നും അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. ഇതെന്താണ് എന്നു സാധ്യ് ഇംഗ്ലീഷിൽ ചോദിച്ചതിനെ തെറ്റിദ്ധരിച്ച ചോകത്തി താൻ വില്ലാന്നായി വെച്ചിരുന്ന അണ്ടി “കാശിനെട്ട്” എന്നു വിലപറഞ്ഞതിൽനിന്ന് ആ പദാർത്ഥത്തിനു “ക്വാഷ്നെട്ട്” എന്നുള്ള പേരുണ്ടായി എന്നും, കൊച്ചിക്കായലിലുള്ള രണ്ടു ചെറിയ തുരുത്തുകളുടെ ഇടയ്ക്കായി തെങ്ങിൽനിന്നും ഉണക്കിയിരുന്ന ഒരു ചെലമടലിനെ ഇരുകരകളിലും നിന്നിരുന്ന രണ്ടു സ്ത്രീകൾ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും പിടിച്ചുവലിച്ചപ്പോൾ അവസാനത്തിൽ മടൽ ഒരു കരയിലേക്കു പോന്നതിനാൽ ആ തുരുത്തിന് “പോന്നിക്കര” “പോഞ്ഞിക്കര” എന്നും മറ്റൊരു കരയിൽനിന്നു സ്ത്രീ അതിനെ വിട്ടതിനാൽ ആ തുരുത്തിനു “വിട്ടൊരുത്തി”, “വെണ്ടരുത്തി” എന്നും പേരുകളുണ്ടായി എന്നും പറയുന്ന കൂട്ടത്തിലേ ഡാക്ടർ ചുവൻ അവർകളുടെ ഈ അഭിപ്രായ

ഞെ ഗണിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ള. 9. ഗുണ്ടർട്ടസാജി
തന്റെ മലയാളനിഘണ്ടുവിൽ കൊങ്കണശബ്ദത്തെ കൊ
ങ്ങർ എന്ന അപരിഷ്കൃതജാതിക്കാരുടെ നാമധേയത്തിൽ
നിന്നുതന്നെ വ്യുൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ “കൊങ്ക
വണ്”ത്തിൽനിന്നും കൊങ്കണമുണ്ടായി എന്നു സമത്ഥി
ക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ “കൊങ്ങ + അണ്” അതായത് കൊ
ങ്ങരുടെ ആശ്രയസ്ഥാനം എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ കൊ
ങ്ങണശബ്ദം ഉണ്ടായി എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭി
പ്രായം. ഇതു സ്വീകാര്യമാണെങ്കിൽ തലയുടെ ആശ്ര
യം തലയണ് എന്നതുപോലെ കൊങ്ങരുടെ ആശ്രയം
കൊങ്ങണ എന്നു കല്പിക്കുകയും അനുസാരം സംസ്കൃതീ
കരണംകൊണ്ടു വന്നതാണെന്നു സമാധാനിക്കുകയും ചെ
യ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അണ് എന്ന ദ്രാവിഡശബ്ദം കൂടി
ച്ചേർന്നു കൊങ്കണശബ്ദം ഉണ്ടായി എന്നുള്ള ഈ അഭി
പ്രായത്തിന്, കൊങ്ക എന്ന കണ്ണാടകശബ്ദത്തിൽനിന്നു
ആ ദേശനാമമുണ്ടായി എന്നുള്ളതിന്നു ബാധകമായി പ്ര
സ്താവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളെല്ലാം ബാധകമായിരിക്കുന്നു
ണ്ട്. ഇപ്പോൾ പശ്ചിമതീരത്തു കൊങ്ങനാർ വസിക്ക
ുന്നില്ലാത്തതിനാൽ ഏതാ പൂർവ്വകാലത്തു അവർ അവിടെ
താമസിച്ചിരുന്നിരിക്കണമെന്നുള്ള നിരാധാരമായ ഒരു
ഉപാധത്തെ മാത്രമാണ് ഈ അഭിപ്രായത്തെ സാധൂക
രിക്കാനായി ശ്രമിക്കരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. കോയ
മ്പത്തൂർ, മൈസൂർ, കൂറ്റ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ ചില
ഭാഗങ്ങളെ ഉള്ളടക്കിയിരുന്ന പ്രദേശത്തിന്നു കോങ്ങനാ
രുടെ രാജ്യമെന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ കൊങ്ങരാജ്യം എന്നു
പേരുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതേ അർത്ഥത്തിൽ വേറെ

ഒരു പ്രദേശത്തിനു കൊങ്കണം എന്ന പേരുണ്ടായി എന്നു വിചാരിക്കുവാൻ ഔചിത്യബുദ്ധി അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഏതായാലും ഗുണ്ടർട്ടസാസ്സിന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തെത്തന്നെയാണു ശേഷഗിരിപ്രദേശവാർകളും ആദരിക്കുന്നത്. കാളിദാസന്റെ കാലത്തുപോലും കൊങ്കണശബ്ദം പ്രചാരത്തിൽ വന്നിട്ടില്ലായിരുന്നു എന്നുള്ള സംഗതി ഓർമ്മയായിരിക്കണം അദ്ദേഹം ഈ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. മഹാഭാരതത്തിൽ കൊങ്കണശബ്ദം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ എന്നുള്ള വാദത്തിന് ഇതിനു മുൻപുതന്നെ സമാധാനം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

കേരളത്തിൽ വ്യാപകമായ ഒരു രീതിയിലും കൊങ്കണശബ്ദത്തെ പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ വടക്കു കറാച്ചി മുതൽ തെക്കു കന്യാകുമാരി വരെയുള്ള പരശുരാമക്ഷേത്രത്തെ മുഴുവനും കൊങ്കണശബ്ദം കൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ പ്രദേശത്തെ ഏഴായി വിഭജിച്ച് അവയെ പൊതുവിൽ 'സപ്തകൊങ്കണ'ങ്ങളെന്നു വ്യവഹരിച്ചുവന്നിരുന്നു. മാധ്യക്രമംശജനായ ജയസിംഹരാജാവ് ശകവർഷം 956-ൽ (ഏ. ഡി. 1034-ൽ) എഴുതിച്ച ഒരു ശിലാശാസനത്തിൽ അദ്ദേഹം സപ്തകൊങ്കണങ്ങളെ ജയിച്ചതായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയുടെ പേരുകൾ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ കാണുന്നതു താഴെ കാണുന്നതുപോലെയാണ്.

കേരളാശ്വ തുലംഗാശ്വ

തഥാ സൌരാഷ്ട്രവാസിനഃ

കൊങ്കണം കരമാടാശ്വ
കരനാടാശ്വ ബർബ്ബരാഃ
ഇത്യേതേ സപ്തദേശോ യേ
കൊങ്കണം പരികീർത്തിതാഃ.

(ഉത്തരരഹസ്യം അ: 6. ശ്ലോ: 47, 48)

ഇവയിൽ കേരളം മലയാളവും, തുലംഗം തുളുനാടും, കര
നാടും കണ്ണാടകദേശവും, കൊങ്കണം സാക്ഷാൽ കൊങ്ക
ണവും, സൌരാഷ്ട്രം ഇപ്പോഴത്തെ കത്തിയവാർ രാജ്യവും
ആകുന്നു. കരമാടം ഇപ്പോൾ കർമാഡ് എന്നു പറ
ഞ്ഞുവരുന്ന പ്രദേശമാകുന്നു. കത്തിയവാറിനു വടക്കും
പടിഞ്ഞാറുമായി കിടന്നതും ഹസ്തിനാപുരത്തിനു സമീ
പത്തുനിന്നുവന്ന ബർബ്ബരന്മാരെ അപരിഷ്കൃതവർഗ്ഗ
ക്കാർ അധിവസിച്ചിരുന്നതും ആയ ഭേശത്തിനു കൊടു
ത്തിരുന്ന പേരുകൾ ബർബ്ബരം. തുലംഗം ആന്ധ്രദേശ
മാണെന്നുള്ള ഡാക്ടർ ചുവന്റെ അഭിപ്രായം, തുലംഗവും
തെലുങ്കും ഒന്നാണെന്നുള്ള പ്രമാദത്തിൽനിന്നു് ഉരുവി
ച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ സ്വീകാർത്ഥമല്ല. ആന്ധ്രദേശം അഥ
വാ തെലുങ്കുനാടു് പശ്ചിമതീരം സമീപിച്ചു കിടക്കുന്ന
ഒരു ദേശമേ അല്ലല്ലൊ. ഏതൊ നമ്പൂരിയുടെ മനോധർമ്മ
ത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചതും മലയാളത്തിൽ നടപ്പുള്ളതുമായ

കാരാടഞ്ചു വിരാടഞ്ചു
മാരാടം കോങ്കണം തഥാ
ഹവ്യഗം തൈഴുവം ചൈവ
കേരളം ചേരി സപ്തകം.

എന്നുള്ള ഗ്ലോകം പ്രഥമദൃഷ്ടത്തിൽതന്നെ ത്രാജമാകുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ ദേശനാമങ്ങൾ പൂർണ്ണഗോപ്യവചനത്തിൽ അല്ലാതെ ഉപയോഗിക്കാറില്ലാത്തതിനാൽ ഈ ഗ്ലോകം അക്ഷരജ്ഞനായ ഒരുവന്റെ കൃതിയാണെന്നുപോലും തോന്നിപ്പോകുന്നു. മഹാരാഷ്ട്രത്തിന് മാരാമെന്നും കരമാടത്തിന് കാരാമെന്നും ഉള്ള രൂപങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുള്ളവ. വിന്ധ്യൻ വടക്കുള്ള വിരാടത്തേയും സഹ്യം ദ്രിഷ്ട കിഴക്കുള്ള മഹാരാഷ്ട്രത്തേയും സപ്തകോങ്കണങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും സാഹസംതന്നെ. ഈ ഗ്ലോകം കേവലം പ്രാസഭാസനായ ഒരു നമ്പൂതിരിയുടെ കൃതിമകല്പനയായിരിക്കുവാനേ ഇടയുള്ളൂ. വ്യാപ്തമായ അർത്ഥത്തിൽ ഉള്ള കൊങ്കണദേശം സപ്തകോങ്കണങ്ങളുടെ പ്രായേണ മദ്ധ്യഭാഗത്താണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അതിനു തെക്കായി ക്രമേണ കണ്ണാടകം അഥവാ ഹവ്വഗം, തെരുളവം, കേരളം എന്നീ ദേശങ്ങൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഗോകണ്ഠമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള സ്ഥലത്തെ, അതായത് കണ്ണാടകം, തെരുളവം, മലയാളം ഈ മൂന്നും ഉൾപ്പെട്ട പ്രദേശത്തെ ഉൾപ്പെടുത്തിയും കേരളമെന്ന് ഈ ദിക്കിൽ വ്യവഹരിക്കാറുണ്ട്. പരശുരാമൻ ഗോകണ്ഠത്തുനിന്നും എറിഞ്ഞ ആയുധം കന്യാകുമാരിയിൽചെന്നു വീഴുകയും അത്രയും സ്ഥലത്തുനിന്ന് സമുദ്രം പിൻവാങ്ങി കരവെച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതാണ് ഈ വ്യവഹാരത്തിനടിസ്ഥാനമായ ഐതിഹ്യം. എന്നാൽ പശ്ചിമതീരത്തെ മുഴുവൻ രാമക്ഷേത്രമെന്ന പരാമർശവരാറുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ സാധ്യത ചിന്തനീയമാകുന്നു. ഭൂഗർഭത്തിലുള്ള

ചില ചലനങ്ങളുടെ ഫലമായി സമുദ്രത്തിൽനിന്നും പൊങ്ങി വിജനമായി കിടന്നിരുന്ന ഭൂഭാഗത്തെ ശ്രീപരശുരാമൻ ആദ്യമായി കണ്ടുപിടിച്ചതിനെ രൂപകരിച്ചാ വിവരിക്കുന്നതാണ് ഈ ഐതിഹ്യം എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. യഥാർത്ഥം ഐതിഹ്യമോ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായമോ ഏതായിരുന്നാലും അതിന്റെ വ്യാപ്തിയിൽനിന്ന് ഗോകുണ്ണത്തിനു വടക്കുള്ള പശ്ചിമതീരവിഭാഗത്തെ ഒഴിക്കുന്നതിന് രാമക്ഷേത്രമെന്നും സപ്തകൊങ്കണങ്ങളെന്നും മറ്റുമുള്ള വ്യവഹാരം ബാധകമായിരിക്കുന്നുണ്ട്.

സൗക്ഷാൽ കൊങ്കണഭേരം വടക്ക് സോവാരാപട്ടണത്തിനടുത്തുള്ള വൈതരണി നദിമുതൽ തെക്ക് ഗോകുണ്ണത്തിനടുത്തുള്ള ഗംഗാവലീനദിവരെയും സഹ്യാദ്രിയുടേയും സമുദ്രതീരേറയും മദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഭൂഭാഗമാകുന്നു. ഇതിനെ ഉത്തരകൊങ്കണം, മദ്ധ്യകൊങ്കണം, ദക്ഷിണകൊങ്കണം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി വിഭജിക്കാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെ ഭാഗിച്ചാൽ വടക്ക് രാജപൂർ താലൂക്കിലുള്ള ഖാരെപട്ടണത്തിനും, തെക്ക് ഗോവായുടെ വടക്കേ അതിർത്തിക്കും മദ്ധ്യത്തിലുള്ള സ്ഥലം മദ്ധ്യകൊങ്കണവും അതിനു വടക്കും തെക്കുമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ യഥാക്രമം ഉത്തരകൊങ്കണവും ദക്ഷിണകൊങ്കണവുമായിരിക്കും. കൊങ്കണത്തെ ഉത്തരം ദക്ഷിണം എന്നിങ്ങനെ ആകെ രണ്ടായിട്ടാണ് ഭാഗിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവയുടെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള അതിർത്തി രാജപൂർനദിയായിരിക്കും. ബ്രിട്ടീഷ് രാജഭരണം ഏറ്റെടുത്തിൽ പിന്നീടുള്ള വ്യവഹാരമനുസരി

ച്ചു വടക്ക് ദമൻഗംഗാനദിമുതൽ തെക്ക് ഗോവായുടെ തെക്കോട്ടുള്ള സ്ഥലത്തെയാണ് കൊങ്കണം എന്നു വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നത്. ഇതിൽ ബോംബെപ്രസിഡൻസിയിലെ മാനാ, കൊലാബാ, രത്നഗിരി എന്നീ ജില്ലകളും നാഗ് ക്യാനറാജില്ലയിൽ സഹ്യാദ്രിക്കു പടിഞ്ഞാറുള്ള തീരപ്രദേശവും ജവാർ, ജാൻജിറ, സാവന്തവാടി എന്നീ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളും പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വകയായ ഗോവായും ഉൾപ്പെടും. ഗോവായുടെ പ്രാചീനനാമധേയം ഗോവരാഷ്ട്രം, ഗോരാഷ്ട്രം, ഗോപരാഷ്ട്രം എന്നും ഗോമന്തകമെന്നും ആയിരുന്നു. ഗോകണ്ഠമുതൽ തെക്കോട്ട് ദക്ഷിണകണ്ഠാടകജില്ലയിൽ ബ്രഹ്മാവർ നദിവരെയുള്ള സ്ഥലം കണ്ഠാടകവും അതിനതെക്ക് ചന്ദ്രഗിരിനദി അഥവാ പെരുമ്പുഴവരെയുള്ള സ്ഥലം തുളുനാടും അതിനതെക്കു കേരളം അഥവാ മലയാളവും ആണെന്ന് ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഉത്തരഇൻഡ്യയിൽനിന്നുമാണ് ആയുർവ്വ്വീയരായ ബ്രാഹ്മണർ ദക്ഷിണഇൻഡ്യയിൽ വന്ന് താമസമുറപ്പിച്ചതെന്ന് മുഖ്യ പഠത്തുവല്ലോ. അവർ സ്വദേശംവിട്ട് ഈ ദിക്കിൽ കുടിയേറിപ്പാക്കാനുള്ള കാരണങ്ങളെപ്പറ്റി യാതൊരു രേഖയിലും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നില്ല. യുദ്ധം മുതലായ കാരണങ്ങളാലുണ്ടായ ക്ഷോഭംകൊണ്ടോ ക്ഷാമംകൊണ്ടോ ആയിരിക്കാം ഇപ്രകാരം ചെയ്തതെന്ന് ചരിത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ബ്രാഹ്മണർ ദക്ഷിണഇൻഡ്യയിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തത് ബി. സി. 100-നും ഏ. ഡി. 800-നും മദ്ധ്യേയായിരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കാൻ അനേകം ന്യായങ്ങളുണ്ട്. മഹാഭാരതത്തിലും പുരാണങ്ങളിലും കാണുന്ന വിവരണങ്ങൾ ശ്രദ്ധ

മായ ചരിത്രമായി വിവരിക്കാൻ പാടില്ലെങ്കിലും അവയിൽനിന്നും പല സംഗതികളും നമുക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ശാന്തിപർവ്വത്തിൽ ശ്രീപരശുരാമൻ ശുദ്ധാരകദേശത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതിനെപ്പറ്റി ഒരു ഭാഗം കാണുന്നുണ്ട്. ഇത് ഉത്തരകൊങ്കണത്തിൽ ഇപ്പോഴത്തെ മാനാജില്ലയെ ഉള്ളടക്കിയിരിക്കുന്ന പ്രദേശമാകുന്നു. ഇവിടത്തെ ഒരു പ്രധാനപട്ടണത്തിന്റെ നാമധേയമായ “സോപാര” ശുദ്ധാരകമെന്നതിന്റെ തത്ഭവമായിരിക്കണം.

തതഃ ശുദ്ധാരകം ദേശം
സാഗരസ്പന്ധ നിർമ്മമേ
സഹസാ ജാമദഗ്ന്യസ്യ
സോപരാന്തോ മഹീതലം.

ഈ ശ്ലോകത്തിൽനിന്നും ശുദ്ധാരകദേശം സമുദ്രം പരശുരാമൻ നിർമ്മിച്ചുകൊടുത്തതാണെന്നും, അപരാന്തം എന്നത് ആദ്യകാലത്തു ഈ ഭാഗത്തിന്റെ പേരുമാത്രമായിരുന്നു എന്നും കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ആദ്യകാലത്തു ഇതിനെത്തന്നെയാണ് പരശുരാമക്ഷേത്രമെന്നും പറഞ്ഞുവന്നത്. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണർ തെക്കോട്ടു തെക്കോട്ടു നീങ്ങിയപ്പോൾ ആ ഭാഗങ്ങളും സമുദ്രത്തിൽനിന്നും കര വെച്ചതായ ജനവാസമില്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളാകയാൽ പരശുരാമക്ഷേത്രമെന്ന അഭിധാനത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയിൽ അവയെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തി. കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള സ്ഥലത്തിന് രാമക്ഷേത്രമെന്ന പേരുള്ളതായി നാം കണ്ടുവല്ലോ. അപരാന്തമെന്ന ശബ്ദത്തേയും ശുദ്ധാരകത്തിനു തെക്ക് സാക്ഷാൽ കൊങ്കണം മുഴുവനേയും പരാമർശിക്കത്തക്കവിധത്തിലും ഉപയോഗിച്ചുവന്നു.

— ര്ൻ —

അദ്ധ്യായം ൧൩.

സാരസ്വതരുടെ കൊങ്കണപ്രവേശം.

സ്നാനപുരാനാന്തർഗ്ഗതമായ സഹ്യാദ്രിവണ്ഡത്തിൽ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ പശ്ചിമതീരത്തിൽ താമസമുറപ്പിച്ചതിനെപ്പറ്റി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത് താഴെക്കാണും പ്രകാരമാണ്.

പശ്ചാത് പരശുരാമേണ
ഈണിതാ മനയോ ഭഗ
ത്രിഹോത്രവാസിനശ്ചൈവ
പഞ്ചഗൗഡാന്തരാസ്തഥാ.
ഗോമാഞ്ചലേ സ്ഥാപിതാസ്തേ
പഞ്ചക്രോശ്യാം കശസ്ഥശ്യാം
ഭാരഭാജഃ കൌശികശ്ച
വത്സകൌണ്ഡിന്യകശ്ചപാഃ
വസിഷ്ഠോ ജാമദഗ്ന്യശ്ച
വിശ്വാമിത്രശ്ച ഗൌതമഃ
അത്രിശ്ച ഭഗ ജാഷയഃ
സ്ഥാപിതാസ്തത്ര ഏവ ഹി
ശ്രാഭാത്ഥം ചൈവ യജ്ഞാത്ഥം
ഭോജനാത്ഥഞ്ച കാരുണാത്

(ഉത്തരാലം അ: ൧. ശ്ലോ: ൪൭-൫൦)

“അതിൽപിന്നെ പരശുരാമൻ ത്രിഹോത്രവാസി ക്കളും പഞ്ചഗൗഡരിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരുമായ പത്തു മൂന്നി കളെ കൊണ്ടുവന്ന് ഗോമാഞ്ചലത്തിലും പഞ്ചക്രോശി

യിലും കശസ്ഥലിയിലും സ്ഥാപിച്ച അവിടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടവർ ഭാരദാജൻ, കേശികൻ, വത്സൻ, കേശധിതൃൻ, കശ്യപൻ, വസിഷ്ഠൻ, ജമദഗ്നി, വിശ്വമിത്രൻ, ഗൗതമൻ, അതി എന്നീ പത്തു ഋഷികളായിരുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളും യജ്ഞങ്ങളും നടത്തുന്നതിനും പംക്തിഭോജനം ചെയ്യുന്നതിനും ആയിട്ടാണ് ഇവരെ കൊണ്ടുവന്നത്." ഇതിൽനിന്നും അനമാനിക്കേണ്ടത് ശ്രീപരശുരാമനെന്ന നായകനെ അനുഗമിച്ച് മേൽപറഞ്ഞ പത്തു ഗോത്രക്കാരായ ബ്രാഹ്മണർ ത്രിഹാരപുരത്തിൽനിന്നു * പുറപ്പെട്ട് ഗോമാഞ്ചലം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽവന്ന് താമസിച്ചു എന്നാണല്ലോ. ഇവർ താമസമുറപ്പിച്ച ഗ്രാമങ്ങളെപ്പറ്റി കരേന്ദ്രാടി വിസ്താരമായി താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

* ത്രിഹാരപുരം ജനകമഹാരാജാവു വാണിരുന്ന വിഭോമരാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ മിഥിലയ്ക്കു തെക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പട്ടണമായിരുന്നു എന്ന്, അതായത് ഇപ്പോഴത്തെ തിർഹട്ട് ആണെന്ന്, ഒരു അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഇത് ശരിയാണെങ്കിൽ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ കൊങ്കണഭരണത്തു വരുന്നതിനുമുമ്പായി സരസ്വതീതീരത്തുനിന്നും കിഴക്കോട്ടു കിങ്ങി മൈഥിലബ്രാഹ്മണരുടെ വാസസ്ഥാനംവരെ എത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കണം. എന്നാൽ മൈഥിലഭരണത്തു ഇപ്പോൾ സാരസ്വതർ അധികമായി കാണപ്പെടുന്നില്ല. തിർഹട്ടിന്റെ പൂർവ്വനാമധേയം ത്രിഹാരമല്ല ത്രിഭുക്തമായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാനും തെളിവുകൾ ഉണ്ട്. ത്രിഭുക്തശബ്ദം ഒരു പ്രകാരത്തിലും ത്രിഹാരമായി മാറുന്നത് അസംഭവ്യമാകയാൽ അതു രണ്ടും ഒരു പട്ടണത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കാം. ന്യായങ്ങൾ ഇല്ല കൊങ്കണബ്രാഹ്മണർ ബ്രഹ്മയജ്ഞത്തിന്റെ സ്മൃതിപാരത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുന്നത് വിഭോമരാജവുമായി പ്രധാനവ്യത്യാസമുള്ള യാജ്ഞവല്ക്യന്റെ ധർമ്മശാസ്ത്രത്തിലെ ആദ്യഃശ്ലോകമാണെന്നും മൈഥിലഭാഷയ്ക്കും കൊങ്കണഭാഷയ്ക്കും തമ്മിൽ ഏതാ ചില സാദൃശ്യങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും ഉള്ള സംഗതികൾ

ബ്രാഹ്മണാ ദശഗോത്രാശ്ച
 ക്കലം ഷട്ഷഷ്ടികം സ്മൃതം
 കശസ്ഥപ്താം ച കർദ്ദുല്യാം
 ത്രിഗോത്രം സ്ഥാപിതം ചലു.
 കൌത്സം വത്സം ച കൌണ്ഡിനും
 ഗോത്രം ദശകുലാമ്പിതം
 ഏതേ ത്രിഗോത്രജാ വിപ്രാ
 ഉത്തമാ രാജപുജിതാഃ
 സുദർശാശ്ച ചതുരാഃ
 സദാചാരാശ്ച കർമ്മസു
 ലോടല്യാം ച കശസ്ഥപ്താം
 വരേണ്യേ മംഗ്രാമകേ
 ഷട്ഷഡേതേഷു ഗ്രാമേഷു
 ക്കലാനി സ്ഥാപിതാനി വൈ
 മൃഡാമണിമഹാക്ഷേത്രേ
 ക്കലാനി ദശ ഏവ മി.
 സ്ഥാപിതാസ്തത്ര യേ ദേവാ
 ഭാഗ്വേണ തു യത്തതഃ
 ഭീപവത്യാമഷ്ടകലം
 സ്ഥാപിതഞ്ച യഥാവിധി
 വ്യാമാഞ്ചല മദ്ധ്യഭാഗേ
 കീർ്ത്തനൈവ്യവ്യാതികാഃ (?)

ഈ അടിസ്ഥാനമാക്കി കൊങ്കണബ്രാഹ്മണർ തെക്കോട്ടു വന്നതു മിഥിലാ
 പ്രാന്തത്തിൽനിന്നുതന്നെ ആയിരിക്കണമെന്ന് ശേഷഗിരിപ്രഭു അവർകൾ
 സമർത്ഥിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഉത്തരത്തിന്റെ ആധാരം അത്ര പ്രബല
 മാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

സ്ഥാപിതാ ലോഭശാ വിപ്രാഃ
വഞ്ചക്രോശേഷു മദ്യുതഃ
ഏവം ഷട്ഷഷ്ടികാ വിപ്രാ
സ്ഥാപിതാശ്ച പരസ്തരം
കലം ലോഭശകം പുത്ര!
സ്ഥാപിതം ലോഭശേ പുരേ
ഏവം വിസ്താരിതാൻ വിപ്രാൻ
.....

“ഈ ബ്രാഹ്മണർ പത്തു ഗോത്രക്കാരും ൪൯ കുലങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരും ആകുന്നു. കൌത്സം, വത്സം, കൌണ്ഡിന്യം എന്നീ മൂന്നു ഗോത്രങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട പത്തു കുലങ്ങളിലെ ബ്രാഹ്മണർ ഉത്തമന്മാരും രാജാക്കന്മാരാൽ പൂജിക്കപ്പെട്ടവരും സുന്ദരന്മാരും സദാചാരവാനാരുമാ സമർത്ഥന്മാരും ആയിരുന്നു. ഈ മൂന്നു ഗോത്രക്കാരെയും കശസ്ഥലി, കട്ടുലി, എന്നീ ഗ്രാമങ്ങളിലാണു സ്ഥാപിച്ചത്. ലോടലി, കശസ്ഥലി, വരേണ്യ, മംഗ്രാമം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ആറു കുലങ്ങൾവീതവും, മഹാക്ഷേത്രമായ മൃഡാമണി എന്ന ദീപിയിൽ പത്തു കുലങ്ങളും ദീപവതിയിൽ വിധിപോലെ എട്ടു കുലങ്ങളും ഗോവാഞ്ചലത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്ത് പുരോഹിതന്മാരുടെ പന്ത്രണ്ടു കുലങ്ങളും പന്ത്രണ്ടു നഗരങ്ങളിലായി വേറെ പന്ത്രണ്ടു കുലങ്ങളും എന്നിങ്ങനെ ആകെ ൪൯ കുലങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചു. ഇപ്രകാരം വിപ്രന്മാർ വിസ്താരത്തെ പ്രാപിച്ചു.” ഇങ്ങനെ ൪൯ കുലങ്ങളിലായി താമസിച്ചതുകൊണ്ട് ഇവർക്കു സാസഷ്ടിക്കാർ അഥവാ സാഷ്ടിക്കാർ എന്നും

പേരുണ്ടായി. 66 എന്നതുമുള്ള ഷട്ഷഷ്ടി എന്ന സംസ്കൃതശബ്ദത്തിന്റെ തത്ഭവമാണ് സാഷ്ടി എന്ന കൊങ്കണഭാഷാപദം. സാഷ്ടി എന്നതിന്റെ അപഭ്രംശം സാഷ്ടിയും. (മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളിൽ കശസ്ഥലി, വരേണ്യം, മംഗ്രാമം എന്നിവ ഇപ്പോഴത്തെ കരുമാൻ, വെണ്ണ, മഡ്ഗാവു എന്നിവയാകുന്നു. ദീപവതി ഇപ്പോഴത്തെ ദിവഡിയും കട്ടലി കളോഗിയും അത്രെ. പരശുരാമനാൽ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട ഈ ബ്രാഹ്മണർ അദ്ദേഹത്താൽ ദാനംചെയ്യപ്പെട്ട ഗ്രാമങ്ങളിൽ സുഖമായി വസിച്ചുവന്നു. ഇതിനുചുറ്റുമായി താമസിച്ചിരുന്ന ഹൃജ്ജരബ്രാഹ്മണരും മഹാരാഷ്ട്രബ്രാഹ്മണരും ആയുർഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്നവരാണെന്നിലും സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ ഇവരെ പഞ്ചദ്രാവിഡരിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കയാൽ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരുടെ ആഗമനത്തിന് വളരെ മുൻപുതന്നെ ഇവർ ഉത്തരഇന്ത്യയിൽനിന്നും വന്നു താമസമുറപ്പിച്ചിരിക്കണം. പരശുരാമനോടുകൂടി പത്തു ഗോത്രക്കാർ വന്ന് കറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ വീണ്ടും ചില സാരസ്വതബ്രാഹ്മണകുലങ്ങൾ ഗോവാപ്രദേശത്തുവന്ന് കുടിയേറിപ്പാർക്കുകയുണ്ടായി. ഇവരിൽ വത്സഗോത്രീയനായ ദേവശർമ്മ, കൌണ്ഡിന്യഗോത്രീയനായ ലോമശർമ്മ, കൌശികഗോത്രീയനായ ശിവശർമ്മ എന്നീ മൂന്നു പേർ പ്രമുഖന്മാരായിരുന്നു. ഇവർ ഇഷ്ടമിത്രങ്ങളോടുകൂടി കാന്യകുബ്ജത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട് രാമേശ്വരവരെ യാത്രചെയ്ത് സേതുസ്താനംചെയ്ത് മടങ്ങിപ്പോകുവഴി ഗോമന്തകക്ഷേത്രത്തിലെത്തി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന സാരസ്വതന്മാരുമായി കൂടിച്ചേർന്ന്

അവരുടെ കന്യകകളെ വിവാഹംചെയ്യുകയും താമസ മുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ദേവശർമ്മാവും ലോമശർമ്മാവും കശസ്ഥലിഗ്രാമത്തിലും ശിവശർമ്മ കളോഗിഗ്രാമത്തിലും താമസിച്ചുവത്രെ. ഇങ്ങനെ വന്നിട്ടുള്ളവർ മുപ്പതു കലങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാകയാൽ ആദ്യം വന്ന അറുപത്തിയാറു കലങ്ങളോടു ചേർന്ന് ആകെ 96 കലങ്ങളായി തീർന്നതിനാൽ കൊങ്കണദേശത്തിലെ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരെ ശേണപിമാരെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. 96 എന്നത്മുള്ള ഷണ്ണവതിശബ്ദത്തിന്റെ തത്ത്വമായ സണ്ണവി എന്നതിൽനിന്നുമുണ്ടായതാണ് ശേണപി എന്ന പദം.

മഹമ്മദിയർ കാശ്മീരരാജ്യം പിടിച്ചടക്കി അവിടെത്തെ ജനങ്ങളെ ബലാൽകാരമായി സ്വന്തത്തിൽ ചേർത്തുവന്നപ്പോൾ പതിനൊന്നു ബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങൾ പദ്മതങ്ങളിൽ ചെന്നൊളിച്ചു് രക്ഷപ്രാപിച്ചതായി കാശ്മീരി സാരസ്വതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഐതിഹ്യമുണ്ട്. ഇവരിൽ ഏഴു കുടുംബക്കാർ കാശ്മീരത്തിൽത്തന്നെ താമസിക്കുകയും നാലു കുടുംബങ്ങൾ തെക്കോട്ടേക്കു കടക്കുകയും ചെയ്തുവത്രെ. തെക്കോട്ടേക്കു കടന്നവരിൽ രണ്ടു കുടുംബക്കാർ പഞ്ചാബിൽത്തന്നെ താമസമുറപ്പിക്കുകയും ശിഷ്ടമുള്ളവർ ദക്ഷിണദേശത്തിൽപന്ന് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരുടെ കന്യകകളെ വിവാഹംകഴിച്ച് അവിടെത്തന്നെ താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. മുൻപറഞ്ഞ ദേവശർമ്മപ്രഭൃതികൾ ഈ രണ്ടു കുടുംബങ്ങളിൽ ചേർന്നവരാണെന്ന് ഉറപ്പാക്കാവുന്നതാണ്, അങ്ങനെയൊന്നിൽ ആദ്യത്തെ 66 കലങ്ങളെ അനുഗമിച്ചിരുന്ന 30 കലങ്ങൾ

വേറെ ഒരു സംഘക്കാരായിരിക്കാനും ഇടയുണ്ട്. ഏതായാലും പിന്നീടുവന്ന ഈ മുപ്പതു കുടുംബക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആദ്യം വന്ന പത്തു ഗോത്രക്കാർക്കുപുറമെ 11 ഗോത്രക്കാർക്കു ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. എന്നെന്നാൽ ഇപ്പോൾ കൊങ്കണബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ 21 ഗോത്രങ്ങൾ നടപ്പുണ്ട്. ഈ പതിനൊന്നിൽ പ്രധാനമായവ മുദ്ഗലം, കത്സം, ആംഗിരസം, നൈശ്വര്യം, ശാഖ്യാലം, ധനഞ്ജയം, സാഖ്യാനം, ഗാർഗ്ഗം എന്നിവയാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൪.

സാരസ്വതന്മാരുടെ കലദേവതമാർ.

പണ്ട് ഒരു ദേശംവിട്ട് മറ്റൊരു ദേശത്തേക്കു പോകുന്ന ജനങ്ങൾ ചെച്ചാറുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ സാരസ്വതന്മാരും തങ്ങളോടുകൂടി തങ്ങളുടെ കലദേവതകളേയും ത്രിമോത്രപുരത്തിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ താഴെ പറയുന്നപ്രകാരം കാണുന്നു.

മംഗ്രാമേ കശസ്ഥലാം
കർദ്ദലീനാമ്നി തത്പുര
തത്ര ദേവാ മഹാശ്രേഷ്ഠ
സ്രീമോത്രപുരവാസിനഃ
ആനീതാ ഭാർഗ്ഗവരണൈവ
ഗോമന്താശ്ചൈവ പർവ്വതേ

മാംഗിരീശാ മഹാദേവോ
 മഹാലക്ഷ്മീശ്ച ഫാളസാ
 ശാന്താ ഭർഗ്ഗാ ച നാഗേശഃ
 സപ്തകോടിശ്ചരഃ ശുഭഃ
 തഥാ ച ബഹവോ ദേവോ
 ആനീതാ ഭാഗ്ഗവേണ തു
 സ്ഥാപിതാ ഭക്തകായ്യാത്ഥാ
 തത്രൈവ ച ശുഭസ്ഥലേ.

(ഉത്തരാഖം അ: 1 ശ്ലോ: 50-54)

“ത്രിമാത്രപുരത്തിലുള്ള മഹാശ്രേഷ്ഠനായ ദേവന്മാരെ ശ്രീപരശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്ന് മംഗാമത്തിലും കശസ്ഥലിയിലും കർദ്ദലിയിലും സ്ഥാപിച്ചു. മാംഗിരീശൻ, മഹാദേവൻ, മഹാലക്ഷ്മി, ഫാളസാ, ശാന്താ, ഭർഗ്ഗ, നാഗേശൻ, ശുഭനായ സപ്തകോടിശ്ചരൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള അനേകം ദേവന്മാരെ ഭാർഗ്ഗവൻ കൊണ്ടുവന്ന് ഭക്തന്മാരുടെ കാരുണിനായി അതേ ശുഭസ്ഥലത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചു”. മേൽപറഞ്ഞ കലദേവതകളിൽ അധികവും ശിവസഞ്ചന്ധികളായ മുത്തികളാകുന്നു. മാംഗിരീശൻ ശിവൻതന്നെ. ഈ മുത്തിയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള രസകരമായ ഒരു ഐതിഹ്യം സരസ്വതീമണ്ഡലത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. പണ്ടൊരിക്കൽ പാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാർതമ്മിൽ പ്രണയകലഹമുണ്ടായപ്പോൾ പരമേശ്വരൻ ദേഷ്യപ്പെട്ട ഗൗതമാശ്രമത്തിൽച്ചെന്നു താമസിച്ചുവത്രെ. ഭർത്താവിനെ അന്വേഷിച്ചുനേപിച്ചത് ശ്രീപാർവ്വതിയും അവിടെ ഏത്തിയപ്പോൾ പരമശിവൻ വ്യാഘ്രവേഷം ധരിച്ചു പാർവ്വ

തിയുടെ ഭേദമുള്ള ചാടാൻ തെമ്പട്ട. ഭയാക്രാന്തയായ പാർവ്വതിയാകട്ടെ “മാംഗിരീശ ത്രാഹി” (അല്ലയോ ഗിരിശാ, എന്നെ ത്രാണനം ചെയ്താലും) എന്ന് ശിവനെത്തന്നെ ശരണംപ്രാപിച്ചു. ഭയംകൊണ്ടുള്ള പരിഭ്രമത്താൽ “മാംഗിരീശത്രാഹി” എന്നത്രെ ദേവിയുടെ മുഖത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട വാക്കുകൾ. പ്രസന്നനായിത്തീർന്ന ശിവൻ എന്തു വരമാണു വേണ്ടതെന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ ശ്രീ പാർവ്വതി തന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട മാംഗിരീശൻ എന്ന നാമധേയത്തെ സ്വീകരിച്ച് ഭക്തരക്ഷ ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു പ്രാണനാഥനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചത്. ഇങ്ങനെ മാംഗിരീശൻ, മാംഗിരീശൻ, മാംഗേശൻ എന്ന സംജ്ഞകളുണ്ടായി എന്നാണ് ഐതിഹ്യം. മാംഗിരീശമാഹാര്യമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അഞ്ചാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കഥ ചരിത്രപ്രണയികൾക്കു രുചിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽക്കാണ്നതത് താഴെക്കാണുംപ്രകാരമാണ്.

മാംഗിരീശപർവ്വതോ നാമ
പൂർവ്വദേശ ത്രിഫോരുകേ
ബ്രഹ്മണാ സ്ഥാപിതം ലിംഗം
പൂർവ്വം തത്ര ദ്വിജോത്തമ!
മാംഗിരീശനാമ വൈ തന്യ
വിദ്യാതം ഭവനത്രയേ.

(ഉത്തരാഖം അ: 3. ശ്ലോ: 2-3)

“കിഴക്കുദിക്കിൽ ത്രിഫോരദേശത്തു മാംഗിരീശമെന്ന പർവ്വതത്തിൽ ബ്രഹ്മാവി് പണ്ട് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള

ലിംഗത്തിനാണ് മൂന്നു ലോകത്തിലും മാംഗീശൻ എന്ന പേര് പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്. വേദോക്തപ്രായം കൂടിയുള്ളത് താഴെ പറയുംപ്രകാരമാണ്. ബംഗാളത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്ത് ഗംഗാനദിയുടെ തീരത്ത് മോംഗീരം (Monghyr) എന്നൊരു മഹാക്ഷേത്രമുണ്ട്. ആദ്യ കാലത്ത് അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് മാംഗീരീശൻ എന്ന നാമധേയം കിട്ടി എന്നുള്ള ഈ അഭിപ്രായമാണ് കൂടുതൽ യുക്തിയുക്തമായിത്തോന്നുന്നത്. റ്റാഗ്യാലാലായശൻ, ശോണാദ്രീശൻ എന്നും മറ്റും ഉള്ള പ്രയാഗങ്ങൾ ഈ നാട്ടിൽ സാധാരണമാണല്ലോ. എന്നാൽ മോംഗീർനഗരത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗം മാംഗീരമല്ല മുദ്ഗഗിരി ആകയാൽ ഈ ഐതിഹ്യം ശരിയല്ലെന്നും മാംഗേശൻ മംഗളേശൻ എന്ന പദത്തിന്റെ തത്ഭവമായിരിക്കണമെന്നും ശാന്താദർശ്വക്ഷേത്രത്തെപ്പറ്റി 1922 ജൂലൈമാസത്തിലെ മാഡേൺറവ്യ എന്ന മാസിക ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരു ലേഖനമെഴുതിട്ടുള്ള ആർ. എസ്. പണ്ഡിറ്റ് എന്ന വിദ്വാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കന്യാകുമാരിയിൽ ഗിന്നാർ എന്ന സ്ഥലത്ത് മംഗളേശമുതിരിയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രം ഉണ്ട്. കന്യാകുമാരിയും സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ ഉള്ളതിനാൽ ഈ മംഗളേശൻറെയും നമ്മുടെ മാംഗീരീശൻറെയും ഉത്ഭവം ഒന്നുതന്നെയായിരിക്കണമെന്നുചിന്തിക്കാം. ആദ്യത്തെ മാംഗീരക്ഷേത്രം പ്രഭാസപട്ടണത്തിനടുത്തുള്ള കശസ്ഥലീഗ്രാമത്തിലായിരുന്നു. ഈപ്പാൾ അതു സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത് പ്രിയോൾ എന്ന ഗ്രാമത്തിലാകുന്നു.

മാംഗീശൻ കഴിഞ്ഞാൽ കലഭേവതകളിൽവെച്ച് പ്രാധാന്യം ശാന്താഭർത്തൃക്കാണ്. മാംഗീശൻ ശിവന്റെ ഒരു മുത്തിയാണെങ്കിൽ ശാന്താഭർത്തൃ, ഭേവിയുടെ അവതാരമാണ്. ഇതിനെപ്പറ്റിയും ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്. പണ്ടൊരിക്കൽ ശിവനും വിഷ്ണുവും തമ്മിൽ ഒരു വഴക്കുണ്ടായപ്പോൾ സാക്ഷാൽ ആദിശക്തി ജഗദംബയായി അവതരിച്ച് ഈ ഈശ്വരന്മാർക്കിടയിലുള്ള കലഹം ശമിപ്പിച്ചുവത്രെ. അതിനാൽ ശാന്ത എന്നുള്ള പേരും സിദ്ധിച്ചു. ഹാവൽ എന്ന പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ ഭർത്തൃദ്രാവിഡരുടെ ഒരു ആരാധ്യഭേവതയും രക്തമാംസാദികൾ കൊണ്ട് പ്രസാദിക്കുന്നവളുമായ ഒരു ഭയങ്കരമുത്തി ആയിരുന്നു എന്നും ആ മുത്തിയെ ആയുർമാർ സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ മഹാശയാഗിയും ആത്മവിദ്യയുടെ ഭാതാവും അജ്ഞാനത്തിന്റെ സംഹാരകനുമായ ശിവന്റെ മനോഹരിയായ വധുവായിത്തീർന്നതാണെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മാർക്കണ്ഡേയപുരാണത്തിലെ ഭേവീമാഹാത്മ്യത്തിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചണ്ഡീരൂപിണിയായ ഭർത്തൃയെ, അസുരന്മാരോടു യുദ്ധം ചെയ്താനായി എല്ലാ ഭേവന്മാരും ഭേവിയെ ശക്തികൾ ഏകീഭവിച്ചു ഭേവീരൂപമായി തീർന്നിട്ടുള്ളതാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അനന്തരം, സ്വാർത്ഥതല്ലാത്ത മുതലായ അസുരന്മാരെ ഈശ്വരന്റെ സംഹാരശക്തി ധർമ്മയുദ്ധത്തിൽ കീഴടക്കുന്നതിനെ കഥാരൂപമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതായിരിക്കണം ഭേവീമാഹാത്മ്യം. എന്നാൽ സാരസ്വതരുടെ കലഭേവതയായ ശാന്താഭർത്തൃകേവലം സത്വപ്രധാനമായ ഒരു സൗമ്യമുത്തിയാകുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രസാദിക്കുന്നത് മൃഗബലികൊണ്ടല്ല. ശാലുനും,

നാളികേരം, പൂഗീഫലം, കങ്കുമം, പഴങ്ങൾ, പീതവസ്ത്രം മുതലായതാണ് ഇവർക്കു സമർപ്പിക്കാറുള്ളത്. ദേവീദർശനത്തിനായി പോകുന്ന അന്യജാതീയർപോലും ആ കാലത്തു് മത്സ്യമാംസങ്ങൾ വഞ്ചിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഫാവൽപണ്ഡിതനും മറ്റും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു പോലെ ഭക്താദേവി ദ്രാവിഡരിൽനിന്നും ആയുർമാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മുന്തിയാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട ആ വശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഋഗ്വേദത്തിലെ 127-മത്തെ സൂക്തത്തിൽ ഭക്തയെ ബാഹ്യത്തിലും മനസ്സിലുമുള്ള ശത്രുക്കളാൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ആപന്നമാർക്കു് ഒരു ആശ്രയസ്ഥാനമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. തൈത്തരീയ ആരണ്യകത്തിൽ ഈ ദേവിയെ ഭക്തി എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഋഗ്വേദത്തിലെ ദേവീസൂക്തത്തിൽ ഭർഗ്ഗ ഹിമാലയവാസിയായ അഭ്യന്തര പതിയാകുന്നു. പിൽക്കാലത്തു് വൈദികവിദ്യയുടെ മുന്തിയായ ഗായത്രിയുടെ സ്വരൂപമായി ഭക്തയെ സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെ നോക്കിയാലും ഭർഗ്ഗ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരാൽ ആദികാലമുതലേ ആരാധിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ദേവതയാകയാൽ ദ്രാവിഡരിൽനിന്നും വന്നുപോന്നതാണ് എന്നു വിചാരിക്കുന്നത് ഏറ്റവും അസംഗതമാകുന്നു. കാശ്മീരത്തിൽ ചൈത്രമാസത്തിൽ ഭർഗ്ഗാദേവിയെ ശങ്കരാചാര്യ എന്നും രാഗു എന്നും ഉള്ള പേരുകളിൽ ആരാധിച്ചുവരുന്നു. രാഗുയുക്തം വീർഭവാനി എന്നുകൂടി പേരുണ്ട്. പാൽ, നാളികേരം, കങ്കുമം, ശാല്യം, പായസം (ഖീർ) മുതലായവയാണു അവിടുത്തെ നൈവേദ്യസാധനങ്ങൾ. മുഗബലി പതിവില്ല. ബ്രോച്ചിയെ സാരസ്വതന്മാർ ജപാലാമുഖി എന്നു

പേരിൽ ദർഗ്ഗയെ ആരാധിച്ചുവരുന്നു. ആദ്യകാലത്തു് കലോഗിഗ്രാമത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ശാന്താദർഗ്ഗാക്ഷേത്രം ഇപ്പോൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് കവളെഗ്രാമത്തിലാകുന്നു.

രാമേശ്വരയാത്രകഴിഞ്ഞു് ത്രിഹോത്രത്തിലേക്കു മടങ്ങുവഴി ഗോമന്തകത്തിൽ വന്നുചേർന്നു എന്നു പറഞ്ഞു പോശമ്മാവു് മാംഗേശനെയും ശിവശമ്മാവു് ശാന്താദർഗ്ഗയേയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു എന്നാണു് ഐതിഹ്യം. മുൻപു പറഞ്ഞ കുലദേവതകളെക്കൂടാതെ രാമനാഥൻ, ഹാടകേശ്വരൻ, ഹൃദിംഹൻ, ഗജാനനൻ, അജാദർഗ്ഗ, സാന്തേരികാമാക്ഷി, വള്ളനാഥൻ മുതലായ കുലദേവതകളും ഗോമന്തകത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. മാംഗേശനെ ആദ്യം പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്നത് കശസ്ഥലിയിലും ശാന്താദർഗ്ഗയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്നത് കെലുഷ്ഠത്തിലും ആയിരുന്നു. കുലദേവതാക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും കശസ്ഥലിയിൽതന്നെ ആയിരുന്നു. ഇവയിൽ മിക്കതിനേയും മുഹമ്മദീയരാജാക്കന്മാരും ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന മാംഗേശക്ഷേത്രത്തേയും ശാന്താദർഗ്ഗാക്ഷേത്രത്തേയും പോർട്ടുഗീസുകാരും നശിപ്പിച്ചുകളയുകയാണു് ചെയ്തതു്. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണർ ക്ഷേത്രങ്ങൾ നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിന്നു മുൻപുതന്നെ തങ്ങളുടെ കുലദേവതകളേയുമെടുത്തുകൊണ്ടു്, ശൈബ്യൻ എന്ന ഹിന്ദുരാജാവു് ഭരിച്ചിരുന്ന ഒരു ചെറിയ രാജ്യത്തിൽ അന്ത്രോജു് എന്ന മലംപ്രദേശത്തു് ചെന്നു രക്ഷപ്രാപിച്ചിരുന്നു. അവിടത്തെ നീചജാതിക്കാരായ മഹാറന്മാർ ശാന്താദർഗ്ഗയ്ക്കു് ഒരു ദേവാലയം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നു സ്ഥലംകൊടുത്തതിന്നു പ്രതിഫലമായി ആ

ണ്ടിൽ ഒരു ദിവസം ദേവീദർശനംചെയ്യാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പാദിച്ചുവത്രെ. മഹോത്സവദിവസമായ മാഘ ശുദ്ധപഞ്ചമിയ്ക്ക് അടുത്തദിവസം ക്ഷേത്രത്തിൽച്ചെന്ന് ആരാധിക്കാനുള്ള അവകാശത്തെ മഹാറന്മാർ ഇന്നും സംരക്ഷിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. മന്ത്രവർഷത്തിനിപ്പുറമായി ഈ ദേവാലയങ്ങളിൽ മിക്കതും പ്രിയോരും എന്ന സ്ഥലത്തും അതിന്റെ സമീപപ്രദേശങ്ങളിലും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ദേവാലയങ്ങൾ മിക്കതും വിശാലങ്ങളും മനോഹരങ്ങളും നല്ല മുതലെടുപ്പുള്ളവയുമാകുന്നു. നിത്യനിദാനമായി നടക്കുന്ന അടിയന്തിരങ്ങൾക്കുപുറമെ ഇവയിൽ മാഘമാസത്തിലും ചൈത്രമാസത്തിലും വലിയ ഉത്സവങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. മാംഗിരീശക്ഷേത്രത്തിൽ ദിനംപ്രതി അറുപതു ദീപങ്ങൾ കൊളുത്താറുണ്ടത്രെ. അവിടെ ആണ്ടിനാൽ നൂറു മഹാജ്വാലീഷേകങ്ങളും ആയിരത്തോളം ലഘുജ്വാലീഷേകങ്ങളും നടക്കാറുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം ൧൫.

ശേണപികൾ.

ദക്ഷിണദേശത്തുവന്ന് കുടിപാർത്ത സാരസ്വതന്മാരിൽ, അവർ അധിവസിക്കുന്ന ദേശത്തേയും ചെയ്തവന്ന തൊഴിലുകളേയും അനുസരിച്ച് മൂന്നു പ്രധാനവിഭാഗങ്ങൾ കാണാം. ആദ്യകാലത്തു കശസ്ഥലിയിലും കട്ട്വിലിലും താമസമുറപ്പിച്ച് ശിവശക്തിസ്വരൂപരായ മാംഗേശനേ

യും ശാന്താദർശനയേയും ആരാധിച്ചുവന്ന കൂട്ടരൊണ് ശേണപികൾ എന്നു പറഞ്ഞുവന്നത്. ഇപ്പോൾ ഒരു ഉപനാമമായി ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്ന ശേണായി എന്നത് ശേണപി എന്നതിന്റെ തത്ഭവമാകുന്നു. ശേണപികൾ പ്രായേണ അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയും എഴുത്തുജോലിയുംകൊണ്ടാണ് കാലയാപനം ചെയ്തുവന്നത്. ഈ കാരണത്താൽ കാലക്രമേണ ശേണായി എന്ന പദത്തെ ഉപാദ്ധ്യായൻ എന്നതിന്റെ ഒരു പര്യായമായിത്തീരുക കൂടി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റ് നാട്ടിലെങ്ങും പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങൾ ഏർപ്പടുത്തുന്നതിനുമുമ്പ് ഗോവാസമീപിച്ച പ്രദേശങ്ങളിൽ എല്ലാ വർഗ്ഗക്കാരും അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്തുവന്നതു ശേണപികളിൽനിന്നായിരുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിലും സാഹിത്യത്തിലുമുള്ള പരിചയംകൊണ്ട് ശേണപികൾ ഓരോ കാലത്തും കൊങ്കണദേശം ഭരിച്ചിരുന്ന ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടേയും മഹമ്മദീയരാജാക്കന്മാരുടേയും സേവകന്മാരായിത്തീർന്ന് അവരുടെ പ്രീതിസന്ധാലിച്ച് കേവലം തുമസ്സന്മാരായിട്ടുമാത്രമല്ല, മന്ത്രിമാരും സ്ഥാനപതികളും ഭരണാധികാരികളും ആയിട്ടുകൂടിത്തീർന്നിരുന്നു. ശേണപികളുടെ ഇടയിൽ സാധാരണങ്ങളായ രാജാജ്യക്ഷൻ; മന്ത്രി, ദലവായി, ദേശായി, ദേശപാണേയ, മുരയ്ക്കന്മാർ മുതലായ ഉപനാമങ്ങൾ ഇതിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. സാവന്തവാടി, ഗോമന്തകം, കാപ്പാർ, ഫോനാവർ, ബർഗാം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും കളക്ടർണി, ദേശപാണേയ, നാഡകർണെ മുതലായ ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിക്കുന്നത് സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരാകുന്നു. ഇവിടത്തെ പാർവ്വതൃജോലിയോട് ഏതാനു സാമ്യമുള്ള

ഈ ജോലികൾ ആ ദിക്കുകളിൽ കടുബപാരമ്പര്യമനുസരിച്ചാണ് കിട്ടിവരുന്നത്. ഈ ജോലികൾ നോക്കുന്നവർ കരംപിരിക്കുകയും വേറെ ചില ചില്ലറ അധികാരങ്ങൾ നടത്തുകയുമാത്രമേ ഇപ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുള്ള എങ്കിലും, ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെകാലത്ത് താന്താങ്ങളുടെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ പ്രായേണ രാജാധികാരംതന്നെ ഇവർ നടത്തിവന്നിരുന്നു എന്നുള്ളത് ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാകുന്നു. സമസ്തകൊക്കണാധീശപരനായിരുന്ന ചാലൂക്യവംശത്തിലെ അപരാദിത്യമഹാരാജാവിന്റെ യുദ്ധകാലമന്ത്രിയായിരുന്നത് അനന്തപ്പെപ്പഭട്ട എന്ന സാരസ്വതബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു. സാവന്തവാടി എന്ന നാട്ടുരാജ്യത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗങ്ങളെല്ലാം വഹിച്ചുവരുന്ന് സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരാകുന്നു. സത്താനായിലെ മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ അപ്പുപ്രധാനന്മാരുടെ ഇടയിലും സാരസ്വതന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. 1600-നുമുമ്പായി ബട്ട്നരിൽ വാഴാൻതുടങ്ങിയ നായ്ക്കരാജാക്കന്മാരുടെ മന്ത്രിസ്ഥാനം വളരെക്കാലത്തേക്ക് വഹിച്ചിരുന്നത് മല്ലർ എന്ന ഉപനാമത്തോടുകൂടിയവരും ഫൊനാവരിലെ സ്വദേശികളായ ഒരു കുടുംബക്കാരായിരുന്നു. 1660-നടുത്ത് മന്ത്രിപദമങ്കരിച്ചിരുന്നത് രാമചന്ദ്രമല്ലർ എന്ന് പ്രസിദ്ധപുരുഷനായിരുന്നു. വിജയനഗരത്തിലെ രാജാക്കന്മാരുടേയും മഹമ്മദീയരാജാക്കന്മാരുടേയും കീഴിലും ശേണപിമാക്ക് പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗങ്ങൾ ലഭിച്ചിരുന്നു. കുശസ്ഥലി, കർദ്ദലി എന്നീ ഗ്രാമങ്ങളെ അധിവസിച്ചുവരാൻ ധ്യാപ്യമായ അർത്ഥത്തിൽ ശേണപികൾ എന്നു പറയപ്പെട്ടവനാണ് എന്ന് മുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ.

ആ ഗ്രാമങ്ങൾക്കു തെക്കുണ്ടായിരുന്ന അഷ്ടഗ്രാമങ്ങളിൽ പാർത്തിരുന്നവരെ അപേക്ഷിച്ച് ഇവർക്കു സാമുദായിക മായ സ്ഥാനമാനങ്ങളിൽ ചില കുറവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഇവർ രാജധാനികളിൽ സ്വാധീനശക്തി സമ്പാദിച്ച് അഷ്ടഗ്രാമക്കാർക്കൊക്കെ പ്രാധാന്യമുള്ളവരായി തീരണമെന്നുള്ള നിർബ്ബന്ധബുദ്ധിയോടുകൂടി മറെറല്ലാ തൊഴിലുകളേയും ഉപേക്ഷിച്ചു വാശിയോടുകൂടി ഗവണ്മെന്റുകൾക്കു സേവിച്ച് ഉദ്യോഗങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഇതിലേക്കായി ഇവർ ഗോവാവിട്ട് ബൽഗാം മുതലായ ഭൂസ്ഥലങ്ങളിൽപ്പോലും ചെന്നു വിജയനഗരത്തിലേയും ബെന്റൂരിലേയും രാജാക്കന്മാരേയും അനന്തരകാലത്തു പുനായിലെ പേഷ്വാമാരെയും സേവിച്ചുവന്നു. ബറോഡാരാജ്യത്തും ചിരകാലമായി സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ ഉന്നതപദവികളെ അലങ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ ഓർമ്മയിലുള്ള ശങ്കരപാണ്ഡുരംഗപണ്ഡിതർ, ഡാക്ടർ ഭാവുദാജി, ജസ്റ്റീസ് കാശിനാഥമത്രാംബക തേലംഗ്, ഡാക്ടർ രാമകൃഷ്ണഗോപാലഭണ്ഡാരകർ എന്നീ മഹാത്മാർ ശേണപി വർഗ്ഗത്തിൽ ചേർന്നവരാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൬.

ശേണപിശബ്ദത്തിന്റെ വ്യുൽപത്തി

ശേണപി എന്ന പദത്തിന്റെ വ്യുൽപത്തി ഇതുവരെയും ആരാനിരാക്ഷേപമായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടില്ല 1. ആദ്യം വന്ന അറുപത്തിയാറു ഗ്രാമക്കാരുടെ പിന്നീടുവന്ന മുപ്പതു

ഗ്രാമക്കാരും ചേർന്ന് ആകെ 96 ഗ്രാമങ്ങളിലായി വസിച്ചുകൊണ്ടു ഷണ്ണവതി എന്ന പട്ടണത്തിന്റെ തദ്ദേശമായ ശേണപി എന്ന സംജ്ഞ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർക്കു സിദ്ധിച്ചു. എന്നു മുൻപ് ഒരിടത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. 66 ഗ്രാമങ്ങളിൽ വസിച്ചവർക്കു സാസഷ്ടി എന്ന നാമധേയം മുവിനാലെ ഏല്പിട്ട സ്ഥിതിക്ക് അവരേയും പിന്നീടു വന്നവരേയും ഒന്നിച്ചുചേർത്തു ശേണപി എന്നു പറഞ്ഞുവന്നു എന്നുള്ള അഭിപ്രായം ശരിയല്ലെന്ന് ഒരാക്ഷേപമുണ്ടാകാം. എന്നാൽ 96 തികയ്ക്കാൻ ഇടയാക്കിയ 30 ഗ്രാമക്കാരെ ശേണപി എന്നും മുവിനാലെവന്നവരെ സാസഷ്ടി എന്നും പറഞ്ഞുവന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ അസാധാരണ്യം കാണുന്നില്ല. 66 ഗ്രാമങ്ങൾക്കു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന ഒരു ദ്വീപിന് തീസവാധി (മുപ്പതു ഗ്രാമങ്ങൾ) എന്നു പേരുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് The Portuguese in India എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നതുമുണ്ട്. സരസ്വതീമണ്ഡലകാരൻ ഈ വൃൽപത്തിയെ ആദരിക്കുന്നില്ല. 2. മഹാരാഷ്ട്രദേശത്തു് ഉപാദ്ധ്യായൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പത്മ, പത്മോജി എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതുപോലെ ഗോമന്തകദേശത്തു് ആദ്യകാലമുതൽക്കു നാളതുപരെയും ശേണവർണ്ണ, ശേണ എന്നീ വിഭജനസൂചകങ്ങളായ പദങ്ങളാണു പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നതു്. ആ ദേശത്തു് ഉപാദ്ധ്യായനാഭം വിഭാഗനാഭം ആയിരുന്നതു സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർതന്നെ ആയിരുന്നതിനാൽ ഈ ശബ്ദം അവരുടെ ജാതിവാചകമായിത്തീർന്നു എന്നാണു വേറെ ഒരു അഭിപ്രായം. ഇതു വളരെ സ്വാഭാവികമായിത്തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഉപാദ്ധ്യായനെന്ന അ

തമിഴിൽ നടപ്പായ ശേണവീശബ്ദം ഏതു പദത്തിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചു എന്നുള്ള സംശയം ഇതുകൊണ്ടു തീർന്നില്ല. മറുവർഷം വേറെ ഓരോ ഉപനാമങ്ങൾ ഏപ്പെട്ടതിൽപിന്നീടും എഴുത്തുജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നവർ ശേണായി എന്ന സംജ്ഞകൊണ്ടുതന്നെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന്, ഈ ദിക്കിലുള്ള നമ്മുടെ ദേവാലയങ്ങളിൽ കണക്കെഴുത്തുജോലി നോക്കുന്ന സ്വജനങ്ങളെ അവരുടെ ഉപനാമം എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും ശേണായി, ശേണായി എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതിൽനിന്നും, അന്നുമാനിക്കേണ്ടിയും ഇരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഈ അഭിപ്രായം തീരെ നിരാധാരമെന്നു തള്ളിക്കളയാവുന്നതല്ല.

3. ബുദ്ധിവാചകങ്ങളായി ശേണവർണ്ണ എന്നും ശേണ എന്നും ഉള്ള പദങ്ങളിൽനിന്നു ബുദ്ധിമാൻ എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ ശേണാ എന്ന ശബ്ദം പ്രചാരത്തിൽ വന്നു എന്നുള്ളതാണു മൂന്നാമത് ഒരഭിപ്രായം. 4. രാജാവ് എന്നർത്ഥമുള്ള 'ശാ' എന്നും തുമസ്സൻ എന്നർത്ഥമുള്ള 'ണവീസ്' എന്നും ഉള്ള പേർച്ചന്ദോഷാപദങ്ങളിൽനിന്നു പ്രസ്തുത പദം ഉത്ഭവിച്ചു എന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. ശാമാനവീസ് എന്നതു ഭക്ഷിച്ചു ശാമാണവി എന്നും ശേണവി എന്നും ആയിത്തീരാവുന്നതാണല്ലോ. ഓരോ കാലത്തു ഗോവയെ ഭരിച്ചിരുന്ന ഭാമിനി, ബിജപ്പൂർ, എന്നീ രാജവംശക്കാരുടെ കീഴിൽ സാരസ്വതർ തുമസ്സാപ്പണിയും മറ്റും നോക്കിവന്നിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ പേരു സിദ്ധിച്ചു എന്നാണു് ഈ പക്ഷക്കാർ പറയുന്നതു്. മഹമ്മദീയരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തു രാജകാർയ്യസംബന്ധമായ എഴുത്തുകത്തുകൾ നടത്തിവന്നിരുന്നതു് പേർച്ചന്ദോഷ

യിലുമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായത്തിനും കേവലം ഉഴമമല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു അടിസ്ഥാനവും കാണുന്നില്ല. 5 സേനാപതി എന്ന ശബ്ദം ഭൂഷിച്ചാൽ പ്രാകൃതഭാഷയിൽ ശേണാവർണ്യ എന്നായിത്തീരുന്നതാണ്. അതു ക്രമേണ ഭൂഷിച്ചു് ശേണവർണ്യ, ശേണവി, ശേണപി എന്നിങ്ങനെ ആയിത്തീന്നു എന്ന് ഉഴമിക്കാം. എന്നാൽ ഇടക്കാലത്തു് ജീവനാ മതമായി ചില സേനാപതികൾ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതു് ജാതിവാചകമായി തീരണക്കവിധത്തിൽ സേനാപതിവൃത്തി ഇവരുടെ ഇടയിൽ വലിയ പ്രചാരത്തിലിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് ചരിത്രസംബന്ധമായ യാതൊരു ആധാരവുമില്ല. സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ “ശ്രാദ്ധാർത്ഥം ചൈവ യജ്ഞാർത്ഥം” പരശുരാമൻ ഇവരെ കൊണ്ടുവന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ ഗോമന്തകത്തിലേക്കു വരുന്നതിനുമുമ്പു് ഇവർ ക്ഷത്രിയവൃത്തി കൊണ്ടുപജീവിച്ചുവന്നവരാണെന്നു വിചാരിക്കാനും ധ്യാനമില്ല ഗോമന്തകത്തിലേക്കു വരുന്നതിനുമുമ്പു് ഇവരുടെ വാസസ്ഥാനം ത്രിഹോത്രമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ശരിതന്നെ, എങ്കിലും അതു് ഇപ്പോഴത്തെ തിർമട്ടിതന്നെയായിരുന്നുവോ എന്നുള്ളതു സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയിലാണല്ലോ ഇരിക്കുന്നതു് ആ സ്ഥിതിക്കു് പ്രാകൃതവ്യാകരണമനുസരിച്ചു തിർമട്ടിനു സമീപമുള്ള മഗധരാജ്യത്തുമാത്രം നടപ്പുണ്ടായിരിക്കാനിടയുള്ള ശേണാവർണ്യ എന്ന രൂപത്തിൽ നിന്ന് ഈ ജാതിനാമമുണ്ടായി എന്നു വിധിക്കുന്നതിനും സംശയിക്കണം ‘തിർമട്ടിൽ ക്ഷത്രിയധർമ്മമനുസരിച്ചുവരുന്ന ബ്രാഹ്മണരുണ്ടു് എന്ന്” The Imperial Gazetteer

of India എന്ന ഗവണ്മെൻറ് പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരെ ശേണാവഹു എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുവരാത്തതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത വ്യൽപത്തി സ്വീകരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. 6. ഗോവാരാജ്യം വിജയനഗരത്തിലെ രാജാക്കന്മാർക്കു കീഴടങ്ങിയപ്പോൾ സാരസ്വത ബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ കീഴിലും പല ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിച്ചിരുന്നു. നാടകർണി, നാടഗൌഡ മുതലായ കണ്ണാടകഭാഷയിലുള്ള ഉദ്യോഗപ്പേരുകൾ ഇവർക്ക് ഉപനാമങ്ങളായി സിദ്ധിക്കുവാനുള്ള കാരണം ഇതാണ്. അതുപോലെതന്നെ പ്രവൃത്തിപ്പിച്ചുള്ള എന്നത്മുള്ള ശാനഭാവം അഥവാ ശാനഭാവം എന്നീ സംജ്ഞകളിൽനിന്ന് ശേണവീശബ്ദം ഉണ്ടായി എന്നുള്ള അഭിപ്രായവും ത്യാജമാകുന്നു. നാടകർണി മുതലായത് ചില പ്രത്യേക കുടുംബക്കാരുടെ ഉപനാമങ്ങളായിരിക്കെ അതുപോലെയുള്ള കാരണത്താൽ ഒരു സമുദായത്തിനു മുഴുവൻ ശേണപി എന്ന സംജ്ഞയുണ്ടായി എന്നു വിചാരിക്കുന്നത് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ യുക്തിഹീനമാകുന്നു. സാരസ്വതന്മാർ എല്ലാവരും എന്നുവേണ്ട മിക്കവരും പ്രവൃത്തിപ്പിച്ച മാർ ആയിരിക്കുകയോ അന്യജാതീയരായ അനേകം പേർ ആ ജോലി നോക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. 7. “ശുചിർഭൂതബ്രാഹ്മണം” എന്നത് മാഗധിപ്രാകൃതത്തിൽ “ശോഫണേ ബഹുമാണ” എന്നായിത്തീരും. ശാകന്തളം അഞ്ചാം അങ്കത്തിൽ “കിം ശുചിർ ഭൂതോ ബ്രാഹ്മണ ഇതി കൃതം രാജഞ്ച പ്രതിഗ്രഹോ ദത്തഃ” എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഒരു നീചപാത്രത്തെക്കൊണ്ടു് കവി “കിം ശോഫ

ഞെ ബഹുമാനത്തികളി അരജപഡിഗ്രമേ ദിണ്ണേ”
 എന്ന് പറയിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. ഈ ശോഹണേ
 എന്നതിൽനിന്ന് ശേണവി ഉണ്ടായി എന്നുള്ള മതം
 മേനാധർമ്മവിലാസത്തിന്റെ മുഖാഭിഷിക്തദൃഷ്ടാന്തമായി
 വിചാരിച്ചു തള്ളുവാനേ ഉള്ളൂ. 8. ബ്രാഹ്മണർ സൂ
 തികളിൽ വിധിച്ചിട്ടുള്ള ശമൻ എന്ന ഉപപദം ഉത്തര
 ദേശങ്ങളിൽ സാധാരണയുപമാർത്തിലും ധാരാളമായി
 ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ശ്രേഷ്ഠാത്ഥമുള്ള ആയുശബ്ദംകൂടി
 ചേർക്കുമ്പോൾ ഇതു “ശമോത്ഥ” എന്നായിത്തീരും. അ
 തിന്റെ അപഭ്രംശമായി “ശമ്ബായ” ശേണവത്തു,
 ശേണവി എന്നും കിട്ടും. ശമോത്ഥ എന്നതിൽനിന്നും
 നകാരത്തോടുകൂടിയ ഈ അപഭ്രംശങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കാൻ
 ഇടയില്ലല്ലോ എന്നുള്ള ആക്ഷേപത്തെ സിദ്ധവൽക്ക
 രിച്ച് “ശമൻ ആയു” എന്ന സംബുദ്ധിരൂപത്തിലുള്ള
 നകാരം അതിനുമുൻപുള്ള രേഫത്തെ നിമിത്തികരിച്ച്
 ണകാരമായിത്തീരമല്ലോ എന്ന് സരസ്വതീമണ്ഡലകാ
 രൻ സമാധാനം പറയുകയും, ബങ്കാളികൾ, കണ്ണാടക
 ബ്രാഹ്മണർ, തമിഴ്ബ്രാഹ്മണർ എന്നിവരെ ബാബുലോക്
 അപ്പാലോക്, അയ്യോലോക് എന്നിങ്ങനെ ധ്വവഹരിച്ചു
 വരുന്നതുപോലെ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരെ സംബന്ധിച്ചും
 ശേണപീലോക് എന്നു നല്കിയിരുന്നു എന്നു സിദ്ധാന്തി
 ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മേൽവിവരിച്ച ശബ്ദാധർമ്മപത്തിക
 ളൊന്നും തൃപ്തികരമായിത്തോന്നുന്നില്ല.

അദ്ധ്യായം ൧൭.

സാസഷ്ടിക്കാർ.

വ്യാപാരത്തെ പ്രധാനതൊഴിലായി സ്വീകരിക്കുകയും അതിലേക്കുപകരിക്കുന്ന ഗോവാപ്രാന്തത്തെ വാസസ്ഥാനമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാകുന്നു സാസഷ്ടിക്കാർ. (ക്രിസ്റ്റാബ്ബ 16-ാം ശതകത്തിൽ ഇവർ ആഫ്രിക്ക, യൂറോപ്പ് എന്നീ വിദേശങ്ങളുമായിട്ടുപാലും വലിയ നിലയിൽ വാണിജ്യം നടത്തിവന്നിരുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ വൈഷ്ണവമതത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ഭരണകാലത്തു നാടുവിട്ടു കണ്ണാടകത്തിലും മലയാളത്തിലും വന്നു കുടിയേറിപ്പാർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു സാസഷ്ടിക്കാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാകുന്നു. ഇടക്കാലത്തുവരെ ഇവർ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിലും ഗവൺമെൻറുദ്യോഗങ്ങളിലും വലിയ താൽപര്യം കാണിക്കാറില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ ആ സ്ഥിതിയെല്ലാം മാറിട്ടുണ്ട്. വ്യാപാരവിഷയങ്ങളിൽ ഇവർ പ്രത്യേകവൈശേഷ്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ശേഷപിതളേയുടമനും അപേക്ഷിച്ച് ഇവർ കൂടുതൽ ധനസമ്പന്നന്മാരാകുന്നു. എന്നാൽ മലയാളദേശത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളമെങ്കിലും വ്യാപാരാലുനയ്ക്കായുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ ഇവർ ഇപ്പോൾ അനൗസമുദായക്കാരോട് കിടന്നില്ലെന്നുണ്ട് എന്നു പറയാൻ പാടില്ല.

അദ്ധ്യായം ൧൮.

കദാൽക്കാരു ബാദ്യേശ്കാരം.

ശേണപിമാരും സാഷ്ടികാരും കഴിഞ്ഞാൽ ദക്ഷിണ സാരസ്വതന്മാരിൽ പിന്നെ ശേഷിക്കുന്നതു ഗോവായ്ക്കു വടക്കായി കദാൽ, ബാദ്യേശ് എന്നീ ഇടങ്ങളിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചുകടുംബക്കാരായിരുന്നു. ഇവരെ ഇന്നും കദാൽക്കാർ എന്നും, ബാദ്യേശ്ക്കാർ എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇവർ തങ്ങളുടെ പ്രധാനതൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നത് കൃഷിയാകുന്നു. “കലം ദ്വാദശകം പുത്രസ്ഥാപിതം ദ്വാദശേ പുരേ” എന്നിങ്ങനെ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ദ്വാദശപുരങ്ങൾ “ബാദ്യേശ്” ആയിരിക്കാനിടയുണ്ട്. ബാദ്യേശ് എന്നുവെച്ചാൽ പന്ത്രണ്ടു ദേശങ്ങൾ എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം.

അദ്ധ്യായം ൧൯.

ദാക്ഷിണാത്യസാരസ്വതരുടെ ഉപവിഭാഗങ്ങൾ.

ദക്ഷിണസാരസ്വതന്മാരുടെ ഇടയിൽ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളുണ്ടെന്ന് പ്രസ്താവിച്ചുവെങ്കിലും ഭിന്നദേശങ്ങളിൽ വസിക്കുകയും പ്രധാനമായി ഭിന്നജീവികാമാർഗ്ഗങ്ങളെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടുമാത്രം മേൽപ്രകാരം വിഭാഗം കല്പിക്കാമെന്നല്ലാതെ ഇവരെ മൂന്നു പ്രത്യേക സമുദായങ്ങളായി വിചാരിച്ചുപോകരുത്. ഉത്തരദിക്കിൽ നിന്നും ഇവർ മൂന്നു കാലങ്ങളിലായി വന്നുചേർന്നതും

ഈ ഭാഗകല്പനയെ സഹായിച്ചിരിക്കണം. എന്നാൽ അനേകശതം വർഷങ്ങളായി ഇവരെല്ലാവരും ഗൗരവസാര സ്വതന്ത്രാധിപത്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി സമരം നടത്തുന്നതിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരെന്നപോലെ കൂടിക്കഴിഞ്ഞു വരികയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മേൽപറഞ്ഞവരിൽ ശേണികളേയും സാസാഷ്ടിക്കാരേയും ഉൾപ്പെടുത്തി ശേണികൾ എന്നു പൊതുവെ വ്യവഹരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, പ്രായേണ ബാർട്ടേഴ്സാർ തുടങ്ങിയുള്ള മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗക്കാർക്കു ശേണികൾ എന്ന പദം കൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്വബ്ദം 14-ാംശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി സമുദായത്തിൽ ഓരോ അന്തർവിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയും അതിന്റെ ഫലമായി ഓരോ ഉപവിഭാഗങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. പതിനാറാംശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി ദക്ഷിണസാരസ്വതന്ത്രന്ദ്രാരുടെ ഇടയിൽ പംക്തിഭാജനമോ പരസ്പരവിവാഹമോ ഇല്ലാത്തവയായി ഏഴു വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നവ ഇന്നും നിലനിന്നുപോരുന്നു. അവ 1. ശേണികളും സാഷ്ടിക്കാരും, 2. ശേണികൾക്കു (ശേണികൾക്കു) 3. ബാർട്ടേഴ്സാർ, 4. കദാൽക്കർ, 5. പെട്നെക്കർ, 6. ലോതലിക്കർ, 7. ഭൽവലിക്കർ, എന്നിവയാകുന്നു. ശേണികൾക്കും സാഷ്ടിക്കാർക്കും ഇടയിൽ പംക്തിഭാജനത്തിന്നു പരസ്പരവിവാഹത്തിന്നു ബാധകമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവരെ ഒരേ വർഗ്ഗമായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ബാർട്ടേഴ്സാർ മുതലായ നാമധേയങ്ങൾ അതതു വിഭാഗക്കാരുടെ ഗോവാദിപിഠം അതിന്റെ സമീപത്തിലുള്ള അവരുടെ പൂർവ്വാസ

സ്ഥാനങ്ങളായ ബാർട്ട്രേം, കദാൽ, പെട്നെ, ലോത്ലി എന്നിവയിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. മംഗലാപുരത്തുവെച്ച് അമേമ്മംബൽ സുബ്ബായപ്പെ അവാർകുളുടെ ഉത്സാഹത്താൽ നടന്ന പരിഷത്തുകൾക്കുശേഷം ആറു കൊല്ലത്തേക്കു ബോംബെപ്രസിഡൻസിയുടെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളിലും ഇർഡോറിലുമായി നടന്നിരുന്ന സംയുക്തഗൗരവ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണപരിഷത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം മേൽപറഞ്ഞ ഉപവിഭാഗങ്ങളെയെല്ലാം കൂട്ടിയിണക്കി പംക്തിഭോജനത്തിനും അന്യോന്യവിവാഹത്തിനുമുള്ള ആക്ഷേപംതീർത്തു സമുദായത്തിന്റെ ഐക്യത്തേയും ശക്തിയേയും വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. ആ പരിഷത്തുമൂലം വടക്കുള്ള സമുദായാംഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു ഉണർച്ച ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തൽഫലമായി ചില പരിഷ്കാരികളുടെ ഇടയിൽ മിശ്രവിവാഹങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ മേൽപറഞ്ഞ ഉദ്ദേശ്യം ഇതുവരെ നിറവേറിയിട്ടില്ല. ഇതേ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ഇടക്കാലത്തു ബോംബെയിലും മറ്റും വെച്ചു കൂടിയ സമസ്തഭാരത സാരസ്വതബ്രാഹ്മണപരിഷത്തിന്റെ ശ്രമങ്ങൾ എത്ര വിധത്തിൽ പരിണമിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ ഇനിയും കാലമായിട്ടില്ല. മേൽപ്രസ്താവിച്ചവരിൽ ശേണാപൈവെ എന്ന വിഭാഗക്കാരുടെ പേര് ഇവിടങ്ങളിൽ അജ്ഞാതമല്ലെങ്കിലും കേരളദേശത്തു അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾ പേരിനുവേണ്ടി മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ബാർട്ട്രേംക്കാർ മുതലായവരുടെ പേരുപോലും ഇവിടങ്ങളിൽ അധികം പേർ കേട്ടിരിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണ്. കേരളത്തിലേക്കുകടന്ന കൂട്ടർ സാക്ഷിക്കാരാണെന്നു വിശേഷിച്ചെടുത്തു

പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. കൊച്ചിയിൽ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ ശുശാന്തമായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സ്ഥലത്തിനു സാഷിപറമ്പ് എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത് ഈ കാരണത്താലാണെന്നു ശേഷഗിരിപ്രഭു അവർകൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ ഭിക്ഷകളിലുള്ള സാരസ്വതന്മാരുടെ മതാചാര്യനായ കാശീമംഗലാചാര്യൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ശിഷ്യവർഗ്ഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടുന്ന തിരുവെഴുത്തുകളിൽ “സാസഷി അന്ത്രോജി ഗൌഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണ” എന്നു പ്രസ്താവിക്കാറുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. ശത്രുക്കളെ ഭയന്നു കലഭേദതകളോടുകൂടി നാടുവിട്ടു ചെന്നു താമസിച്ച അന്ത്രോജ് എന്ന ഗ്രാമത്തിന്റെ നാമധേയത്തിൽനിന്നായിരിക്കാം അന്ത്രോജി എന്നതിന്റെ ഉത്ഭവം തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ഉള്ള തിരുവനന്തപുരത്തു കാരണ വർഗ്ഗക്കാർ മലയാളത്തിനു വടക്കുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവരുടെ ഉൽപത്തിയേയും മുഖ്യസമുദായത്തിൽനിന്നു അവർ എപ്പോൾ പിരിഞ്ഞുപോയി എന്നുള്ളതിനേയുംപറ്റി സ്പഷ്ടമായി യാതൊന്നും അറിയാൻ പാടില്ല.

അദ്ധ്യായം ൨൦.

ശേണാപൈലേ.

ശേണപികളും സാസഷിക്കാരും ഉൾപ്പെട്ട വിഭാഗം കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ പ്രധാനവിഭാഗക്കാരായ ശേണാപൈലൈമാരുടെ ഉൽപ്പത്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചില ഐതിഹ്യ

ങ്ങളെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു കൊള്ളാമെന്നു തോന്നുന്നു. ക്രിസ്താബ്ദം 18-ാംശതവർഷത്തിൽ മഹാരാഷ്ട്രഭാഷയിൽ പദ്യരൂപത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കൊങ്കണാഖ്യാനമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായത്തെ ഒന്നാമതായി ചേർക്കുന്നു. ഗവണ്മെൻറുദ്യോഗങ്ങൾക്കായും മറ്റും ബർഗാം, പൂനാ മുതലായ പൂർവ്വപ്രദേശങ്ങളിൽചെന്നു പാർത്തിരുന്ന ശേണപിമാരിൽ ചിലർ ഏങ്ങനെയോ ശക്തിപൂജാസമ്പ്രദായത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പരബ്രഹ്മസ്വരൂപിണിയും ത്രിമൂർത്തികളെപ്പോലും തങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകർമ്മങ്ങളിൽ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നവരും ജഗന്മാതാവുമായ ആദിശക്തിയെ ഉപാസിക്കുക എന്നുള്ളതാണു ശാക്തമതത്തിന്റെ സ്വഭാവം. ഈ ഉപാസന സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മാദിദേവനേ പല രൂപത്തിലുണ്ടെങ്കിലും അവയെ എല്ലാം ദക്ഷിണമാർഗ്ഗമെന്നും വാമമാർഗ്ഗമെന്നും രണ്ടായി വിഭജിക്കാം. വാമമാർഗ്ഗത്തിൽ മദ്യമാംസാദികളെ നിവേദിച്ചും ഭിന്നജാതിക്കാർ യാതൊരു വ്യത്യാസവും കൂടാതെയും ഒന്നിച്ചിരുന്നു തീർത്ഥം (മദ്യം) സേവിച്ചും മറ്റും നടത്തിവരുന്നതാകുന്നു വാമമാർഗ്ഗം. അന്യന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സന്മാർഗ്ഗവിരുദ്ധങ്ങളായിത്തോന്നുന്ന പല പ്രവൃത്തികളും വാമമാർഗ്ഗമനുസരിച്ചുള്ള ശക്തിപൂജയിൽ അന്തർഭവിക്കുന്നുണ്ടത്രെ. എന്നാൽ കൌളന്മാരുടെ അതായത് വാമമാർഗ്ഗാനുസാരികളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ അത് ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ പൂജാമാർഗ്ഗമാണ് എന്നാകുന്നു. സ്വർഗ്ഗസുഖത്തേയോ മോക്ഷത്തേയോ സമ്പാദിക്കുന്നതിനായി നാം ഐഹിക ഭോഗങ്ങളെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ലെന്നും ഭോഗ

രൂപത്തിൽ തന്നെ യോഗത്തെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഉള്ളത് അവരുടെ സിദ്ധാന്തമാകുന്നു. “ഭോഗസ്തു യോഗായതേ” എന്നത്രെ പ്രമാണം. വാമമാർഗ്ഗാനുയായികൾ ലോകാപവാദത്തെ ഭയപ്പെട്ട് രഹസ്യമായി അനുഷ്ഠിച്ചാൽ ലഭിക്കുമെന്ന വിചാരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഫലാധിക്യത്തെ ഓരോന്നും രഹസ്യമായിട്ടാണു ശക്തിപൂജ ചെയ്തു വരാറുള്ളത്. രഹസ്യം വെളിപ്പെടുമ്പോൾ അനേകം അന്തർമുഖങ്ങൾക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നതുള്ള അഭിപ്രായവും പലരുടേയും ഇടയിൽ ഉണ്ട്. ദേവി പറയുന്നമട്ടിൽ “എന്നെ പുറത്താക്കിയാൽ നിന്നെപ്പുറത്താക്കും” എന്നൊരു ചൊല്ലു മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടല്ലോ. മഹാരാഷ്ട്രത്തിലും കണ്ണടകത്തിലുമുള്ള ദ്രാവിഡബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നു ശേഷപിമാർ ശക്തിപൂജാസമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചതായിരിക്കണം. കറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഉദ്യോഗസംബന്ധമായി പശ്ചിമതീരത്തിൽവന്നു താമസം തുടങ്ങിയപ്പോൾ അന്നു വൈഷ്ണവരായിത്തീർന്നിരുന്ന അവിടുത്തെ സാരസ്വതന്മാരുമായി ഇവർ ഇടപെടുവാൻ സംഗതിവന്നു. സമ്പ്രദായഭേദംകൊണ്ട് ഈ രണ്ടുകൂട്ടക്കും തമ്മിൽ സ്വൈരക്കുറവുണ്ടായതിൽ അതിശയിപ്പാനില്ല. ഇവരിൽ ഓരോ കൂട്ടവും സ്വയം ശ്രേഷ്ഠത്വംനടിച്ചു മറേ വർഗ്ഗക്കാരെ ഹീനന്മാരായി കരുതിവന്നു. വടക്കുള്ള സ്കാന്തസാരസ്വതന്മാരുമായി സാമുദായികസംഗതികളിൽ സമത്വത്തോടുകൂടിയാണു പെരുമാറിവരുന്നതെങ്കിലും പുത്തനായി തങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വന്ന ഈ ആളുകളോട് ആചാരങ്ങളെപ്പറ്റി വൈഷ്ണവന്മാർ സംശയങ്ങൾ ജനിച്ചത് ഈ പെരുമാറ്റവ്യത്യാസത്തിനു കാരണമായിത്തീർന്നു ബർത്തരിൽവെച്ച് ഒരിക്കൽ നീചജാതിക്കാരായി

ഒന്നിച്ചിരുന്നു ശക്തിപൂജ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ പുതിയ ശേണികളെ വെണ്ണവന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചു വിവരം രാജാവിനെ ധരിപ്പിക്കുകയും ഇവരെ ജാതിയിൽനിന്നു ബാഹ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തതെന്നു കൊങ്കണാബ്രാഹ്മണത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നത്. യഥാർത്ഥശേണിമാരുടെ ഇടയിൽനിന്നു വന്നതുകൊണ്ടു ശേണിപൈകി എന്നുള്ള സംജ്ഞയും ഇവർക്കു സിദ്ധിച്ചു. വടക്കൻഭാഷയിൽ “ശേണിപൈകി” എന്നുവെച്ചാൽ “ശേണിമാരുടെ ഇടയിൽ” എന്നാണർത്ഥം. ഗവർണ്മെൻറുസംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ ശക്തിയും പ്രാധാന്യവുമുണ്ടായിരുന്ന ശേണിമാർ സാമ്പത്തികാരെ അന്യജാതീയരിൽനിന്നും സ്വീകരിച്ചു വെണ്ണവമതത്തെ ആസ്പദമാക്കി ചെറുത്തുസംസാരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു മേൽപ്രകാരം പകർത്തിയതാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. വിജയനഗരരാജാക്കന്മാരുടെ ആധിപത്യം പശ്ചിമതീരത്തിൽ വ്യാപിച്ചതടങ്ങിയതുകൂടിപ്പോലും 1600-ാമാണ്ടിനു മുൻപായിരുന്നതിനാൽ വെണ്ണവരും ശേണാപൈചൈമാരും തമ്മിലുള്ള മത്സരം ഏകദേശം 1650-ാമാണ്ടിനു മുൻപു മുതൽക്കു തുടങ്ങി ഒടുവിൽ 19-ാം ശതവർഷത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ചിത്രാപുരമന്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനു മേതുവായിത്തീർന്നിരിക്കണം. ഗംഗാവലിനടിക്കു തെക്കു കൈവലു മംഗലാപുരം സ്മാർത്തന്മാരില്ലാത്തതിനാൽ അന്നത്തെ ഈ പിണക്കത്തിൽ തെക്കുള്ള സ്മാർത്തന്മാരെല്ലാം ഒരു ഭാഗത്തു ചേർന്നിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കണം. ഉത്തരകണ്ഠാടകജില്ലയുടെ തലസ്ഥാനം കാട്ടാരിലേക്കു മാറുന്നതുവരെ ഗംഗാവലിനടിക്കു വടക്കു ശേണാപൈചൈമാരും ഇല്ലായിരുന്നു.

ക്യാനറാഗസറീയർ എന്ന ബോംബെഗവണ്മെന്റു വക പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ താഴെ പറയുന്നപ്രകാരം കാണുന്നു. “അവർതന്നെ പറയുന്നതു്, തങ്ങൾ ശേണപിമാരിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞതു ശേണപിമാർ ക്യാനറായിൽ വന്നതിൽപ്പിന്നെ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് എന്തെന്നാകുന്നു. ഒരു പക്ഷത്തിൽ, രണ്ടു പ്രധാനകുടുംബക്കാർ തമ്മിൽ ഒരു വസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ ഒരു വഴക്കാണ് ഈ പിരിവിനു കാരണമെന്നു പറയുന്നു. മറ്റൊരു പക്ഷത്തിൽ, ഉദ്ദേശം 150 കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അവരുടെ അന്നത്തെ ധർമ്മതുരു സപീകരിച്ചിരുന്ന രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരിൽ ഇന്നാരാണ് അദ്ദേഹത്തിനുശേഷം മറാഠി പതിയായി വാഴേണ്ടതു് എന്നു് അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷം ശേണപിമാർ കക്ഷിതിരിഞ്ഞു് ഓരോ കക്ഷികൾ ഓരോ ശിഷ്യന്റെ ഭാഗം പിടിക്കുകയും അതിൽവെച്ചു സമുദായത്തിൽ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്തു എന്നാണ്. ശേണപിമാരെല്ലാവരും രണ്ടിലൊരു കക്ഷിയിൽ ചേരുകയും അവർ തമ്മിലുള്ള മത്സരം പരമകാഠ്യയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഗംഗാവലിക്കു വടക്കുള്ളവർ ഒരു സമുദായമായും തെക്കുള്ളവർ മറ്റൊരു സമുദായമായും ഇരിക്കത്തക്കവിധം സമ്മതിച്ചു വഴക്കു തീർത്തുവത്രെ. ഈ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ അഭിപ്രായം യുക്തിക്കു തീരെയോജിക്കുന്നില്ല. ഒരു ന്യായവാദത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള തർക്കത്തിൽ ഗംഗാവലിക്കു തെക്കുള്ളവരെല്ലാം ഒരു അഭിപ്രായത്തേയും അതിനുവടക്കുള്ളവർ മറ്റൊരു അഭിപ്രായത്തേയും സ്വീകരിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? രണ്ടു കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വഴക്കിൽവെച്ചു് ഈ പിരിവു

ണ്ടായി എന്നു പറയുന്നതും ഇതേ ആക്ഷേപത്തിനു പാത്രമായിരിക്കുന്നു. ചിത്രാപുരമഃ കൈവല്യമന്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞതാണെന്നും ഗൌഡപാദരുടെ ശിഷ്യപാരമ്പര്യം ആ മന്തിനുണ്ടെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി ആരോ കല്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഒരു കഥയാണ് മേൽപ്രസ്താവിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ കഥ യഥാർത്ഥമല്ലെന്നു ചിത്രാപുരമന്തിന്റെ ഉൽപത്തിയെപ്പറ്റി മേൽ വിവരിക്കാൻ പോകുന്ന സംഗതിയിൽനിന്നു മനസ്സിലാകയും ചെയ്യും. ഗംഗാവലിക്കു വടക്കുള്ള ശേണപിമാരുമായി കൂടിനടക്കുവാൻ വൈഷ്ണവർ യാതൊരു ആക്ഷേപവും ഇല്ലാതിരിക്കെ ഗംഗാവലിക്കുതെക്കുള്ള ശേണാപൈതൃകമായി അവർ കൂടിനടക്കാറില്ല എന്നുള്ള സംഗതിയും ഈ കഥയുടെ യഥാർത്ഥ്യത്തിനു ബാധകമായിരിക്കുന്നു. ശേണാപൈതൃകമോടു വൈഷ്ണവർക്കുള്ള തുപോലെയുള്ള നീരസാ കൈവല്യശിഷ്യന്മാരായ ശേണപിമാക്കില്ലെന്നുള്ളതും വക്തവ്യമാണ്. ഇതിൽനിന്നും ശേണാപൈതൃകമെന്ന് ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന വഴക്കു വൈഷ്ണവന്മാരുമായിട്ടാണെന്നും സ്മൃതന്താമരണപിമാരുമായിട്ടല്ലായിരുന്നുവെന്നും വിചാരിക്കുന്നതും ന്യായമാകുന്നു. ആ മന്തിൽ ശേണപിമാക്കും ശേണാപൈതൃകമാക്കും ഒരു പങ്കുതിയിലിരുന്ന് ഉണ്ണാൻ വിശദമായില്ലെന്ന് All India Saraswat എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് മാസികയിലെ ഒരു ലേഖകനായ എസ്. കെ. കലകണ്ണി എന്ന ശേണാപൈതൃകമാന്ത്രികൻ പറയുന്ന കുറേക്കുറുപ്പായുൻപ് ഒരു ശേണാപൈതൃകപുരുഷൻ ഒരു ശേണപി കന്യകയെ വിവാഹാകഴിച്ചതിനെപ്പറ്റി കൈവല്യമഃ മുന്മാകെ പരാതി ബോധിപ്പിച്ചപ്പോൾ, അതിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ലെന്നു സ്ഥാപിച്ച് വിധിക്കുകയും ചെയ്തുവത്രെ.

അദ്ധ്യായം ൨൧.

ശൈവവൈഷ്ണവഭേദം.

ആദ്യകാലത്തു സാരസ്വതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ശൈവവൈഷ്ണവഭേദം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ 12-ാം ശതകംവരെയും അവർ അദ്വൈതമതത്തെ അനുസരിക്കുകയും ഭിന്നഭേദങ്ങളും ചെയ്തവനായിരുന്നു. ഇവരുടെ മതാചാര്യൻ പോർട്ടുഗീസ് ഇൻഡ്യയിൽ കവള എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള കൈവല്യമന്തരിലെ അധിപതിയായ സ്വാമിയാരായിരുന്നു. അദ്വൈതമതപ്രകാരം ശിവനും വിഷ്ണുവിനും തമ്മിൽ ഉച്ചനീചഭാവമില്ലാത്തതിനാൽ ഭിന്നഭേദങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ള ഏകകാരണം കൊണ്ട് ഇവരെ ശൈവന്മാരെന്നു പറയുന്നതു ശരിയായിരിക്കുകയില്ല. ശിവന്റെ ഉൽക്കണ്ഠ സ്ഥാപിക്കുന്ന നീലകണ്ഠാചാര്യരുടെ മതാനുയായികളാണ് യഥാർത്ഥ ശൈവന്മാർ. അതിരിക്കട്ടെ. അദ്വൈതമതത്തിലെ പ്രധാനതത്വം പരമാത്മാവ് എന്നുള്ള ഒരു യഥാർത്ഥവസ്തുമാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നും ജീവാത്മാക്കൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ പരമാത്മാവുമായി അഭിന്നരാണെന്നും എന്നാൽ അവർ ഭിന്നന്മാരാണെന്നും അവരിൽനിന്നും ഭിന്നമായി ജഗത്തു് എന്നൊന്നുണ്ടെന്നും തോന്നിക്കുന്നതു പരമാത്മാവിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്ന മായ എന്ന അനിർവ്വചനീയമായ ഒരു ശക്തിയുടെ സാമന്ത്രികൊണ്ടാണെന്നും ആകുന്നു. “ബ്രഹ്മ സത്യം ജഗന്മിത്വാ ജീവോ ബ്രഹ്മൈവ വസാപരഃ” എന്നുള്ള വസ്തുത എപ്പോൾ അനുഭവത്തിൽ വരുന്നുവോ അപ്പോൾ മുക്തനായിത്തീരുന്നു. ഈ അനുഭവത്തെയാണു്

ജ്ഞാനമെന്നു പറയുന്നതു്. ജ്ഞാനമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ ചിത്തശുദ്ധിയും, അതിലേക്കു് നിഷ്കാമകർമ്മം, ഉപാസന, ഭക്തി, യോഗം മുതലായതും ആവശ്യകമാകുന്നു. ഈ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തമാണു് ഉപനിഷത്തുകൾ മുതലായ പരമപ്രമാണങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്ന് അദ്വൈതികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ കൊല്ലവർഷത്തിനുമുമ്പു തിരുവിതാംകൂറിൽ കാലടി എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ച വിശ്വവിശ്രുതനായിത്തീർന്ന ശ്രീശങ്കരാചാര്യരാണ് ഉപനിഷത്തുകൾ, ഭഗവദ്ഗീത, ബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങൾ എന്നീ പ്രസ്ഥാനത്രയത്തിന്നു തന്റെ മതമനുസരിച്ചു ഭാഷ്യങ്ങൾ എഴുതി അദ്വൈതവാദത്തെ പ്രബലീകരിച്ചതു്. കൈവഴുമാർത്തിന്റെ അധിപരായിരുന്ന ശ്രീഗൌഡപാദാചാര്യരുടെ ശിഷ്യനായിരുന്ന ഗോവിന്ദമ്പതിയുടെ ശിഷ്യനായിരുന്നുവത്രെ ഈ ശങ്കരാചാര്യർ. ഇതുകൂടാതെ മാന്ധ്യുഷ്യാപനിഷത്തിന്നു കാരികൾ രചിച്ചുകാരണത്താലും ശ്രീഗൌഡപാദാചാര്യർ അദ്വൈതികളുടെ ഇടയിൽ പ്രസിദ്ധനാകുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ ശ്രാഗേരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള അനേകം മഠങ്ങളേക്കാൾ എത്രയോ പുരാതനമായിട്ടുള്ളതാണു കൈവഴുമാർമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇപ്പോഴും ശ്രാഗേരിമഠത്തിന്റെ പ്രാമുഖ്യത്തെ സമ്മതിക്കാത്ത സ്കാർത്തർമാ ഇതൊന്നുമാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നാണറിയുന്നതു്. ഈ മഠം ശ്രീഗൌഡപാദാചാര്യരുടെ വേറെ ഒരു ശിഷ്യപരമ്പരയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണു്, ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതല്ല എന്നാണു സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. എന്നാൽ, “ഗൌഡപാദാചാര്യർ ഗോ

വയിലെ കൈവെച്ചുഗ്രാമത്തിൽ മഠം സ്ഥാപിച്ചു എന്നും ആ മഠത്തെ പിന്നീട് ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ ശിഷ്യനായിരുന്ന മണ്ഡനമിത്രൻ എന്നും സമ്പ്രസിദ്ധശേഷം സുരേശ്വരാചാര്യൻ എന്നും നാമധേയങ്ങൾ ധരിച്ച വിഭാഗം അലങ്കരിച്ചുവെന്നും ഇപ്പോഴത്തെ കൈവെച്ചുഗ്രാമം ധിപരായ ആനന്ദാചാരതിസ്വാമിയാർ പറയുകയുണ്ടായി” എന്നു പരേതനായ എം. ശേഷഗിരിപ്രഭു അവർകൾ 1094 ധനുവിലെ കേരളീയവർഷമിത്രമെന്ന മാസികയിൽ “അദ്വൈതചേദനം” എന്ന പേരിൽ എഴുതിട്ടുള്ള ഒരു ലേഖനത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. അദ്വൈതികർ പാണ്ഡരാത്രം മുതലായ ചില പ്രത്യേകഗ്രന്ഥങ്ങളെ പ്രമാണീകരിക്കാതെ സൂതികളെ പ്രധാനമായി അനുസരിച്ചു വരുന്നവരാകയാൽ അവരെ സ്മാർത്തന്മാരെന്നാണു പറഞ്ഞുവരുന്നത്.

അദ്ധ്യായം ൨൨.

മാലാമതസ്വീകാരം.

12-ാം ശതകത്തിൽ ദക്ഷിണകണ്ഠാടകജില്ലയിലുള്ള ഉഡുപ്പിഗ്രാമത്തിനടുത്തു് അവതരിച്ച ഒരു തുളുബ്രാഹ്മണൻ ദൈവമതത്തെ സ്ഥാപിച്ചു. അദ്ദേഹം സമ്പ്രസിദ്ധതിനുശേഷം സിദ്ധിച്ച നാമധേയങ്ങളാണു മലാചാര്യൻ, ആനന്ദതീർത്ഥൻ, പൂണ്ണപ്രജ്ഞൻ എന്നിവ. മാലാമതപ്രകാരം പരമാത്മാവു്, ജീവാത്മാക്കൾ, ജഗത്തു് എന്നിവ എല്ലാം അന്യോന്യഭിന്നങ്ങളും യഥാർത്ഥ

ത്തിലുള്ളവയും നിത്യങ്ങളും ആകുന്നു. അതിനാൽ ലൈതികരൂക്ഷമായ എന്ന ഒരു അനിവൃദ്ധനീയശക്തിയെ സ്വീകരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. മാലാപമതപ്രകാരം മഹാവിഷ്ണു പരമോൽകൃഷ്ടനും സ്വതന്ത്രനും അനന്തകല്യാണഗുണപരിപൂർണ്ണനും ആകുന്നു. ബ്രഹ്മാവതൊട്ടു തിര്യക്കകരവരെയുള്ള ജീവാത്മാക്കൾ നിത്യരാണെങ്കിലും മഹാവിഷ്ണുവിന് അധീനരാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസാദം കൊണ്ടു മോക്ഷം ലഭിക്കുന്നു. അതിനുള്ള ഉപായം ഭക്തി എന്നമാത്രമാകുന്നു. വേദവിഹിതങ്ങളായ കർമ്മാദികൾ ഭക്തിക്കു സാധനങ്ങളാകയാൽ പരംപരയാ മോക്ഷത്തിനു മേതുപായിത്തീരുന്നു. മാലാപമതത്തിൽ വിഷ്ണു പരമോൽകൃഷ്ടനാകയാൽ അതിനെ വൈഷ്ണവമതമെന്നും പറയുന്നു. ശ്രീരാമാനുജാചാര്യരുടെ ശ്രീവൈഷ്ണവമതത്തിൽ നിന്നും വ്യാവർത്തിക്കുന്നതിനായി അതിനെ സദ്വൈഷ്ണവമതമെന്നും പറയാറുണ്ട്. ഒരു മതം സ്ഥാപിക്കണമെങ്കിൽ പ്രസ്ഥാനത്രയത്തിനു ഭാഷ്യങ്ങൾ രചിക്കണമെന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ശങ്കാരചാര്യരെപ്പോലെ ശ്രീമലാചാര്യരും ഭരതാചാര്യന്മാരും, ഗീതാഭാഷ്യം, ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യം എന്നിവയേയും മററനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലാചാര്യർ ഭിഗ്വിജയത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു മഹാരാഷ്ട്രം, ഗോമന്തകം, കണ്ണടകം എന്നീ ദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച് അവിടങ്ങളിലുള്ള അനേകം ബ്രാഹ്മണരെ സ്വമതത്തിൽ ചേർത്ത കഥ മലാചാര്യരുടെ ഒരു കാര്യത്തിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയായാൻ അനേകം സാരസ്വതന്മാരും ദേശസ്ഥന്മാരും മാലാപമതംഗീകരിക്കാൻ ഇടയായത്. സാരസ്വതരിൽ

നിന്നും മാലപമതത്തിൽ ചേർന്നു പ്രായേണ നാസഷ്ടി
ക്കാരായിരുന്നതിനാൽ കശസ്ഥലി മുതലായ ഉത്തരഗ്രാമ
ങ്ങളിലെ ശേണപിമാർ ഇപ്പോഴും സ്താർത്തന്മാരായിത്തന്നെ
ഇരിക്കുന്നു. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ മതഭ്രാന്തിനിമിത്തമുള്ള
ഉപദ്രവത്തെ ഭയപ്പെട്ടു തെക്കോട്ടേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടുപോന്ന
വർ സാസഷ്ടിക്കാരായിരുന്നു എങ്കിലും അവരുടെകൂട്ടത്തിൽ
ചില ശേണപിമാരും ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അത്യന്ത
തൃപ്തനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഇവർ ഗോപീപന്ദനം ധരിച്ച് എല്ലാ
സംഗതികളിലും മാലപന്മാരായിത്തീരുകയാണ് ഇപ്പോൾ
ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അടുത്തകാലംവരെയും തങ്ങളുടെ സ്താർത്ത
ഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായി ആണ്ടുതോറും ഉപാക
മ്ബദിവസമെങ്കിലും ഭസ്മധാരണം ചെയ്തുവന്നിരുന്ന ഒരു
കുടുംബം കൊല്ലത്തുണ്ട്. ഇവർ ശേണായിമാരാണ്. ഇവിട
ങ്ങളിലുള്ള ശേണായിമാരെല്ലാവരും യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്താ
ർത്തന്മാരായ ശേണപിമാരായിരുന്നുവോ എന്നുള്ളതു ചരിത്രാ
ന്വേഷികളുടെ ശ്രദ്ധയെ അർഹിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്.

അദ്ധ്യായം ൨൩.

കാശി, ഗോകുണ്ഠം, മഠങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം.

മലപാലാതുർ ഉടുപ്പിയിൽ എട്ടു മഠങ്ങളും ഉത്ത്
രാദി, വ്യാസരായ മുതലായ വേറെ ചില മഠങ്ങളും സ്ഥാ
പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മാലപന്മാരായ സാരസ്വതബ്രാഹ്മ
ണർ മുദ്രാധാരണം മുതലായ മാരാപത്യാക്രമങ്ങൾ നട
ത്തിവന്നതു കേരളകോണത്തെ ഉത്തരാദിമഠത്തിലെ സ്വാമി

യാരന്മാരായിരുന്നു. അവർ ദിഗ്വിജയത്തിനായി സാരസ്വതഗ്രാമങ്ങളിൽ വരികയും സാരസ്വതമാലാപന്മാർ അവരെ പാദപൂജ, പാദകോണിക്ക, മുതലായതുകൊണ്ടു ബഹുമാനിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. അവരിലുൾപ്പെട്ട ഒരു സ്വാമിയാരിൽനിന്നുമാണു കൊച്ചി തിരുമലക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന മരതകപ്പച്ച എന്ന ശ്രീവൈങ്കടേശ വിഗ്രഹത്തെ അവിടത്തെ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയത് എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഉത്തരാദിമാന്ധിപന്മാർ ദേശസ്ഥബ്രാഹ്മണരായതുകൊണ്ടു അവർ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണരുടെമേൽ ജാതിബഹിഷ്കരണം മുതലായ അധികാരങ്ങൾ നടത്തിയിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. ശ്രംഗേരി മുതലായ മഠങ്ങളിലെ “ശങ്കരാചാര്യ”ന്മാർക്കു സ്നാതബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നും ലഭിച്ചുവരുന്നതുപോലെയുള്ള ഉപചാരങ്ങൾമാത്രമായിരിക്കണം സാരസ്വതരിൽനിന്നു ഇവർക്കും ലഭിച്ചുവന്നതു്. കാലക്രമത്തിൽ ഉടുപ്പിയിലെ അഷ്ടമഠങ്ങളിൽ ഒന്നായ ഫലമാർമഠത്തിലെ ഒരു സ്വാമിയാർ ഒരു സാരസ്വതവടുവിനെ സന്യാസാശ്രമം ധരിപ്പിച്ചു ശിഷ്യനായി സ്വീകരിക്കുകയും അന്നുമുതൽക്കു അദ്ദേഹം വൈഷ്ണവസാരസ്വതന്മാരുടെ മതാചാര്യനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തപശ്ശക്തിയുംമറ്റും കണ്ടു സന്തുഷ്ടനായിത്തീർന്ന അന്നത്തെ ഉത്തരാദിമാന്ധിയാർ മുദ്രാധാരണംചെയ്യുന്നതിന്നും മരോചിതങ്ങളായ ബിരുദങ്ങൾ ധരിക്കുന്നതിന്നും ഉള്ള അധികാരങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു നൽകി. ഈ മഠത്തിലേക്കു് അനേകം നാടുവാഴികൾ പല ബിരുദങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും അവകാശങ്ങളും നൽകീട്ടുണ്ടു്. കാശിയിൽ ബ്രഹ്മചാരികളുള്ള

മം കാശിരാജാവു പണിയിച്ചുകൊടുത്തതാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹമാണു കാശീമഠം സ്ഥാപിച്ചു. അതിന്റെ ഒന്നാമത്തെ അധിപരായിത്തീർന്നത്. ശ്രീമദ്ഭഗവദ്ഗീതയുടെ ശിഷ്യനായ പത്മപാദാചാര്യരിൽനിന്നാണു കാശീമഠത്തിന്റെ ഉപത്തി എന്നു ഇങ്ങനെ കൈച്ചിയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും ശ്രീവിദ്യാധിപനായിത്തീർന്ന സാമന്തങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാരുമായ “ഗുരുപ്രവരമഞ്ജരി” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽ ഉള്ള ശ്രീമത് സുകൃതിനൃസിംഹപാദരാണ് ഇപ്പോൾ മാഗധപുരത്തു തെക്കോട്ടുള്ള വൈഷ്ണവസാരസ്വതന്മാരുടെ ധർമ്മാഭ്യർത്ഥനയെക്കുറിച്ചു. മാഗധപുരത്തിനു വടക്കുള്ളവർ ഗോകുണ്ഡമഠത്തിലെ ശിഷ്യന്മാരാകുന്നു. കാശീമഠത്തിലെ ഒരു സ്വാമിയാർ ഒരിക്കൽ സന്ദർശനം രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഇടയായതിനാൽ അവർതമ്മിൽ അധികാരവിഭജനം ചെയ്തു ഗോകുണ്ഡം, കാശി എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു മഠങ്ങളിലായി പിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഗോകുണ്ഡമഠത്തിന്റെ മൂലസ്ഥാനം ഗോവായിലുള്ള പത്മകാളിഗ്രാമമാകുന്നു. കാശീമഠത്തിൽ ശിഷ്യരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു കൈച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നാണെന്നിലും സ്വാമിയാരന്മാർ അധികവും താമസിക്കാറുള്ളതു ദക്ഷിണകണ്ണാടകത്തിൽ ബെന്ഗളൂർ, മഞ്ചേശ്വർ, മാഗധപുരം, കാക്കു എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലാകുന്നു. ഒരിക്കൽ കാശീമഠസ്വാമിയാരും ഉത്തരാദിമഠസ്വാമിയാരും ദിഗ്വിജയംചെയ്തു കൈച്ചിയിൽ വന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായ ചില തർക്കങ്ങളുപരിയുംമറ്റും വിവരിച്ച സംസ്കൃതത്തിൽ

രവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള യതിഭാരതം എന്ന ഒരു ഋഗ്വേദം കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട് അതിനാൽ ഉള്ളതായി അറിയുന്നു. അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നപക്ഷം സമുദായചരിത്രസംബന്ധമായ ചില നല്ല അറിവുകൾ നമുക്കു ലഭിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

അദ്ധ്യായം ൨൪.

ചിത്രാപുർമഠത്തിന്റെ ഉത്ഭവം.

ചിത്രാപുർമഠം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ട് ഇപ്പോൾ 150 കൊല്ലംപോലും ആയിട്ടില്ലെങ്കിലും അതിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചെറുതിരുത്തലും ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ശേണപിമാർ ഓരോ നാടുവാഴികളുടെ കീഴിൽ ഉദ്യോഗങ്ങൾ ഭരിക്കുവാനായി സാമ്രാജ്യം കീഴടക്കവശമുള്ള പല സ്ഥലങ്ങളിലും ചെന്നു താമസമുറപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. മഹാരാഷ്ട്രദേശത്തിലും കണ്ണാടകദേശത്തിലും ഇവർ പലതരത്തിലുള്ള ഉദ്യോഗപരവികളെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. അന്നു ഗോമന്തകവാസികൾ തെക്കോട്ടുള്ള തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അനന്തരം പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ഭരണകാലത്തു ഗോവാവിട്ടു കണ്ണാടകരാജ്യത്തിലും മറ്റും വന്നു താമസിച്ചവർ വെണ്ണുവന്മാരായ സാമ്രാജ്യക്കാരായിരുന്നുവല്ലോ. കാലാന്തരത്തിൽ സാമ്രാജ്യം കീഴടക്കിയ ശേണപിമാർ ഉദ്യോഗകാലമായും മറ്റും സാമ്രാജ്യം പടിഞ്ഞാറുവന്നു താമസമുറ

പ്രീക്ഷണഭിന്നപോരും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന വൈഷ്ണവ
 സാരസ്വതന്മാരായി കൂടിമുട്ടുന്നതിന് ഇടയായി. ഇങ്ങ
 നെവന്ന ശേണപിമാരാണ് ശേണാചൈവൈ എന്ന വിഭാ
 ഗക്കാരായി തീർന്നതെന്ന് മുൻപ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.
 ബർത്തർരാജവംശം പ്രാബല്യത്തിലിരുന്നപ്പോൾ ആ രാ
 ജ്യത്തിലെ മന്ത്രിമാരിൽ ചിലർ സാസഷ്ടികാരം മറ്റു
 ചിലർ ശേണപിമാരും ആയിരുന്നു. ബർത്തരിലെ നാ
 യ്ക്കരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ മല്ലർ എന്ന ഉപനാമമുള്ള
 ഒരു വൈഷ്ണവസാരസ്വതകുടുംബം ചിരകാലം മന്ത്രിപ
 ടം വഹിച്ചിരുന്നു. 1660-നിയ്ക്കു മന്ത്രിയായിരുന്ന
 പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട രാമവന്ദ്യമല്ലർ ഈ കുടുംബത്തിൽ ഉൾപ്പെ
 ട്തയാളാണ്. ഇദ്ദേഹം തമ്മിൽ സന്ദർഭവശാൽ ഉണ്ടാ
 യിരുന്ന മത്സരത്തിനിടയ്ക്കു ഈ ശേണപിമാർ ഒരു ധർമ്മാ
 ചാർയ്വനില്ലാത്ത ഒരു വർഗ്ഗക്കാരാണെന്ന് സാസഷ്ടികാർ
 രാജാവിനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയതെ. ദക്ഷിണ
 ഇന്ത്യയിൽ ആ കാലത്തു ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പ്രസ്താ
 വം ഏറ്റവും നിന്ദാഗർഭമായിട്ടാണ് വിചാരിച്ചുവന്നിര
 ന്നു്. ഈ ശേണപിമാർ യഥാർത്ഥത്തിൽ കൈവല്യ
 മംഗലിഷ്വന്മാരായിരുന്നു എങ്കിലും ഇവർ വളരെ മുൻപു
 തന്നെ മൂലസ്ഥാനത്തുനിന്നു പിരിഞ്ഞു മഹാരാഷ്ട്രദേശത്തും
 കണ്ണാടകദേശത്തും താമസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും മാലപ്ര
 തത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനുശേഷം കൈവല്യമംഗലാധി
 പതിന്റെ മുതലായ തെക്കൻ ദിക്കുകളിലേക്ക് സഞ്ചരി
 കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും തങ്ങൾക്കും ഒരു
 ധർമ്മഗുരു ഉണ്ടെന്നു രാജാവിനെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നത്
 ഈ ശേണപികൾക്കു സുസാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. വിശേഷി

പ്ലം 16-ാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനമുതൽ ഗോവായും ഉത്തരകണ്ണടകജില്ലയുടെ വടക്കുകോട്ടയ്ക്കു മഹാരാഷ്ട്രനാർ ബീജപ്പൂർരാജാക്കന്മാർ, ശൈബ്യരാജാവ്, പോർട്ടുഗീസുകാർ എന്നിവർതമ്മിൽ കൈമാറിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ അവിടെ ബദ്നാരിലേപ്പോലെ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതവും സമാധാനപൂർണ്ണവുമായ ഒരു രാജഭരണസ്ഥിതി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ കൈവല്യസ്വാമികൾ ശേണപിമാർ മഹാരാഷ്ട്രപക്ഷപാമാർ കീഴിൽ വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങളും മറ്റും അർജ്ജുനിച്ചിരുന്ന ഉത്തരദിക്കുകളിൽ പ്രായേണ താമസിക്കുകയുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തങ്ങൾക്കു തുരുവുണ്ടെന്നു രാജാവിനോടു ശപഥംചെയ്തു ശേണപി മന്ത്രിമാർ ആ തുരുവിനെ തനിക്കു കാണിച്ചുതരണമെന്നു രാജാവ് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ വലിയ കഴപ്പത്തിലായി. ഇതിലേക്ക് എന്താണു നിവൃത്തി എന്നു സമുദായപ്രമാണികൾ ആലോചനാമഗ്നരായിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വൃദ്ധൻ തനിക്കുണ്ടായ ഒരു സ്വപ്നത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചു. ഇന്നു സ്ഥലത്തുപോയി നോക്കിയാൽ മഹാനായ ഒരു സന്യാസിയെ കാണാമെന്നു അദ്ദേഹത്തെ തുരുവായി വരികണമെന്നു ആയിരുന്നു പത്രെ സ്വപ്നത്തിന്റെ താൽപര്യം. നിദ്രിഷ്ടസ്ഥലത്തു കാണപ്പെട്ട ഒരുത്തരാമനായ ഒരു സാരസപതസന്യാസി ഇവരുടെ അപേക്ഷയെ സ്വീകരിച്ചു. ഇവരുടെ ധർമ്മതുരുവു നായിത്തീരുകയും ബദ്നാർരാജാവ് ഒരു രാജസന്യാസിക്ക് ഉചിതങ്ങളായ സ്ഥാനമാനങ്ങളും ബിരുദങ്ങളും നൽകി അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹത്താൽ സ്ഥാപിതമായ സ്മാരകമെന്നൊരു ചിത്രാപൂർവ്വം. ഈ മഠത്തിലെ ശിഷ്യന്മാരായ ശേ

ണാവൈചമമാരും കൈവലച്ചമംഗിഷ്ഠനാരേപ്പോലെ ഭസ്മമാണു ധരിക്കുന്നത്. മേൽവിവരിച്ച സംഭവത്തിനുമുൻപു ഇവരും കൈവലച്ചമത്തെത്തന്നെയാണ് അനുസരിച്ചുവന്നത് എന്നുള്ളതിലേക്കു പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്. കൈവലച്ചമത്തിലെപ്പോലെ ചിത്രാപൂർമംഗ്ഗിലും ഇഷ്ടദേവതയായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതു ശ്രീഭവാനീശങ്കരനെയാകുന്നു. ചിത്രാപൂർമംഗ്ഗിൽ ഗാനംചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്ന ചില സ്തോത്രങ്ങളിൽ ഭവാനീശങ്കരനെ ആദ്യമായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്നതു കൈവലച്ചമത്തിലായിരുന്നു എന്നുള്ള സംഗതിപോലും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മാർഗ്ഗമാനംകൊണ്ടോ സമുദായാഭിമാനംകൊണ്ടോ ഈ ഭാഗത്തെ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നുവത്രെ. കാശീമംഗ്ഗിലെ ഇഷ്ടദേവതകൾ ശ്രീഗ്രാസരംഭപതികളും, ഗോകണ്ഠമംഗ്ഗിലെ ഇഷ്ടദേവത ശ്രീവിരവിട്ഠമുത്തിയുമാകുന്നു.

വിൽപ്പാനണ്ട്.

	രൂ. ഞ.
രസികൻകഥകൾ	0
ആത്മാവും മോക്ഷവും	0
ഗാനാഞ്ജലി	0
അമ്മായിഅമ്മ	0
സാരസ്വതപരിതം	0
സഹകരണദീപിക	0 1
വായുസമായി	0
കൊങ്കണവും കൊങ്കണഭാഷയും	0
ലഘുസന്ധ്യാരത്നം	0
നാടകപ്രവേശിക	1
ശ്രീമിണീപരിണയം	0 10
ഭാഷാഗാനമഞ്ജരി	0 1
ഭഗവദ്ഗീത ഭാഷാഗദ്യം	0 1
ദ്രോണർ	0 4
ആർജിഹാൻ	0 12
ചഞ്ചലകുമാരി	1 8
ഭഗവദ്ഗീത മൂലം	0 3
വിവാഹത്തിനു മുമ്പും പിമ്പും	1 4
യഥേഷ്ടസന്തതുല്യാദനം	0 8
ഗർഭനിരോധനം	0 8

മറ്റൊറ്റൊത്തരം പുസ്തകങ്ങളും വില്പനണ്ട്.
ലാഗിൻ ആവശ്യപ്പെടുക.

മാനേജർ,

ശ്രീനരസിംഹവിലാസം ബുക്കുവ

A. O. തുറവൂർ,

P. O. കുത്തിയന്തോട്.